

பிள்ளைக் கலை
ஏன். எஸ். அழகம்

1. ஒரு நாள் கழிந்தது

புதுமைப் பித்தன்

“கமலம், அந்தக் கூஜாவிலே தண்ணீர் எடுத்தா! வெற்றிலைச் செல்லம் எங்கே? வச்சது வச்ச இடத்திலேயே இருந்தால்தானே? ” என்று முனுமுனுத்தார் முருகதாசர்.

கையில் இருக்கும் கோரைப் பாயை விரிப்பதே ஒரு ஜால வித்தை. நெடுநாள் உண்மையாக உழைத்தும் பென்ஷன் கொடுக்காததால், அது கடுமத்தியில் இரண்டாகக் கிழிந்து, ஒரு கோடியில் மட்டிடும் டிக் கொண்டிருந்தது. அதை விரிப்பது என்றால், முதல் காலத்திற்குத் தரையில் போட்டுவிட்டு, கிழிந்து கிடக்கும் இரண்டு துண்டுகளையும் சேர்த்துப் பொருந்த விவக்க வேண்டும். அதுதான் பூர்வாங்க வேலை. பின்பு, ஸ்ரூதலை பெற முயற்சிக்கும் அதன் கோரைக் கிற்றுகள் முதுகில் குத்தாமல் இருக்க, ஒரு துண்டையோ, அல்லது மனைவியின் புடைவையையோ, அல்லது குழந்தையின் பாவாடையையோ, எனதயாவது எடுத்து மேலே விரிக்க வேண்டும்.

முருகதாசரைப் பொறுத்த வரை — அது அவரது புனைபெயர் — அது இரண்டுபேர் செய்ய வேண்டிய காரியம்.

மறுபடியும், “கமலா!” என்று கூப்பிட்டார்.

சமையல்—உக்ராண—ஸ்நான் அறை, மூன்று நான்கு கட்டுக் கள் தாண்டி, துண்டாக, அலாதியாக இருப்பதால், இவருடைய பாய்விரிப்புக் கஷ்டங்கள் அந்த அம்மையாருக்கு எட்டவில்லை.

சென்னையில் ‘ஒட்டுக் குடித்தனம்’ என்பது ஒரு ரசமான விஷயம். வீட்டுச் சொந்தக்காரர், குடியிருக்க வருகிறவர்கள் எல்லோரும் ‘திருக்கமுக்குன்றத்துக் கழுகு’ என்று நினைத்துக் கொள்ளுவானே என்னமோ! ‘குடித்தனக்காரர் குடியிருக்க இரண்டு ரூம் காலி’ என்று வெளியில் போட்டிருந்த போர்டை நம்பித்தான் முருகதாசர் வீடு-வெட்டையின்போது அங்கே நுழைந்தார்.

உள்ளே வீட்டின் பாக வசதிதான் விசித்திரமாக இருந்தது. முன் பக்கம் ஒற்றைச் சன்னல் படைத்த ஒரு சிற்றறை. அதற்கப் புறம், எங்கோ பல கட்டுகள் தாண்டி, மற்றெரு அறை. அதுதான் சமையல் வகையராவுக்கு. முதல் அறை படிக்க,

படுக்க, நாலு பேர் வந்தால் பேச—இவை எல்லாவற்றிற்கும் பொது இடம். முதலில், முருகதாசர் பொருளாதாரச் சலுகையை உத்தேசித்தே, அதில் குடியிருக்கலாம் என்று துணிந்தார். அதனால், தமக்கும் தம் கதர்மணிக்கும் இப்படி நிரந்தரமான ‘பிளவு’ இருக்கும் என்று சிறிதும் எட்டி யோசிக்கவில்லை; மேலும் அவர், யோசிக்கக் கூடியவரும் அல்லர்.

பக்கத்தில் இருந்த அரிக்கன் விளக்கை எடுத்துக் கொண்டு, அவர் சமையல் பகுதியை நோக்கிப் பிரயாணமானார்.

இடைவழியில், குழாயடியில் உள்ள வழுக்குப் பிரதேசம், அடுத்த பகுதிக்காரர் விறகுக் கொட்டில் முதலிய விபத்துகள் உள்ள ‘பிராட்வேயை’ எல்லாம் பொருட்படுத்தாது, ஒருவாறு வந்து சேர்ந்தார். சமையல் அறை வாசலில் ஒரே புகை மயம். ‘கமலம்’ என்று, கம்மிய குரலில் கூப்பிட்டுக் கொண்டு, உள்ளே நுழைந்தார்.

உள்ளே புகைத் திரைக்கு அப்பாலிருந்து, “வீடோ ஸ்டா ணமோ, விறகைத்தான் பாத்துப் பாத்து வாங்கிக் கொண்டு வந்தியனே! ஓங்களுக்கிண்ணு தண்ணேலே முக்கிக் குடுத்தானு? எரியவே மாட்டுதில்லை! இங்கே என்ன இப்பொ? விறகு வாங்கின சிறைப் பாத்து மகிழ வந்திட்டியாக்கும்!” என்று வரவேற்புப் பத்திரம் வாசிக்கப்பட்டது.

“தீப்பெட்டியை இப்படி எடு! அதுக்காகத்தான் வந்தேன்!” என்று நடைப்பக்கமாகப் பின்னோக்கி நடந்தார்.

“இங்கே குச்சியுமில்லை, கிச்சியுமில்லை! அலமுவைத் தீப் பெட்டி வாங்க அனுப்பிச்சேன். மண்ணெண்ணெய் விளக்கை நீங்கதான் துடைச்சுக் கொள்ளனும்!” என்றார் கமலம்.

“குழந்தையை அந்தியிலே வெளியிலே அனுப்பிச்சையே, நான் வந்த பிறகு வாங்கிக் கொள்ளப்படாதா?” என்று அதட்டி னார் முருகதாசர்.

“ஆமாம், சொல்ல மறந்தே போயிட்டுதே..... செட்டியார் வந்து விட்டுப் போனார்; நாளை விடியன்னை வருவாராம்!” என்றார் கமலா.

முருகதாசர் இந்த பாசுபதாஸ்திரத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை.

“வந்தா வெறுங்கையை வீசிகிட்டுப் போகவேண்டியது தான்! வர்றதுக்கு நேரம் காலம் இல்லை?” என்று முனுமுனுத்துக் கொண்டே வெளியேற முயற்சித்தார்.

“அங்கே, எங்கே போயிட்டிலும், ஒங்களைத்தானே! கொஞ்சம் நல்லெண்ணெய் வாங்கிகிட்டு வாருங்களேன்!”

“எங்கிட்ட இப்பொ துட்டுமில்லை, காசுமில்லை!” என்று திரும்பி நின்று பதிலளித்தார் முருகதாசர்.

“அதுவும் அப்படியா! இன்னு இந்த மிளாவாட்டியிலே முனு துட்டு இருக்கு; அதை எடுத்துகிட்டுப் போங்க!”

“வந்ததுக்கு ஒரு வேலையா? அங்கே ஒருபாடு எழுதித் தொலைக்கணும்; இங்கே உனக்கு இப்பதான் எண்ணே புண் ணைக்கு—பகலெல்லாம் என்ன செய்துகிட்டு இருந்தே? இருட்னம் பொறவா எண்ணெய் வாங்றது! எல்லாம் நாளீக்குப் பார்த்துக்கலாம்!”

“சோம்பல் வந்தா சாத்திரமும் வரும், எல்லாம் வரும். ஏன், அண்ணைக்குப் போய் வாங்கிட்டு வரலியா — எல்லாம் ஒங்களுக்குத்தான். இப்பத்தான் அப்பளக்காரர் வந்து கொடுத்து விட்டுப் போனான்; பிரியமா சாப்பிடுவேளன்று சொன்னேன். பின்னே அந்தச் சின்னக் கொரங்கே என்ன இன்னும் காணலே! போனுப் போனதுதான்; நீங்கதான் சித்தப் பாருங்களேன்!”

இவ்வளவிற்கும் அவர் இருந்தால்தானே! விறகுப் பிரதே சத்தைத் தாண்டி வழுக்குப் பிரதேசத்தை எட்டிவிட்டார். புகையையும் பேச்சையும் தப்பி வந்தால் போதும் என்றால் விட்டது. முருகதாசரின் ஆஸ்தான அறையில் ஒரு விசித்திரம் என்ன வென்றால், சென்னையில் ‘ஸைட்டிங் டைம்’ அட்டவணையைக் கூட மதிக்காமல், அது இருண்டுவிடும்.

இம்மாதிரி மண்ணெண்ணெய் நெருக்கடி ஏற்படாத காலங்களில், அந்த அறைக்குத்தான் முதலில் இராத்திரி! ஆனால், எண்ணெய் நெருக்கடிக் காலங்களில் சிவப்பிரானின் ஒற்றைக்கண் போன்ற அந்த அறையின் சன்னல் எதிர்ப்பக்கம் நிற்கும் மின்சார விளக்குக் கம்பத்திலிருந்து கொஞ்சம் வெளிச்சத்தைப் பிச்சை வாங்கும். கார்ப்போரேஷன் தயவு வரும் வரை, பூஜீ முருகதாசர், வேறு வழியில்லாமல், தெருநடையில் நின்று அலமுவின் வருகையை எதிர்நோக்கியிருக்க வேண்டியதாயிற்று.

முருகதாசர் வானத்தை அளக்கும் கதைகளைக் கட்டுவதில் மிகவும் சமர்த்தர்; ‘சாகா வரம் பெற்ற’ கதைகளும் எழுதுவார். அந்தத் திறமையை உத்தேசித்து, ஒரு விளம்பரக் கம்பெனி மாதம் முப்பது ரூபாய்க்கு வானத்தை யளக்கும் அவரது கற்பனைத் திறமையைக் குத்தகைக்கு எடுத்துக் கொண்டது. அதனால்

அவர், வீர புருஷர்களையும், அழியாத சித்திரங்களையும் எழுத தோவியமாகத் தீட்டுவதை விட்டுவிட்டு, சோயாபீஸ்ஸ் முதல், மெமுகுவர்த்தி வரையிலும், வெளிநாடுகளிலிருந்து வந்து குவியும் பண்டங்களின் காவியங்களை இயற்றிக் கொண்டிருக்கிறார். ‘பாஸா’ வீரிய மாத்திரையின்மீது பாடிய பரணி யும், தேயிலைப் பானத்தின் சயசரிதையும், அந்தத் தமிழ் தெரியாத வெள்ளோக்காரனையும் இவர் மீது அனுதாபம் காட்டும்படி செய்து விட்டன. அதற்காகத்தான் அந்த முப்பது ரூபாய்.

வீட்டு எதிரில் நிற்கும் மின்சார விளக்கின் உதவியைக் கொண்டும் பிள்ளையவர்களால் அலமுனவுக் கண்டு பிடிக்க இயல வில்லை. வெற்றிலை, வேலை, குழந்தை வராத காரணம் — எல்லாம் அவரது மனத்தில் கவலையைக் கொண்டு கொட்டின. நடையிலிருந்து கீழே இறங்கிச் சந்தின் மூலை வரை சென்று பார்த்து வரலாமா என்று புறப்பட்டார்.

பக்தி மார்க்கத்தில் ஏகாக்கிரக சிந்தையைப் பற்றிப் பிரமாத மாக வர்ணிக்கிறார்கள். மனம் ஒரே விஷயத்தில் லயித்து விட்டால் போதுமாம். பிள்ளையவர்களைப் பொறுத்த வரை, அவர் இந்தப் ‘பணம்’ என்ற மூன்றெழுத்து மந்திரத்தில் தீவிர சிந்தை செலுத்துபவர். பணத்தை வாரிச் சேர்த்துக் குபேரஞ்சி விட வேண்டும் என்ற எண்ணம் ஒன்றுமில்லை. கவலையில்லாமல் ஏதோ சாப்பிட்டோம், வேலை பார்த்தோம், வந்தோம் என்று இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக, எத்தனையோ வித்தைகளையெல்லாம் செய்துவிட்டார். அவருடைய குடும்பத்தின் வரவுசெலவுத் திட்டத்தை மட்டிலும், அவரால் எப்பொழுதும் சமன் செய்ய முடியவில்லை. நிதி மந்திரியாக இருந்தால், பட்ஜெட்டில் துண்டு விழுவதற்குப் பொருளாதாரக் காரணங்கள் காட்டிவிட்டு, உப மான்யங்களைத் தைரியமாகக் கேட்கலாம். கவலையில்லாமல், கொஞ்சம் உடம்பில் பிடிக்காமல், கடன் கேட்டுப் புறப்படுவ தற்கு முடியுமா? குடும்பச் செலவு என்றால், சர்க்கார் செல வாகுமா?

கவலை இருக்கப்படாது என்ற உறுதியின்பேரில்தான் நம் பிக்கை என்ற இலட்சியத்தை மட்டும் திருப்தி செய்விக்க, ‘சாகா வரம் பெற்ற’ கதைகளை எழுதுவதைக் கொஞ்சம் கட்டி வைத்து விட்டு, இந்த லிப்டன் தேயிலை, காப்பி, கொக்கோ ஆகியவற்றின் மான்மியங்களை அவர் எழுத ஆரம்பித்தார். ஒரு பெரிய நாவல் மட்டிலும் எழுதிவிட்டால், அது ஒரு பொன் காய்க்கும் மரமாகி விடும் என்று அவர் நெஞ்சமுத்தத்துடன் நினைத்த காலங்களும்

உண்டு. இப்பொழுது அது நெடுந்தார இலட்சியமாகவே மாறி விட்டது.

முன்பாவது, அதாவது நம்பிக்கைக் காலத்தில், ஏதோ நினைத்ததைக் கிறுக்கி வைக்கக் காகிதப் பஞ்சமாவது இல்லாமல் இருந்தது. அப்பொழுது ஒரு பத்திரிகை ஆடிசில் வேலை. ஆனால், இப்பொழுது காச கொடுத்து வாங்காவிட்டால் முதுகில்தான் எழுதிக்கொள்ள வேண்டும். முருகதாசர் நல்ல புத்திசாலி; அதனால்தான் முதுகில் எழுதிக் கொள்ளவில்லை. யாராவது ஒரு நண்பரைக் கண்டுவிட்டால் போதும்; தமது தூர இலட்சி யத்தைப் பற்றி அவரிடம் ஜந்து நிமிஷமாவது பேசாமல் அவரை விடமாட்டார். நண்பர்கள் எஸ்.பி.சி.ஏ (ஜீவஹிமசை நிவாரணச் சங்கம்) யின் அங்கத்தினர்களோ என்னவோ, அத்தனையெழும் சகித்துக்கொண்டிருப்பார்கள்.

சந்தில் திரும்பிப் பார்த்தால் அலமுவின் ராஜ்யம் நடந்து கொண்டிருந்தது.

“ஏட்டி, என்ன! நீயோ உன் லட்சணமோ!” என்று ஆரம்பித்தார் முருகதாசர்.

ஒரு ரிக்ஷா வண்டி ஏர்க்கால் பக்கத்தில் வண்டிக்காரன் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அலமு, ஒரு சண்டெட்லி மாதிரி, ஜம்மென்று மெத்தையில் உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள். ரிக்ஷாக்காரர் னுடன் ஏதோ நீண்ட சம்பாஷணை நடந்து கொண்டிருந்தது போலும்!

“ஏட்டி!” என்றார் முருகதாசர் மறுபடியும்.

“இல்லையப்பா! நீ இனிமெ என்னை அலமுன்னு கூப்பு வேண்ணியே!” என்று சொல்லிக்கொண்டே, வண்டியிலிருந்து இறங்கப் பிரம்மப் பிரயத்தனம் செய்துகொண்டிருந்தாள்.

“தீப்பெட்டி எங்கட்டி?” என்றார் முருகதாசர்.

“கண்டக்காரன் குடுக்க மாட்டேங்கருன், அப்பா!”

“குடுக்காதெ போன நேரே வீட்டுக்கு வாரது! இங்கே என்ன இருப்பு?”

“அப்படிக் கேளுங்க சாமி! நம்ம கொளந்தென்னு மெரட்டாமே சொல்லிப் பார்த்தேனுங்க. வீட்டுக்கு வண்டியிலே கொண்டாந்து விடன்னுமுன்னு மொண்டி பண்ணுதுங்க. எனக்குக் காலுலே சுறுக்கு. அந்தச் சின்னும் பயலே காணும்.....” என்று நீட்டிக்கொண்டே போனான் ரிக்ஷாக்காரன்.

“அப்பா, அவன் பங்கஜுத்தை மாத்திரம் கூட்டிக்கிட்டே போரானே” என்றால் அலமு. பங்கஜும் எதிர்வீட்டு சப்ரிஜில் திரார் குழந்தை. அது ரிக்ஷாவிலும் போகும்; மோட்டாரிலும் போகும். அந்த விஷயம் ரிக்ஷாவுக்குத்தான் புரியுமா, குழந்தைக் குத்தான் புரியுமா?

“அலமு! ராத்திரிலே கொழுந்தைகள் ரிக்ஷாவிலே போகக் படாதுட்டி! ஏறங்கி வா!” என்று குழந்தையைத் தூக்கிக் கொண்டு, வாடிக்கைக் கடைக்காரனிடம் சென்றுர் முருகதாசர்.

பிள்ளையவர்கள் கடையை எட்டு முன்பே, கடைக்காரன், “சாமி! இந்த மாதிரி யிருந்தாக் கட்டுமா? போன மாசத்திலே தீர்க்கவியே! நானும் சொல்லிச் சொல்லிப் பார்த்தாச்ச. பாக்கியை முடிச்சு, கணக்கைத் தீர்த்துடுங்க! எனக்குக் குடுத்துக் கட்டாது. நான் பொளைக்க வந்தவன்!” என்றான்.

“நானும் பிழைக்க வந்தவன்தான். எல்லாரும் சாகவா வருகிறார்கள்! மின்னெனதான் இருக்கும். நான் என்ன கொடுக்கமாட்டேன் என்று சொல்லுகிறேனு?”

“போங்க சாமி, அது ஒண்ணுதான் பாக்கி! ரூ. 2-5-4-ஆச்ச; எப்ப வரும்?”

“தீப்பெட்டியைக் குடு சொல்லேன்!”

“பெட்டிக்கென்ன பிரமாதம்! இந்தாருங்க, எப்ப வரும்?”

“எப்பவா? சம்பளம் நாளைக்குப் போட்டிருவாங்கன்னு நினைக்கிறேன்! நாளை இல்லாவிட்டால் திங்கக்கிழமை.”

“திங்கக்கிழமை நிச்சயந்தானே? நான் சீட்டுக் கட்டணும்!” என்றான்.

“சரி பார்க்கிறேன்!” என்று திரும்பினார் தாசர்.

“பார்க்கிறேன்னு சொல்ல வேண்டாம். நிச்சயமாக வேண்டும்!”

இரு கவலை தீர்ந்தது..... அதாவது திங்கட்கிழமை வரை.

ஶாதி வழியில் போகையில், “அப்பா!” என்றது குழந்தை.

அவர் எதையோ நினைத்துக் கொண்டிருந்ததால், தன்னை யறியாமல் கொஞ்சம் கடினமாக, “என்ன?” என்றார்.

“நீதான் கோவிச்சுக்கிறேயே, அப்பா! நான் சொல்ல மாட்டேன், போ!”

“கோவம் என்னட்டி, கோவம்! சும்மா சொல்லு!”

“அதோ பார், பல்லு மாமா!”

முருகதாசரின் நண்பர் சுப்பிரமணிய பிள்ளைக்குக் கொஞ்சம் உயர்ந்த பற்கள். அவை, வெளியே நீண்டு கொண்டு, தமது இருப்பை அனுவசியமாக உலகத்திற்கு அறிவித்துக் கொண்டிருந்தன. அதனால் அலமு அவருக்கு இட்ட காரண இடுகுறிப் பெயர் அது.

“எங்கட்டி!”

“அதோ பார், வீட்டு நடேலே, என்னை ஏறக்கி விடப்பா!” என்று, அவரது கையிலிருந்து வழுவி விடுவித்துக் கொண்டு, வீட்டிற்கு ஓட ஆரம்பித்தது.

“மெதுவா! மெதுவா!” என்றார் பிள்ளை! குழந்தையா கேட்கும்?

“மாட்டேன்!” என்றது. அதற்கப்புறம் ஏக களேபரம். பாவாடை தடுக்கியதோ என்னமோ, அலமு வலுக்கட்டாயமாக அங்கப் பிரதக்ஷனம் செய்ய ஆரம்பித்தாள்.

பிள்ளையவர்கள் ஓடிப்போய்க் குழந்தையை வாரி எடுத்தார். ஆனால் இவர் பதட்டத்திற்கு ஏற்ப, அங்கு குழந்தைக்கு ஒன்றும் ஏற்படவில்லை.

“தோன்கு மேலே தொண்ணூறு. தொடச்சுப் பார்த்தா ஒண்ணூமில்லே!” என்று பாடிக்கொண்டு குழந்தை எழுந்தது.

“என்ன சார், குழந்தையை நீங்க இப்படி விடலாமா?” என்று சொல்லிக்கொண்டே சுப்பிரமணியம் அவர்கள் பக்கம் வந்தார்.

“என்ன சார், செய்யட்டும்! என்ன சொன்னாலும் கேட்கிற தில்லை என்ற உறுதி மனசிலே ஏறிப்போயிருக்கு. வெளியே புறப்பட்டாச்சா, அப்புறம் தேடிக்கொண்டு பின்னேட பத்துப் பேர். இவளைக் கடைக்கனுப்பிச்சுட்டா தாயார். இவ்வளவு நேரம் அந்த ரிக்ஷாக்காரர்னேடே தர்க்கம் — என்ன செய்கிறது! வாருங்கள் சார், உள்ளே! ஒன் மினிட! விளக்கை ஏத்துகிறேன்.”

குழந்தை அலமு அதற்குள் வீட்டிற்குள், “பல்லு மாமா வந்துவிட்டார்!” என்று மெதுவாக உச்சஸ்தாயியில் விளம்பரம் செய்துகொண்டு ஓடிவிட்டாள்.

“குழந்தை துருதுருவென்று வருகிறதே! பள்ளிக்கூடத்திற்காவது அனுப்பக்கூடாதா” என்றார் நண்பர்.

“ஆமாம் சார், தொந்தரவு சகிக்கலே. அங்கேதான் கொண்டு தள்ளலோம். வயது கொஞ்சம் ஆகட்டுமே என்று பார்க்கிறேன்” என்றார் முருகதாசர், விளக்குத் திரியை உயர்த்திக்கொண்டே.

“நேத்து பீச்சுக்குப் போயிருந்தேன்! கந்தரத்தைப் பார்த்தேன்”.... என்று ஆரம்பித்தார் சுப்பிரமணிய பிள்ளை.

“அந்த ராஸ்கல் வந்துட்டானு! என்றைக்கும் அவன் தொல்லைதான் பெரிய தொல்லையாக இருக்கிறது. இங்கே வந்தான்னு ஆபீசுக்கு வந்து யாருக்காவது வத்தி வச்சுட்டுப் போயிடரது..... மின்னே வந்தப்போ என்ன எழவு சொன்னானே. அந்த ஆர்ட்டிஸ்ட் ‘பதி’ இருந்தானே, அவனுக்குச் சீட்டுக் கொடுக்க வழி பண்ணிட்டான்.....” என்று படபடவென்று பேசிக்கொண்டே போனார் முருகதாசர்.

“அப்படிப் பார்த்தா உலகத்திலேயே யார்தான் சார் நல்லவன்! அவன் உங்களைப் பத்தி ரொம்பப் பிரமாதமாக அல்லவா கண்ட இடத்திலெல்லாம் புகழ் ந்து கொண்டிருக்கிறான்?”

“சுவத்தெத்த தள்ளங்க, சார்! பேன் பார்த்தாலும் பார்க்கும், காதை அறுத்தாலும் அறுக்கும். அவன் சங்காத்தத்தே நமக்கு வேண்டாம்..... நீங்க என்ன சொல்ல வாயெடுத் தீர்கள்?”

“அதுதான், உங்களைப் பத்தித்தான் ஒரு இங்கிலீஷ்காரனிடம் பிரமாதமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தான்...”

“இவ்வளவுதானு? கதையை எழுதரேன் அல்லது கத்திரிக்காயை அறுக்கிறேன், இவனுக்கென்ன.....?”

அதே சமயத்தில் வெளியிலிருந்து, “‘முருகதாஸ்! முருகதாஸ்!’ என்று யாரோ கூப்பிட்டார்கள்.

“அதுதான்! அவன்தான் வந்திருக்கிறான் போவிருக்கிறது! பயலுக்கு நாறு வயசு.....”

“சௌத்தான் நினைக்கு முன்னால் வந்து நிற்பான், என்பது தான்!” என்று முனுமுனுத்தார் முருகதாசர்.

பிறகு அவர் எழுந்து நின்று வெளியில் தலையை நீட்டி, “யாரது?” என்றார்.

“என்ன! நான்தான் சுந்தரம். இன்னும் என் குரல் தெரியவில்லையா?” என்று உரத்த குரலில், கடகடவென்று சிரித்துக்கொண்டு உள்ளே நுழைந்தார் வந்தவர். அவருடைய சிரிப்புக்கு இசைந்தபடி காலில் போட்டிருக்கும் ஜோடு தாளம் போட்டது.

“என்ன, சுந்தரமா? வா! வா! இப்பொத்தான் உன்னைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். நீயும் வந்தாய். காப்பி போடச் சொல்லட்டுமா? அலமு! அலமு!” என்று உரக்கக் கூவினார் முருகதாசர்.

எங்கிருந்தோ, “என்னப்பா!” என்று அலமுவின் குரல் வந்தது.

“அம்மாவை முனை கப் காப்பி போடச் சொல்லு. சீக்கி ரம் ஆகணும்!”

“நீ என்ன பத்திரிகையை விட்டுவிட்டாயாமே! இப்பத் தான் கேள்விப்பட்டேன்.”

“வயிற்றுப் பிழைப்பிற்கு எதில் இருந்தால் என்ன? சிலைப் பேன் குத்துகிறதும் ஒரு ‘பிசினஸ்’ஆக இருந்து, அதில் ஒரு ‘சான்ஸ்’ கிடைத்தால், அதையும் விட்டாவைக்கிறது? நான் பத்திரிகையை விட்டுவிட்டா, கதை எழுதாமல் இருந்து விடு வேனு? ஒரு பெரிய நாவலுக்குப் ‘பிளான்’ போட்டிருக்கேன். தமிழன்களுக்கு அதிர்ஷ்டம் இருந்தால், எனக்குக் காகிதம் வாங்க வாவது காச கிடைக்கும். அதில் ‘சென்ட்ரல் ஐடியா’ என்ன தெரியுமா?.....”

“நீங்க நேற்றுப் பொருட்காட்சிக்குப் போனீர்களாமே?” என்று பேச்சை மாற்ற முயன்றார் சுப்பிரமணிய பிள்ளை. இந்த விஷயத்தைத் தொட்டுவிட்டால், முருகதாசர், கீறல் விழுந்த கிராமபோன் பிளேட் மாதிரி, விடாமல் திருப்பித் திருப்பி அதையே கதைத்துக் கொண்டிருப்பார்!

“அப்பா! காப்பியாயிட்டுது. நீதான் வந்து எடுத்துக்கிட்டுப் போகணும். சுடுது!” என்று சொல்லிக் கொண்டு, நிலைப்படி இரண்டு பக்கத்தையும் தொட்டவண்ணமாய், ஒற்றைக்காலை ஓட்டிக்கொண்டு நின்றாள் அலமு.

“அம்மா எங்கே?”

“அம்மா சாதத்தை வடிச்சிக்கிட்டிருக்கா, அப்பா!”

“சரி! இதோ வாரேன், போ!”

“வாயேன்!”

“வர்ரேன்ன, போட்டி உள்ளே!”

“காப்பி ஆறிப்போயிடும், அப்பா!”

“இதோ, ஒரு நிமிஷம்!” என்று சொல்லிக் கொண்டு, உள்ளே சென்றார்.

“மாமா! நீ என்ன கொண்டாந்தே?” என்று கேட்டுக் கொண்டு சுப்பிரமணிய பிள்ளை மடியில் உட்கார்ந்து கழுத்தி விருக்கும் நெக் டைஸைப் பிடித்து விளையாட ஆரம்பித்தாள் அலமு.

“அதேப் பிடித்து இழுக்காதே! மாமாவுக்குக் கழுத்து வலிக்கும்!” என்றார் சுந்தரம் பிள்ளை.

“வலிக்காதே!” என்று மறுபடியும் ஆரம்பித்தாள்.

முருகதாசரும், மேல் துண்டின் உதவியால் ஒரு செம்பை ஏந்தியவண்ணம், உள்ளே நுழைந்தார்.

“என்னப்பா, முனு டம்ளர் கொண்டாந்தே! எனக் கில்லையா?”

“உனக்கென்னட்டி இங்கே! அம்மா கூடப் போய்ச் சாப்பிடு!”

“மாட்டேன்” என்று ஒரு டம்ளரை எடுத்து வைத்துக் கொண்டது குழந்தை.

முருகதாசர் காப்பியை ஆற்றி, சுந்தரம் கையில் ஒரு டம்ளரைக் கொடுத்தார்.

சுந்தரம் வாங்கி மடக் மடக்கென்று மருந்து குடிப்பது போல் குடித்து விட்டு, “காப்பி வெகு ஜோர்” என்று சர்டிபிகேட் கொடுத்தான்.

மற்றொரு டம்ளர் சுப்பிரமணிய பிள்ளையிடம் கொடுக்கப் பட்டது.

“மாமா! எனக்கில்லையா!” என்று அவரிடம் சென்று ஒண்டினால் அலமு.

“வாடி, நாம் ரெண்டுபேரும் சாப்பிடுவோம்” என்றார் முருகதாசர்.

“மாமா கூடத்தான்!” என்றது குழந்தை. சுப்பிரமணிய பிள்ளை கையிலிருந்த டம்ளரில் அலமுவைக் குடிக்கச் செய்தார்.

பாதியானதும், “போதும்!” என்றது குழந்தை.

“இந்தாருங்க சார்!” என்று மற்ற டம்ளரையும் நீட்டினார் முருகதாசர்.

“வேண்டாம் வேண்டாம்! இதுவே போதும்!” என்றார் சுப்பிரமணிய பிள்ளை.

“நான்சென்ஸ்!” என்று சொல்லிவிட்டு, குழந்தை எச்சிற் படுத்தியதைத் தாம் வாங்கிக் கொண்டார் தாசர்.

“நேரமாகிறது, மவண்டில் ஒரு நண்பரைப் பார்க்க வேண்டும்!” என்று எழுந்தார் சுந்தரம்.

“அதற்குள்ளாகவா? வெற்றிலை போட்டுக் கொண்டு போகலாம்!” என்றார் முருகதாசர்.

“கையில் எடுத்துக் கொண்டேன். நேரமாகிறது! அப்புறம் பார்க்கிறேன்!” என்று சொல்லிக்கொண்டு வெளியேறினார் சுந்தரம்.

கையில் இருந்த புகையிலையை வாயில் ஒதுக்கிவிட்டு சிறிது சிரமத்துடன், தமக்கு நேரமாவதைத் தெரிவித்துக் கொண்டார் சுப்பிரமணிய பிள்ளை.

தொண்டையைச் சிறிது கணைத்துக் கொண்டு, சுப்பிரமணியம், உங்களிடம் ஏதாவது சேஞ்சு இருக்கிறதா? ஒரு மூன்று ரூபாய் வேண்டும்!” என்றார் முருகதாசர்.

“எது அவசரம் ?”

“சம்பளம் போடலே; இங்கு கொஞ்சம் அவசியமாக வேண்டியிருக்கிறது..... திங்கட்கிழமை கொடுத்து விடுகிறேன்!”

“அதற்கென்ன.....?” பர்லை எடுத்துப் பார்த்து விட்டு, “இப்போ என் கையில் இதுதான் இருக்கிறது!” என்று ஓர் எட்டஞைவைக் கொடுத்தார் சுப்பிரமணியம்.

“இது போதாதே!” என்று சொல்லி, அதையும் வாங்கி வைத்துக்கொண்டார் முருகதாசர்.

“அப்போ.....” என்று மீண்டும் ஏதோ ஆரம்பித்தார்.

“பார்ப்போம்! எனக்குக் கொஞ்சம் வேலையிருக்கிறது” என்று சுப்பிரமணியமும் விடைபெற்றுச் சென்றார்.

முருகதாசர், தமது ஆஸ்தான அறையின் சிம்மாசனமான பழைய கோரைப்பாயில் உட்கார்ந்து கொண்டு, அந்த எட்டாணுவைத் திருப்பித் திருப்பிப் பார்த்துக் கொண்டு, நீண்ட யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்தார்.

“அங்கு என்ன செய்யறீங்க?” என்ற மனைவியின் குரல்.

“நீதான் இங்கே வாயேன்!”

கமலம் உள்ளே வந்து, “அப்பாடா” என்று உட்கார்ந்தாள். அவர் கையில் இருக்கும் சில்லறையைப் பார்த்து விட்டு, “இதேது ?” என்றார்.

“சுப்பிரமணியத்திடம் வாங்கினேன்!”

“உங்களுக்கும்..... வேலையில்லையா?” என்று முகத்தைச் சின்னுங்கினால் கமலம். பிறகு திடீரன்று எதையோ எண்ணிக் கொண்டு, “ஆமாம், இப்பத்தான் நினைப்பு வந்தது. நாளோக்குக் காப்பிப் பொடி இல்லை. அதை வச்சு வாங்கி வாருங்களேன்!” என்றார்.

“அந்தக் கடைக்காரனுக்காக அல்லவா வாங்கினேன்! அதைக் கொடுத்துவிட்டால் ?”

“திங்கட்கிழமை மை கொடுப்பதாகத்தானே சொன்னீர் களாம் ?”

“அதற்கென்ன இப்பொழுது ?”

“போய்ச் சீக்கிரம் வாங்கி வாருங்கள்!”

“திங்கட்கிழமைக்கு ?”

“திங்கட்கிழமை பார்த்துக் கொள்ளுகிறது!”

2. எதையோ பேசினார்

டாக்டர் மு. வரதராசனுர்

வேதாந்த நெறிக்கும் மற்றச் சமய நெறிகளுக்கும் உள்ள வேறுபாட்டை ஆராய்ந்து குறிப்பெழுதிக் கொண்டு வீட்டை விட்டுக் கிளம்பினேன். ‘இன்று சமய உலகிலேயே ஒரு தெளிவை ஏற்படுத்திவிட முடியும்’ என்ற நம்பிக்கையோடு தெருவில் நடந்தேன். என் பேச்சைக் கேட்க நல்ல கூட்டம் வந்திருக்கும் என்று தற்பெருமையாக எண்ணிக்கொண்டே பஸ் நிலையத்தை அடைந்தேன்.

‘உனக்கு வர்ம்க்கைப்பட்டு’ என்று தொடங்கி விம்மிய குரலைக் கேட்டுத் திரும்பினேன். குழிந்த கண்ணங்களையும் அழுக்கேறிய ஆடையையும் கண்டேன். பளபள என்று மின்னும் கற்களோ உலோகமோ காதிலும் இல்லை; கழுத்திலும் இல்லை; கையிலும் இல்லை. அந்தப் பெண்ணுருவைப் பார்த்ததும் பார்க்காததுமாய், நின்றிருந்த ஒருவர் காக்கி உடை உடுத்தியிருந்தார். அவருடைய கண்களிலும் வறுமை இருந்தது; பேச்சிலும் அந்த வறுமை இருந்தது.

பேச்சில் வறுமை என்றால் குறைந்த அளவான பேச்சை என்று எண்ண வேண்டா. வறுமையால் தாழ்வுற்றுப் பிற்றையும் தாழ்வுறச் செய்யும் போக்கு அந்தப் பேச்சில் இருந்தது; அநாகரிகம் அந்தப் பேச்சில் இருந்தது; ஒரு வகைப் போக்கிறித் தன்மை அந்தப் பேச்சில் இருந்தது. இவை எல்லாம் வறுமையின் விளைவுகள் அல்லவா? இப்படிப்பட்ட வறுமை அவருடைய பேச்சில் இருந்தது.

ஐந்து வயதுள்ள பையன் அந்தத் தாயின் முந்தானையைப் பற்றிக்கொண்டே நின்றான்; அவனுடைய பார்வை தாயின் முகத்துக்கும் தந்தையின் முகத்துக்கும் தாவித் தாவிப் பறந்து கொண்டிருந்தது. தாய்க்கும் தந்தைக்கும் இடையே மூன்று வயதுள்ள பெண் குழந்தை இங்கும் அங்கும் திரும்பிக் கொண்டிருந்தது.

“இங்கே யார் உண்ண வரச் சொன்னது?” “எனக்கு வருவதற்கு வழி தெரியும்,” “உன் துன்பம் உனக்கு. என் தொல்லை எனக்கு,” “நான் நாறு நாரூகச் சம்பாதிக்கிறேனு?”

“நானே வேளைக்குக் காப்பி இல்லாமல், காப்பிக்குக் காசு இல்லாமல் அலைகிறேன்,” “என்னை என்ன செய்யச் சொல்கிறோய்?”, “இங்கெல்லாம் வரக் கூடாது; வந்து வாய் திறக்கவும் கூடாது” இந்த வாக்கியங்களே நான் அவருடைய பேச்சிலிருந்து நாகரிகமாகப் பொறுக்கி எடுக்கக்கூடிய வாக்கியங்கள்.

இவற்றைத் தொலைவிலிருந்து கேட்டபோதே என் மனம் இளகிவிட்டது. கசிந்து உருகத் தொடங்கிவிட்டது.

இவர்களின் பேச்சைக் கேட்டு நின்றால், மானம் என்ற ஒன்று இவர்களின் நெஞ்சைப் பிளக்குமே என்று அஞ்சி, அப்பால் நகர்ந்தேன். பஸ் ஏறி உட்கார்ந்தேன். அவர்கள் இருந்த இடத்தை எட்டிப் பார்த்தேன். இருவரும் பேசியது கேட்கவில்லை. கை நீட்டி. நீட்டி அசைத்த அசைவிலிருந்து பேச்சில் வேகம் யிருந்து விட்டதோ என்று எண்ணினேன்.

பஸ் புறப்படுவதற்கான வீலோ ஊதப்பட்டது. அதைக் கேட்டதும், அந்த ஆள் அங்கிருந்து மடமட என்று நடந்து வரத் தொடங்கினார். தலை மட்டும் குனிந்தபடியே நடந்துவந்தார்.

“அப்பா அப்பா” என்ற சூரல் என் காது வரை எட்டியது. பையனே பெண்ணே என்று உற்றுக் கேட்டேன். பையன் சிறிது தூரம் பின்தொடர்ந்து வந்து திரும்பி விட்டான். தாயை நெருங்கி முந்தாண்யைப் பிடிக்க முயன்றார். ஆனால் என்ன காரணத்தாலோ அந்தத் தாய் அவனுடைய கண்ணத்தில் இடித்தாள்; தலையைத் தட்டினாள். பையன் அழுதுகொண்டே நின்றார்.

அந்த ஆளோ பஸ்ஸை நெருங்கி வந்து விட்டார். அந்தச் சிறு பெண் குறுகுறு என்று தொடர்ந்து ஓடிவந்து கொண்டே இருந்தாள். ‘‘போ, வராதே. அம்மாகிட்டே போ, அடிப்பேன் போ’’ என்றார் அவர். அந்த இளம் பெண்ணே, ‘‘அப்பா காலனை, அப்பா காலனை’’ என்று விடாமல் கேட்டுக் கொண்டினாள். அவர் தயங்காமல் பஸ்ஸின் முன்புறக் கதவைத் திறந்த போது தாள், நான் ஏறிய வண்டியின் டிரைவரே அவர் என்பதை அறிந்தேன்.

சிறுமி—முன்று வயதுள்ள குழந்தை — இளங் கைகளை நீட்டிக் கேட்டுக்கொண்டே நின்றாள். பஸ் புறப்படுவதற்கு முன்னே அவனுடைய கையில் ஒரு காலனை விழுந்தது. அதைப் பெற்றுக் கொண்டதும் அவள் துள்ளித் துள்ளி அசைந்து ஒடு வதைக் கண்டேன்.

பஸ் புறப்பட்டது. இந்த இளங் குழந்தையையும் அந்தத் தாயின் கை தாக்குமோ என்று ஆங்கிளேன். டிரைவராக முன்னே இருந்த அந்த ஆளையும் பார்த்தேன். ஆனால், என்மனம்மட்டும் கந்தல் பாவாடையோடு ஓடிய அந்தப் பெண்ணையும் மறக்கவில்லை; தாயின் கையினால் தட்டும் இடிப்பும் பெற்றும் அவனுடைய முகத்தையே பார்த்து அழுத அந்தப் பையனையும் மறக்கவில்லை.

என் பின்புறத்தில் உட்கார்ந்திருந்த ஒருவர் மூன்று நான்கு வயதுள்ள குழந்தைகள் பஸ் நிலையத்துக்கு வந்து காலனு கேட்டுப் பிச்சை எடுக்கலாமா? மற்ற நாட்டில் இப்படி நடக்குமா?'' என்று பக்கத்தில் உள்ளவரிடம் சொன்னார். இதைக் கேட்டவர், ''ரயிலிலும் இதே தொந்தரவு. ஐந்தாறு வயதுப் பையன்கள் எல்லாம் பாட்டுப் பாடிக் காசு கேட்கிறார்கள்'' என்றார்.

“சின்ன வயதிலேயே பீடி பிடிக்கக் கற்றுக் கொண்டார்கள்; அதற்குக் காசு வேண்டாவா?'' என்றார் மற்றிருக்குவர். பீடிக்குக் காசு வேண்டுமானால், மூட்டைத் தூக்கிக் கூவி வாங்குவதுதானே? அதற்குப் பதில் பிச்சை எடுக்கலாமா?'' என்றார் பருமஞ்சு இருந்த இன்னென்றார். “சின்னப் பையன்களை மூட்டை தூக்க விடலாமா? அதைக் கண்ணால் பார்க்கலாமா? அப்படி ரஷ்யாவில் விடுவார்களா?'' என்றார் கல்லூரி மாணவர் ஒருவர்.

இந்தச் சொற்கள் டிரைவர் காதில் விழுந்திருந்தால் நன்றாக இருந்திருக்கும். ஆனால் பஸ் ஓலி அதற்கு இடம் தருமா?

அந்தப் பெண் குழந்தை பிச்சை எடுப்பதாக எண்ணி விட்டார்களோ என்று வருந்தினேன். யாரை நோவது? வீட்டில் கண்டு கொஞ்சி மகிழாமல், வழியில் கண்டு கெஞ்சி அழுவைத்த தந்தையை நோவதா? மானத்தோடு வீட்டில் அடங்கி மடியாமல் கணவனைத் தேடி வெளியே வந்து போராடிய தாயை நோவதா? மனம் வரவில்லை.

அந்தப் பையனையும் நினைந்தேன். ரயிலில் பாடுவது, பீடி பிடித்துத் திரிவது, மூட்டை தூக்குவது என்றெல்லாம் உடன் இருந்தவர்கள் சொன்னபோது, அந்தப் பையனுடைய எதிர் காலத்தைச் சோதிட முறையாகக் கூறுவதுபோல் தோன்றியது.

அந்தத் தாய் டிரைவருடைய மனைவிதானை? மனைவியானால் அவரைத் தேடி வரவேண்டிய காரணம் இல்லையே? ஒரு வேளை வைப்பாட்டியோ? வைப்பாட்டியானால் முதலில் இருந்த அஸ்பு பிறகு குறைந்த காரணம் என்னவோ? - என்று பலவாறு எண்ண

லாணேன். அவர் வேறு இடத்தில் புது வைப்புத் தேடி அன்பு மாறிவிட்டாரோ, அல்லது அவனுடைய ஒழுக்கத்தில் ஏதேனும் குறை இருக்குமோ, திருமணம் செய்த தொடக்கத்திலேயே அன்பு இருந்திருக்காதோ என்றும் பலவாறு எண்ணிக் கலங்கினேன்.

தொடக்கத்தில் அன்பு இல்லாமல் திருமணம் செய்தும் படிப்படியாக அன்பு வரவில்லையா? தொடக்கத்தில் அன்பு நிறைந்திருந்தும் பிறகு வாழ்க்கை கெடவில்லையா? செல்வர்களின் வீட்டில் அன்பு வளர்வதற்குப் பட்டும் பொன்னும் காரணமாக இருப்பதுபோல், ஏழைகளின் வீட்டில் அன்பு வளர்வதற்குக் காரணம் ஒன்றும் இல்லையா? கந்தல் உடுத்து அழுக்குப் படிந் திருந்தாலும் அழுகும் கவர்ச்சியும் குன்றுத அந்த இரண்டு குழந்தைகளால் அன்பு வளர முடியாதா?—இந்தக் கேள்விகளும் என்றால்தான் எழுந்தெழுந்து கலக்கின.

இந்தக் கலக்கத்திற்கு இடையே பஸ்ஸை விட்டு இறங்கி, அந்தச் சங்கத்திற்குச் சென்று சேர்ந்தேன். கலக்கத்திற்கு இடையில்தான் மேடை ஏறிப் பேசினேன். நினைத்து வந்ததுபோல் அவ்வளவு தெளிவாகப் பேச முடியவில்லை. ஆனால், பேச்சின் முடிவில் தெளிவும் இருந்தது; துணிவும் இருந்தது.

“உலகத்தில் உள்ளவை எல்லாம் என் பரிஞ்சைம் என்று உணர்வபவனே ஞானி. உலகத்தில் உள்ள குறைகளை அவரவர் களின் தலைமேல் சுமத்தி விட்டுத் தான் தூயவானாக எண்ணுகிற வன் நாத்திகன். மற்றவர்களின் குறைகளை எல்லாம் தன்மேல் சுமத்தி எண்ணி, அவற்றைத் திருத்தும் பொறுப்பும் தானே மேற்கொள்ளுகிறவன் ஆத்திகன். அன்பற்ற கணவன், அன்பற்ற மனைவி, அறிவற்ற தந்தை, அறிவற்ற தாய், திக்கற்ற பையன், திக்கற்ற பெண், பொறுப்பற்ற குடும்பம், மறக்கணித்த சமுதாயம் என்னும் இந்தக் கொடுமைகள் இல்லாத நல்ல நாளை எதிர்பார்த்துத் தொண்டு செய்கிறவனே வீரன். அதற்கு ஏற்ற படி எண்ணக் கற்றுக் கொள்கிறவனே அறிஞர்.

அந்த நாள் வர நெடுங்காலம் செல்லலாம். ஆனால் எண்ணுவதற்கு நெடுங்காலம் வேண்டியதில்லை. இன்றே எண்ண முடியும் அல்லவா? இப்போதே எண்ண வேண்டும் அல்லவா? எண்ணுவதற்கு ஒரு துணிவு—வீரம்—வேண்டும். அந்தத் துணிவு உடைய வீரன்தான் ஞானி. அவன் என்ன எண்ண வேண்டும். அன்பற்ற, அறிவற்ற, திக்கற்ற, பொறுப்பற்ற நிலைகளுக்கெல்லாம் காரணம் சமுதாயத்தில் உள்ள பொருள் வேட்டைதான் என்று எண்ண வேண்டும். அங்கங்கே காண்கின்ற குறைகளுக்கெல்லாம் அவரவர்

களின் மேல் குறை இல்லை என்று எண்ண வேண்டும். குறை யுடைய சமூக அரசியல் அமைப்பே காரணம் என்று எண்ண வேண்டும். பொருள் வேட்டையற்ற சமுதாயத்தை அமைப்பதே கடமை என்று எண்ண வேண்டும். முரடர்களைக் கண்டாலும், ஒழுக்கம் கெட்டவர்களைக் கண்டாலும், அன்பற்றவர்களைக் கண்டாலும், அறிவற்றவர்களைக் கண்டாலும், திக்கற்றவர்களைக் கண்டாலும் எவன் இப்படி எண்ணுகிறானே, அவன்தான் மெய் யுணர்வு பெற்றவன். அவன்தான் உண்மை உணர்ந்த ஞானி. மற்றவர்கள் எல்லாரும் தின்னை வேதாந்தம் பேசுகிறவர்களே” என்று பேசி முடித்தேன்.

தலைவர் மோதிரத்தையும் சரிகை மேலாடையையும் மெல்ல ஒழுங்குபடுத்திக் கொண்டார். ஒரு கணிப்புக் களைத்தார். முடிவுரை சொல்லத் தொடங்கினார். அப்போது அவருடைய உறவினர் ஒருவர் அவசரமாக அவரைத் தேடிக் கொண்டு வந்தார். தலைவருடைய தமக்கை மகள் திடீரென்று ஆபத்தான நிலை அடைந்து மருத்துவ நிலையத்துக்கு அழைத்து வரப்பட்டதாகச் செய்தி வந்தது. தலைவர் விரைந்து கூட்டத்தை முடித்தார். கவலையோடு, சுருக்கமாக, “சொற்பொழிவாளர் எடுத்த பொருளை விட்டுவிட்டு எதை எதையோ பேசினார்” என்று ஒரு வாக்கியம் குத்தலாகச் சொல்லி முடித்தார்.

கூட்டம் முடிந்து நான் விட்டுக்குத் திரும்பி வந்தபோது, வழியில் ஒரு தெருவின் மூலையில் சிறு கூட்டம் இருந்தது. நின்றேன். காரணம் தெரிந்துகொள்ள விரும்பினேன். யாரோ ஒருத்தி நஞ்சு குடித்துக் குற்றுயிராய் மருத்துவ நிலையத்துக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டதாகச் சொன்னார்கள். அங்கிருந்து நடக்கத் தொடங்கியபோது, கூட்டத்தில் இருந்த ஒருவர், “ஆமாம், அந்த டிரைவர்க்கு இன்னம் யாரும் தெரிவிக்க வில்லையா?” என்று கேட்டார். “அவனைப் போல்சார் விசாரணைக்கு அழைத்துக் கொண்டு போயிருக்கிறார்களாம்” என்றார் மற்றொருவர்.

“அவன் பாவி. அந்தப் பெண்மேல் குற்றம் சொன்னால் கண் அவிந்துபோகும். கணவனுடைய கொடுமை பொறுக்க முடியாமல் இப்படிச் செய்துகொண்டிருப்பாள். அவருடைய தாய்மாமன் ஒருவர் இருக்கிறார். நல்ல பணக்காரர், படித்தவர், வேதாந்தி” என ஒருவர் சொல்லிக் கொண்டே நடந்தார்.

3. மயிலைக் காளை

‘கல்கி’

கிருஷ்ணக் கோனன் இருபது வயதுக் காளைப் பிராயத்தை அடைந்திருந்தான். ஒரு தவறு செய்தால், பின்னால் அதிலிருந்து பல தவறுகள் நேரிடுகின்றன என்பதற்கு இது ஓர் உதாரணமல்லவா? இருபது வருஷத்திற்கு முன்னால், கிருஷ்ணன் இந்தப் பூமியில் பிறந்தான். அதன் பிறகு அவனுடைய அனுமதியைக் கேளாமலே வயது ஆகிக் கொண்டு வந்தது. இருபது பிராயம் நிரம்பும் காலம் சமீபித்தது.

நேற்று அவனுடைய மயிலைக் காளை கெட்டுப்போய் இன்று அதை அவன் தேடி அல்லயும்படி நேரிட்டதற்குக் காரணம் என்ன வென்று நினைக்கிறீர்கள்? என்னுடைய அபிப்பிராயம், அவனுடைய பிராயந்தான் அதற்குக் காரணம் என்பது. ஒரு வேளை நீங்கள் வித்தியாசமாய் நினைக்கக்கூடும். அவன் மாட்டைக் கவனிக்க வேண்டிய நேரத்தில் பூங்கொடியைப் பற்றி நினைத்துக் கொண்டிருந்ததுதான் அதற்குக் காரணம் என்று சொல்லக்கூடும். உண்மைதான். ஆனால், அதற்கும் காரணம் அவனுடைய பிராயந்தான் என்று நான் கருதுகிறேன்.

மாசி மாதம்; அறுவடை, போராடியெல்லாம் ஆகிவிட்டது. இந்நாட்களில் கிருஷ்ணன் மத்தியானாம் சாப்பிட்ட பிறகு மாடுகளை ஓட்டிக் கொண்டு அவைகளை மேயவிடுவதற்காகப் போவது வழக்கம். சாதாரணமாய் அறுவடையான வயல்களிலே மாடுகள் மேயும். வயன்கரை மேஸ்திரி எவனும் வரமாட்டானென்று தோன்றுகிற சமயத்தில், கிருஷ்ணன், மாடுகளை இராஜன் வாய்க்காலுக்கு அப்பால் ஓட்டுவான். கொள்ளிடத்துக்கும், இராஜன் வாய்க்காலுக்கும் மத்தியிலுள்ள அடர்ந்த காட்டில் மாடுகள் மேயும். பொழுது சாய்வதற்குள் இரும்ப ஓட்டிக்கொண்டு வந்து விடுவான். நன்றாக இருட்டுவதற்குமுன் வீட்டுக்கு வராவிட்டால், அவனுடைய தாயார் ரொம்பவும் கவலைப்படுவாள்.

நேற்று வழக்கம்போல் அவன் மாடுகளை வயல்களில் மேயவிட்டு, இராஜன் வாய்க்காலின் கரையில் உட்கார்ந்திருந்தான். பூங்கொடியின்மேல் ஞாபகம் போயிற்று. அவளைப் பார்த்தே ஒரு மாதம் இருக்கும். நெருங்கிப் பேசி எத்தனையோ நாளாகிவிட்டது. இப்போதெல்லாம் அவன் வெளியிலேயே

வருவது இல்லை. பாவம்! நோயாளி மாமனுக்குப் பணிவிடை செய்துகொண்டு வீட்டுக்குள்ளேயே அடைந்து இருக்கிறோன்.

பெருமாள் கோனுன் இன்னும் எத்தனை நாளைக்கு இப்படிச் செத்தும் சாகாமலும் கிடப்பான்? அவன் செத்துப் போனால் அப்புறம் பூங்கொடியின் கதி என்ன? அவள் பிறகு அந்த வீட்டில் இருக்க முடியுமா? பெருமாள் கோனுன் பெண்டாட்டி பெரிய பிசாசு அல்லவா! அவளிடம் பூங்கொடி என்ன பாடுபடுவாள்? இப்போது—மாமன் இருக்கும்போதே, இந்தப் பாடு படுத்துகிறோன்?

என்னேவெல்லாமோ யோசித்த பின்னர், கடைசியாக அவன் மனம் கல்யாணத்தில் வந்து நின்றது. ஏழைப் பெண்தான்; மாமன் செத்துவிட்டால் நாதியற்றவளாகிவிடுவாள்.

இக்காரணத்தினால் தன் தாயார் ஒரு வேளை தடை சொன்னாலும் சொல்லலாம். ஆனால் இந்த ஒரு விஷயத்தில் மட்டும் தாயார் மறுத்துச் சொன்னால் கூடக் கேட்க முடியாது என்று அவனுக்குத் தோன்றிற்று..... இப்படி அவன் எண்ணமிட்டுக் கொண்டிருக்கையில், மயிலைக் காளை இராஜன் வாய்க்காலில் இறங்கி அக்கரை போவதை அவன் கண்கள் பார்த்தன; மூளைக்குச் செய்தியும் அனுப்பின. ஆனால், அந்தச் சமயம் அவன் மூளை வேறு முக்கிய விஷயத்தில் ஈடுபட்டிருந்தபடியால், அச் செய்தியை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. வேறொரு சமயமாயிருந்தால், ‘பொழுது போகிற சமயம்; இப்போது மயிலைக் காளையை அக்கரை போகவிடக்கூடாது, காட்டில் புகுந்துவிட்டால் தேடுவதுக்குடம்’ என்று சொல்லி, உடனே ஓடிச்சென்று மறித்து ஓட்டியிருப்பான். ‘த்தா! த்தா! ஏ மயிலை!’ என்று இரண்டு அதட்டல் போட்டால் கூட அநேகமாய் அது திரும்பியிருக்கும். இப்போதோ பார்த்துக் கொண்டே கம்மா இருந்துவிட்டான்.

கடைசியில், மயிலைக் காளை இல்லாமலே இரவு வீடு திரும்ப வேண்டியதாயிற்று. அதன் பலங்குத்தான் கிருஷ்ணன், இன்று ஊரெல்லாம் மாசி மகத்துக்காக ஓமாம்புலயூருக்குப் போயிருக்க, தான் மாத்திரம் காட்டிலே அலைந்து கொண்டிருக்க நேர்ந்தது.

அன்று காலையில் எழுந்ததும், அவன் பச்சை மிளகாயும், உப்பும் கடித்துக்கொண்டு பழைய சோறு சாப்பிட்டு விட்டுக் கையில் புல்லாங்குழலுடன் கிளம்பினான். கிருஷ்ணன் புல்லாங்குழல் வாசித்தால் வெகு அழுர்வமாயிருக்கும். நல்ல சங்கிதம் கேட்டுப் பண்பட்ட காதுகளையுடையோரை அவனுடைய வேணு கானம் துரத்தித் துரத்தி அடிக்கும் வல்லமையுடையது. ஆனால்,

அவனுடைய மாடுகளை அழைப்பதற்கு அந்த அழர்வ கானமே போதுமாயிருந்தது. (இதை உத்தேசிக்கும் போதுதான், பழைய பிருந்தாவன் கிருஷ்ணனுடைய வேணுகான மகிழையிலும் எனக்குக் கொஞ்சம் சந்தேகம் உண்டாகிறது.)

இராஜன் வாய்க்காலைக் கடந்து அப்பாலுள்ள காட்டில் புகுந்தான். காடு என்றதும் வாளமளாவிய விருக்ஷங்களையும், புலிகளையும், சரடிகளையும் எண்ணிக் கொள்ள வேண்டாம். நான் சொல்லும் கொள்ளிடக்கரைக் காட்டில் மூன்று ஆள் உயரத் துக்கு மேற்பட்ட மரம் ஒன்றுகூடக் கிடையாது. ஆனாலும் காடு காடுதான். முட்புதர்களும், மற்றச் செடிகொடிகளும் அடர்ந்து மனிதர் பிரவேசிப்பது அசாத்தியமாயிருக்கும். அழர்வமாய் அங்குமின்குமுள்ள ஒற்றையடிப் பாதை வழியாய் ஓருவன் உள் புகுந்துவிட்டால் அவனைத் தேடிக் கண்டுபிடிப்பது பிரம்மப் பிரயத் தனம்தான். பாம்புகள், கீரிகள், நரிகள் ஆகியவைதான் இந்தக் காட்டில் உள்ள துஷ்டப் பிராணிகள்.

இப்படிப்பட்ட காட்டில் கிருஷ்ணன் காலை நேரமெல்லாம் சுற்றி அலைந்தான். மத்தியான்னம் வரையில் தேடியும் பய னில்லை. கடைசியாக மாடு போனதுதான் என்று தீர்மானித்துக் கொண்டு வீட்டுக்குத் திரும்பினான். தண்ணீர் குடிப்பதற்காகக் கொள்ளிடத்தின் கரையோர மடுவில் இறங்கி, முதலைக்கு இரையானாலும் ஆகியிருக்கலாம். அவனுடைய நெஞ்சில் பாருங்கல்லை வைத்தது போல் பாரமாயிருந்தது.

இவ்வளவும் பூங்கொடியினால் ஏற்பட்டது என்பதை நினைக்க அவனுக்கு அவள் மேல் கோபம் வந்தது. எதற்காக அவளைப் பற்றித் தான் நினைக்க வேண்டும்? இவ்வளவுக்கும் அவள் தன்னைப் பற்றி நினைப்பதாகவே தெரியவில்லை. என்னதான் வீட்டிலே வேலையென்றாலும், மனத்திலே மட்டும் பிரியம் இருந்தால் இப்படி இருப்பாளா? அவள் வீட்டுப்பக்கம் தான் போகும் போதுகூட வெளியில் வந்து தலைகாட்டுவதில்லை. சே! அப்படிப் பட்டவளிடம் தான் ஏன் மனத்தைச் செலுத்த வேண்டும்? அருமையான மயிலைக் காளை நஷ்டமானதுதான் லாபம்! (ஓய்! கிருஷ்ணக் கோனுரே! உம்முடைய மூளைக் குழப்பத்தில் எதை வேண்டுமானாலும் சொல்வீர் போவிருக்கிறது! நஷ்டம் எப்படி ஜூயா லாபம் ஆகும்?)

இருக்கட்டும்; ஆயாளையாவது திருப்தி செய்யலாம். நல்ல பணக்கார வீட்டுப் பெண்ணாகப் பார்த்துக் கட்டிக் கொள்ளலாம். இந்த அநாதைப் பெண் யாருக்கு வேண்டும்? இவளை நினைக்காமல் வீட்டுவிட வேண்டியதுதான். தள்ளு.....!

சலசலவென்று சப்தம் கேட்டது. கிருஷ்ணன் சப்தம் வந்த இடத்தை நோக்கினான். யாருடைய நினைவை ஒழிக்க வேண்டுமென்று திவிரமாகத் தீர்மானம் செய்து கொண்டிருந்தானே, அந்தப் பெண்ணின் உருவம் புதர்களை நீக்கிக் கொண்டு வெளிவந்தது. கிருஷ்ணனைப் பார்த்ததும், திருதிருவென்று விழித்தது.

கிருஷ்ணன் — வேகமாய் நடந்து கொண்டிருந்த கிருஷ்ணன் — நின்றுவிட்டான்.

இரண்டு பேரும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்கொண்டு கொஞ்ச நேரம் நின்றார்கள். பிறகு சமீபத்தில் வந்தார்கள்.

அவர்களுடைய சம்பாஷ்ணை சாதாரணமாய் இத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் காதலர்களின் சம்பாஷ்ணை எப்படியிருக்குமோ அப்படியில்லை என்பதை வெட்கத்துடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

கொஞ்ச நேரம் சம்மா நின்றபின், கிருஷ்ணன், “நீ மகத் துக்குப் போகலையா ?” என்று கேட்டான்.

“நீ போகலையா ?”

“நான்தான் இங்கே இருக்கேனே; எப்படிப் போயிருப்பேன் ?”

“நானுந்தான் இங்கே இருக்கேனே; எப்படிப் போயிருப்பேன் ?”

“நீ என்ன சொன்னதைச் சொல்லும் கிளிப் பிள்ளையா ?” என்று சிரித்துக்கொண்டே கிருஷ்ணன் கேட்டான்.

பூங்கொடி பெருமூச்செறிந்தாள். “கிளியாயிருந்தால் எவ்வளவோ நல்லாயிருக்குமே ? ஒரு கஷ்டமுமில்லாமல் காட்டிலே சுகமாய் பறந்து திரிந்து கொண்டிருக்கலாமே ?” என்றார்கள்.

கிருஷ்ணனுக்கு அவனை அறியாமல் அசட்டுத்தனமாகப் பேச வந்தது. “நாம் இரண்டு பேரும் கிளியாய்ப் போய்விடலாம்” என்றார்கள். பிறகு, ஏதே நினைத்துக்கொண்டவன்போல், “ஆமாம்! பூங்கொடி! நீ என் முன்னைப் போலெல்லாம் வெளியிலேயே வருவதில்லை? உன்னைக் காணவே முடிகிறதில்லையே ?” என்று கேட்டான்.

“உனக்குத் தெரியாதா? சொல்ல வேணுமா? ஒரு வருஷமாய்த்தான் என்னுடைய மாமன் பக்கவாயு வந்து படுத்த

படுக்கையாய்க் கிடக்கிறாரே; மாமி ஒன்றும் அவரைச் சரியாய்க் கவனிக்கிறதில்லை. நான்தான் எப்போதும் அவர் பக்கத்தில் இருக்க வேண்டியிருக்கிறது. கொஞ்சம் அக்கம்பக்கம் போனால் கூட மாமன் கூப்பிட்டுவிடுகிறார். எப்படி வெளியே வருகிறது?''

“நிஜந்தான். ஆனால் இரண்டொரு தடவை என்னைப் பார்த்தபோதுகூடப் பாராததுபோல் போய்விட்டாயே, அது ஏன்?'' என்றான் கிருஷ்ணன்.

வெட்கத்துடன் கூடிய புன்னகை அவன் முகத்தில் ஒரு கணம் தோன்றியது. “நாம் இன்னும் சின்னைப் பிள்ளைகளா, என்ன? ஆண் பிள்ளைகளுடன் பேசக் கூடாதென்று மாமி ஒரு நாள் கண்டித்தாள். அவன் சொல்கிறதும் நியாயந்தானே? யாராவது ஏதாவது சொல்ல மாட்டார்களா?'' என்றான்.

இப்போது கிருஷ்ணன் உள்ளத்தில் ஒரு முக்கியமான கேள்வி ஏழுந்தது. இன்றைய தினம் பூங்கொடி எதற்காக இக்காட்டுக்கு வந்தாள்? — இந்தக் கேள்வி முன்னமே தனக்குத் தோன்றுதது அவனுக்கே ஆச்சரியமாயிருந்தது. ஒரு கணம், ‘ஒரு வேளை நம்மைப் பார்க்கத்தான் வந்திருப்பாரோ?’ என்று எண்ணினான். அந்த எண்ணமே அவன் உடம்பை ஓர் அங்குலம் பூரிக்கச் செய்தது. உடனே அப்படி இருக்க முடியாதென்று தெரிந்தது. தான் காட்டில் மயிலைக் காளையைத் தேடுவது அவனுக்குத் தெரிந்திருக்க இடமில்லை. மேலும், தன்னைப் பார்த்ததும் அப்படித் திடுக்கிட்டு நின்றாரோ? ஏதோ மர்மம் இருக்க வேண்டும்.

“ஆமாம், இன்று எதற்காகக் காட்டுக்கு வந்தாய?'' என்று கேட்டான்.

“அதைச் சொல்லக் கூடாது’’ என்று கூறி, பூங்கொடி பக்கத்திலிருந்த புதரிலிருந்து இலைகளைக் கிள்ளிப் போடத்தொடங்கினான்.

கிருஷ்ணனுடைய மனத்தில் இப்போது பயங்கரமான ஒரு சந்தேகம் உண்டாயிற்று. வேறு யாரேனும் ஓர் ஆண்பிள்ளையைச் சந்திப்பதற்காக ஒரு வேளை வந்திருப்பாரோ? கண்ணால் கண்டிராத — வாஸ்தவத்தில் இல்லாத — ஒரு மனிதனின் பேரில் கிருஷ்ணனுக்கு அளவிலாத அசுடைய உண்டாயிற்று; சொல்ல முடியாத கோபம் வந்தது.

பூங்கொடி சற்று நேரம் தரையில் கால் கட்டை விரலால் கோடு கிழித்துக்கொண்டு நின்றான். பிறகு நிமிர்ந்து பார்த்துக் கவலை கொண்ட முகத்துடன் கூறினான்:

“நான் ஓன்று சொல்கிறேன், கேள்; நான் தப்புக் காரியம் எதுவும் செய்யவில்லை. சத்தியமாகச் சொல்கிறேன். தப்பி ஒன்றும் நடக்கவில்லை. ஆனால், நான் இன்று இந்தக் காட்டுக்கு வந்தது ஒருவருக்கும் தெரியக் கூடாது. ஒருவரிடமும் சொல்லாமல் இருப்பாயா? ”

“ஒருவரிடமும் நான் சொல்லவில்லை. ஆனால், எதற்காக வந்தாய் என்று என்னிடம் மட்டும் சொல்லிவிடு” என்றான் கிருஷ்ணன்.

“அதுவும் இப்போது சொல்ல முடியாது. சமயம் வரும் போது நானே சொல்லுகிறேன். அது வரையில் நீ என்னைக் கேட்கக் கூடாது. இது ஒரு முக்கியமான காரியம். என்னிடம் உனக்கு நம்பிக்கை இல்லையா? நான் தப்பான காரியம் செய்வே என்று உனக்குத் தோன்றுகிறதா? ”

இப்படிச் சற்று நேரம் வாக்குவாதம் நடந்தது. கடைசியில் பெண்மைதான் வெற்றி பெற்றது.

“இதோ பார், பூங்கொடி! உன்னை நான் நம்புகிறேன். ஆனால், எனக்குத் துரோகம் செய்தாயென்று மட்டும் எப்போதாவது தெரிந்ததோ, அப்புறம் என்ன செய்வேன்று தெரியாது” என்றான் கிருஷ்ணன்.

“துரோகமா? அப்படியென்றால் என்ன?” என்றான் பூங்கொடி.

இருவரும் இராஜன் வாய்க்கால் வரையில் சேர்ந்து போனார்கள். அங்கே கிருஷ்னன் பிள்ளை தங்கினான். பூங்கொடி போய்க் கொஞ்ச நேரத்துக்குப் பிறகு வீடு சென்றான். வீட்டுக் கொல்லையிலே மயிலைக் காளை சாவதானமாய் அசைபோட்டுக் கொண்டு நின்றது.

வேறு சமயமாயிருந்தால், கிருஷ்னன் அதை நாலு அடி அடித்திருப்பான். மகத்துக்கு ஓமாம்புவிழர் போக முடியாமல் செய்து விட்டதல்லவா? ஆனால், அச்சமயம் அவன் உள்ளாம் மிகவும் குதுகலம் அடைந்திருந்தது. எனவே, மயிலைக் காளையின் கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டு அதன் கண்ணங்களைத் தடவிக்கொடுத்தான்.

பெருமாள் கோனாரை நேயர்களுக்கு நான் அறிமுகப்படுத்தி வைக்க முடியாமல் இருப்பதற்காக வருந்துகிறேன். ஏனெனில்,

கதையில் அந்தக் கட்டத்திற்கு நான் வருவதற்கு முன்னால் அவர் காலமாகிவிட்டார்.

அதற்காக வருத்தப்பட வேண்டாம். அவருக்குப் பதிலாக அவருடைய மனைவியைத் தெரிந்துகொள்ளுங்கள். அந்த அம்மா ஞடைய உண்மைப் பெயர் என்னவோ நமக்குத் தெரியாது. ஊரிலே எல்லோரும் ‘பிடாரி’ என்று அவளை அழைத்தார்கள். அந்தப் பெயரே நமக்குப் போதுமானது.

பிடாரி, பெருமாள் கோனாருக்கு இரண்டாம் தாரமாக வாழ்க்கைப்பட்டாள். முதல் மனைவியிடம் கோனீர் ரொம்ப ஆசை வைத்திருந்தார். அவருக்குக் குழந்தை பிறக்காதது ஒன்றுதான் கோனாருக்குக் குறையாயிருந்தது. அவள் இறந்த பிறகு, தம்முடைய சொத்துக்கு வாரிசு, இல்லாமல் போகிறதே என்பதற்காக இன்னெரு தாரத்தை மனந்து கொண்டார். இரண்டாவது மனைவி அவருடைய விருப்பத்தை என்னவோ நிறைவேற்றி வைத்தாள். மூன்று குழந்தைகள் பிறந்தன. ஆனாலும் இந்தப் பிடாரியை ஏன் கலியாணம் செய்துகொண்டோ மென்று அவர் பல முறை வருத்தப்பட்டதுண்டு.

கோனீர் இறந்ததும், பிடாரி தன் தலையிலிருந்த பெரிய பாரம் இறங்கியதுபோல் பெருமுச்சு விட்டாள். இனிமேல் வீடு வாசல் நிலபுலன் எல்லாவற்றிற்கும் தானே எஜமானி. ஐந்து வயதுப் பிள்ளை மேஜராகும் வரையில் தன் இஷ்டப்படி எல்லாம் நடக்கும். ஊரையே ஓர் ஆட்டு ஆட்டிவிடலாம்.

ஸ்ரீமதி பிடாரி தேவியிடம் நீங்கள் அநுதாபம் காட்ட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அவள் கட்சியிலும் கொஞ்சம் நியாயம் உண்டென்பதைக் கவனிக்க வேண்டும். கோனீர் ரொம்பக் கண்டிப்புக்காரர். அவரிருந்த வரையில் அவருடைய பிடாரித்தனத்தின் முழுச் சக்தியையும் வெளிக்காட்ட முடியாமலிருந்தது. அதிலும் அவர் நோயாய்க் கிடந்த காலத்தில் படுத்தி வைத்த பாடு சொல்லத்தரமல்ல. பூங்கொடிதான் அவர் பக்கத்தில் இருக்கலாம். வேறு யாராவது பக்கத்தில் போனாலும் ‘வள்வள்’ என்று விழுகிறது. இதனால் இந்தப் பெண்ணுக்குத் தான் எவ்வளவு கர்வம்! அந்தக் கொட்டத்தை யெல்லாம் இப்போது பார்க்கலாம்.

கோனீர் காலஞ்சென்று நான்கு நாள் ஆயிற்று. வரவேண்டிய உறவு முறையினர் எல்லோரும் வந்து போய் விட்டார்கள். பிடாரி அம்மாள், வீட்டில் ஒருவரும் இல்லாத சமயம் வாசல் கதவைத் தாழிட்டுவிட்டு வந்தாள். கூடத்தின் மத்தியில்

விருந்த களஞ்சியத்தன்டை சென்றார். அதன் ஓர் ஓரத்தில் பெயர்த்திருந்த இரண்டு கல்லைப் பிடிங்கி அகற்றினார். அவ்வாறு ஏற்பட்ட துவாரத்தில் கையை விட்டாள். அச்சமயம் அவளுடைய முகத்தைப் பார்த்தவர்களுக்கு ஆட்டுப்பட்டிக்குள் நுழையும் நியின் முகம் ஞாபகத்துக்கு வந்திருக்கக் கூடும்.

ஆனால் அடுத்த நிமிஷம் அந்த முகத்திலேயே ஏமாற்றமுட் திகிலும் கலந்து காணப்பட்டன. மறுபடியும் மறுபடியும் கையை விட்டுத் துழாவினார். கந்தல் துணி ஒன்றுதான் அகப்பட்டது.

அந்தப் பணம் எங்கே போயிருக்கும்?

பத்து நாளைக்கு முன் நரசிம்மலு நாயக்கர் வந்திருந்தார். கோனார் பெட்டியிலிருந்து அவருடைய பிராமிலீரி நோட்டை எடுத்துவரும்படி சொல்லவே, பிடாரி கொண்டுபோய்க் கொடுத் தாள். நாயக்கர் அதை வாங்கிக் கொண்டு ரூ. 150 நோட்டு களாக எண்ணி வைத்தார். கோனார் அதை வாங்கி ஒரு கடுதாசி யில் சுற்றித் தலையணைக்குள் செருகி வைத்துக் கொண்டார். கொஞ்ச நேரம் கழித்துப் பிடாரி அவிரிடம் வந்து, “பணத்தைப் பெட்டியில் வைக்கட்டுமா?” என்று கேட்டபோது, “சீ! போ! உன் காரியத்தைப் பார்!” என்று எரிந்து விழுந்தார்.

அன்றிரவு பிடாரி சமையலறைக் கதவைத் திறந்து வைத்துக் கொண்டு படுத்தாள். தூங்குவதுபோல் பாசாங்கு செய்தாளே யொழியக் கண்கொட்டவே யில்லை. இரவு ஜாமத்துக்குக் கோனார், படுக்கையில் எழுந்து உட்கார்ந்து சுற்றுமுற்றும் பார்த்தார். எல்லோரும் தூங்குகிறார்களா என்று பார்த்துவிட்டுத் தலையணைக்குள்ளிருந்து ரூபாய் நோட்டுக்களை எடுத்துக்கொண்டார். பிறகு மெள்ளமெள்ள நகர்ந்து சென்று களஞ்சியத்தை அடைந்தார். அந்தக் கல்லுக்களைப் பெயர்த்தெடுத்த பின்னர் உள்ளே கையை விட்டு ஒரு சின்னஞ்சிறு தகரப் பெட்டியை எடுத்தார். அதற்குள் நோட்டுக்களை வைத்த பிறகு மறுபடியும் முன்போல் அதைத் துவாரத்துக்குள் வைத்து மூடிவிட்டுத் திரும்பப் படுக்கைக்கு வந்து படுத்துக் கொண்டார்.

இவ்வாறு கோனார் ரொக்கம் வைத்திருந்த இடத்தைப் பிடாரி கண்டுகொண்டாள். கோனார் இருக்கும் வரை அதை எடுப்பதற்கு வழியில்லை. சீக்காளி மனிதன்; களஞ்சியத்துக்கு எதிரிலேயே படுத்திருந்தார். நன்றாய்த் தூங்குவதும் கிடையாது. ஆனாலும் பணம் எங்கே போய்விடப் போகிறதென்று பிடாரி தைரியமாயிருந்தாள். அவர் இறந்த பிறகு பிடாரி வீட்டை

விட்டு நகரவில்லை யாதலால் யாரும் எடுத்திருக்க முடியாது. பின் எப்படி அந்தப் பெட்டி மாயமாய்ப் போயிருக்கும்?

வீட்டிலுள்ள சந்து பொந்து எல்லாவற்றையும் பிடாரி சோதனை செய்து பார்த்தாள். ஒன்றும் பயணபடவில்லை; போனது போனதுதான்.

சட்டென்று பூங்கொடியின் மேல் அவளது சந்தேகம் வந்து நின்றது. அவள்தான் எடுத்திருக்க வேண்டும். திருடி; சாகலக்காரி. ‘அவளை ஒரு கை பார்க்கிறேன்’ என்று பிடாரி மனத்துக்குள் எண்ணினால்.

மறுநாள் பூங்கொடியைக் கூப்பிட்டு, “இதோ பார! நிஜத்தைச் சொன்னாயானால் பேசாமல் விட்டு விடுகிறேன். நீ ஏதாவது பணம் எடுத்தாயா?”, என்று கேட்டாள். பூங்கொடி அதற்கு, “நான் ஒருத்தர் பணத்தையும் எடுக்கவில்லை. பிறத்தி யார் பணம் என்கு எதற்கு?”, என்றார். எவ்வளவோ நயத்தி அலும் பயத்திலும் கேட்டும் வேறு பதில் அவளிடமிருந்து வரவில்லை.

கோனாருக்குப் பதினாறும் நாள் சடங்கு முடிந்தது. அதற்கு மறுதினம் பிடாரி பூங்கொடியைக் கூப்பிட்டு ‘அடியே, இங்கே பார! நீதான் பணத்தை எடுத்திருக்க வேண்டும். வேறு யாரும் திருடன் வந்துவிடவில்லை. பணத்தைக் கொடுத்தாயோ இந்த வீட்டில் இருக்கலாம். இல்லாவிட்டால் வீட்டை விட்டு வெளி யேற்றிவிடு!’, என்றார்.

“அப்படியே ஆகட்டும். நீ இப்படிச் சொல்ல வேண்டுமென்றுதான் காத்துக் கொண்டிருந்தேன். என் மாமன் இருந்த வீட்டில் அவர் இல்லாமல் கொஞ்ச நேரமும் இருக்கச் சகிக்க வில்லை. இப்பொழுதே போய்விடுகிறேன்” என்றார் பூங்கொடி.

அன்று காட்டில் பூங்கொடியைச் சந்தித்துப் பேசியதிலிருந்து கிருஷ்ணக் கோனானுடைய மனம் ரொம்பக் குழம்பியிருந்தது. காரியங்களெல்லாம் தாறுமாருகச் செய்துவந்தான். பின்னாக்கைக் கொண்டுபோய்த் தொட்டியில் போடுவதற்குப் பதிலாகக் கிணற்றில் போட்டான். எருமைக் கள்றுக்குட்டியைப் பசுமாட்டில் ஊட்டவிட்டான். கறவை மாட்டுக்கு வைக்க வேண்டிய பருத்திக் கொட்டையைக் கடா மாட்டுக்கு வைத்தான்.

தனக்குத் தானே பேசிக்கொள்ளத் தொடங்கினான் : “நாம் இரண்டு பேரும் கிளியாய்ப் பறந்து போய்விடுவோமா?”, என்று

இனரத்து சொல்லிவிட்டுக் கலவவென்று சிரிப்பான். “எனக்கு மட்டும் துரோகம் செய்தாயோ? ” என்று கூறிப் பல்லை நறநற வென்று கடிப்பான். அன்று இராஜன் வாய்க்கால் கரையில் பூங்கொடியைப் பிரிந்த சமயத்தில், ஒரு கையினால் அவனுடைய மோவாய்க் கட்டையை நியிர்த்திப் பிடித்துக் கொண்டு தன்னுடைய முகத்தை அருகில் கொண்டுபோனதும், அவள் “சீச்சி! நாம் இன்னம் சின்னப் பிள்ளைகளா? ” என்று சொல்லி உத்திரிக்கொண்டு ஓடிப்போனதும் எப்போதும் அவன் மனக்கண்முன் நின்றது. சில சில சமயம் அவனுடைய உருவம் அதே நிலையில் எதிரில் நிற்பதுபோல் தோன்றும். அப்போது அவனுடைய கைகளும் முகமும் கோரணிகள் செய்யும். “தெரியுமா? என்ன மறக்கக்கூடாது? ” என்பான்.

இவைகளையெல்லாம் கவனித்த அவனுடைய தாயார், “ஐயோ! என் மகனுக்கு மோகினி பிடித்துவிட்டதே! ” என்று தவித்தாள். அவனுடைய உறவு முறையாருக்குள் கலியானத் துக்குத் தகுதியாயிருந்த பெண்களைப் பற்றியெல்லாம் விசாரிக்கத் தொடர்ந்தினால்.

இலையிலே சோற்றை வைத்துக்கொண்டு சாப்பிடாமல் மகன் என்னவோ யோசனை செய்து கொண்டிருப்பதைக் காணும் போது, “அடே அப்பா! உனக்கென்னடா இப்படி வந்தது? ” என்பாள். கிருஷ்ணன், “சீ! போ! உன்னை யார் கேட்டது? ” என்று வள்ளென்று விழுவான். “ஐயோ! என் மகன் இப்படி ஒருநாளும் இருந்ததில்லையே, மாரியாத்தா! என் மகனைக் காப்பாற்றிட! உன்குப் படையல் வைக்கிறேன்” என்று வேண்டிக் கொள்வாள்.

பெருமாள் கோனார் செத்துப் போனதிலிருந்து கிருஷ்ண னுடைய மனக் குழப்பம் இன்னும் அதிகமாயிற்று. பூங்கொடிதாய் தந்தையற்ற அநாதையென்பதும், அவனுக்கு மாமன் வீட்டைத் தவிர வேறு போக்கிடம் கிடையாதென்பதும் ஊரில் எல்லோருக்கும் தெரியும். பெருமாள் கோனார் உயிரோடிருக்கும் வரை அபிமானமாய் வைத்துக்கொண்டிருந்தார். இனிமேல் அவளை யார் கவனிப்பார்கள்? பிடாரி அவளை வதைத்து விடுவாளே?

ஒருநாள் கிருஷ்ணன் தாயாரிடம், “ஏன், ஆயா! பெருமாள் கோனார் செத்துப் போனாரே? இனிமேல், அந்தப் பெண் என்ன செய்யும்? ” என்று கேட்டான்.

“நந்தப் பெண்ணடா? ”

“அதுதானம்மா, பூங்கொடி!”

“அவளை அந்தப் பிடாரி துரத்திவிடுவாள், சீக்கிரம். இப்போதே திருட்டுப்பட்டம் கட்டிவிட்டாளே, தெரியாதோ உனக்கு?”

“அது என்ன, அம்மா?” என்று கிருஷ்ணன் பரபரப்புடன் கேட்டான்.

“கோனர் ரொக்கப் பணம் வைத்திருந்தாராம். அதைக் காணேமாம். பிடாரி அந்த அநாதைப் பெண்மேலே பழியைப் போடுகிறான். அவள்தான் எடுத்துவிட்டாள் என்கிறான். அந்தப் பெண் அப்படிச் செய்திருக்கவே செய்திருக்காது. ஏதாவது பழி வைத்துத்தானே வீட்டை விட்டுத் துரத்த வேண்டும்? ”

கிருஷ்ணனுடைய நெஞ்சில் மூள் வைத்தது போல் சருக்கென்றது. அன்றைய தினம் காட்டிற்கு அவள் தனியாக வந்திருந்ததும், தன்னைக் கண்டு திகைத்து நின்றதும், எதற்காக வந்தாய் என்று கேட்டதற்குப் பதில் சொல்லாமல் மூடுமந்திரம் செய்ததும் ஞாபகத்திற்கு வந்தன. உண்மையில் அந்தப் பெண் திருடிதானே? இந்த என்னம் அவனுடைய நெஞ்சில் அளவிலாத வேதனையை உண்டாக்கிற்று.

எவ்வளவுதான் யோசித்தாலும் அவன் ஒரு முடிவுக்கே வரவேண்டியிருந்தது. பிடாரி சொல்வது நிஜந்தான். பூங்கொடி தான் பணத்தை எடுத்திருக்கவேண்டும்! அதை எங்கேயோ ஒளிப்பதற்குத்தான் அன்று காட்டிற்கு வந்திருக்கிறான். இந்தச் சந்தேகம் தோன்றவே, அன்றைய தினத்திலிருந்து கிருஷ்ணன் மாடுகளை ஓட்டிக் கொண்டு காட்டிற்குப் போன போதெல்லாம் சுற்றுமுற்றும் பார்த்த வண்ணம் இருந்தான். பூங்கொடி பணம் ஒளித்து வைத்திருக்குமிடம் தன் கண்ணில் ஒரு வேளை பட்டு விடுமோ என்று அவனுடைய நெஞ்சில் திக்குத் திக்கென்று அடித்துக்கொண்டே இருந்தது.

பெருமாள் கோனரின் கருமாதிக்கு மறுநாள் காலை கிருஷ்ணன் பழைய சோறு சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தான். அப்போது அடுத்த வீட்டுக்காரி, “அமிர்தம்! சங்கதி கேட்டாயா?” என்று சொல்லிக்கொண்டு வந்தாள்.

“என்ன சமாசாரம்?” என்று அமிர்தம் கேட்டாள்.

“பிடாரி, பூங்கொடியை வீட்டை விட்டுப் போகச் சொல்லி விட்டாள். அந்தப் பெண் அழுதுகொண்டே கிளம்பிப் போகிறது.”

“ஐயோ பாவம்! அது எங்கே போகும்? ” என்றால் அயிர்தம்.

“அது என்ன கர்மமோ? போக்கிடம் ஏது அதற்கு? ” “எங்கேயாவது ஆத்திலே குளத்திலே விழுந்து செத்து வைத் தாலும் வைக்கும் . . . ”

கிருஷ்ணன் அதற்குமேல் கேட்கவில்லை. சட்டென்று எழுந் திருந்து. கையலம்பிவிட்டு வாசவில் வந்து பார்த்தான். பூங்கொடி தெருவைத் தாண்டி அப்பாலுள்ள பாதையில் போவதைக் கண்டான். இவன் குறுக்கு வழியாக வயல்களில் விழுந்து சென்று அந்தப் பாதையில் அவனுக்கு முன்னால் சென்று ஏறினான்.

பூங்கொடியின் எதிரில் சென்று வழிமறித்து நின்று கொண்டு “எங்கே போறே? ” என்று கேட்டான்.

“நான் எங்கே போனால் யாருக்கென்ன? ” என்று பூங்கொடி சொல்லிக் கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

“சொல்லாது போனால் நான் விடமாட்டேன்” என்றால் கிருஷ்ணன்.

“சீர்காழிக்குப் போறேன்; அங்கே மில்லிலே வேலை செய்து பிழைக்கலாமென்று.”

“ஏன் இத்தனை நாள் இருந்த ஊரைவிட்டுப் போகணும்? ”

“போகாதே, பின்னே எங்கே யிருக்கிறது? மாமி வீட்டை விட்டுப் போகச் சொல்லிவிட்டாள்”.

“ஏன் அப்படிச் சொன்னாள்? அவனுக்கு உன் மேலே என்ன கோபம்? ”

பூங்கொடி சற்று நேரம் சும்மா இருந்தாள். பிறகு “உனக்கென்ன அதைப் பற்றி? ” எனக்கும் அந்த வீட்டிலே இருக்கப் பிடிக்கலை, நான் போகிறேன்” என்றால்.

“நான் சொல்கிறேன் கேள், பூங்கொடி! அந்த நாயின் பணம் உனக்கு வேண்டாம். ஒருத்தருக்கும் தெரியாமல் எடுத்துக் கொண்டு வந்து அந்த வீட்டிலேயே எறிந்து விடு. நாம்..... ”

“நீ கூட என்னைத் திருடி என்றுதானே நினைக்கிறோய்? நான் எதற்காக உயிரோடு இருக்க வேணும்? விடு, நான் போகிறேன்” என்று சொல்லிப் பூங்கொடி அழுத்தொட்டுகிறான்.

கிருஷ்ணன் சிறிது நேரம் சும்மா இருந்தான். பிறகு, “சரி, வா போகலாம்!” என்றார்.

“எங்கே ?”

“வீட்டுக்கு.”

எந்த வீட்டுக்கு ?”

“எந்த வீட்டுக்கா? என் வீட்டுக்குத்தான். சீர்காழிக்கு நீ போகவும் வேண்டாம்! மில்லில் வேலை செய்யவும் வேண்டாம். நானிருக்கிற வரையில் அது நடக்காது.”

“உன் வீட்டுக்கு வந்தால். . . . அப்புறம் ?”

“புரோகிதரைக் கூப்பிட்டுக் கலியாணத்துக்கு நாள் வைக்கச் சொல்றது ?”

“திருடியைக் கட்டிக் கொண்டாய் என்று ஊரிலே சொல்ல மாட்டார்களா? உனக்கு வெட்கமாயிராதா ?”

“யாராவது உன்னை அப்படிச் சொன்னால் அவர்கள் நாக்கை அறுத்துவிடுவேன். அவர்களுக்கு என்ன கொம்பா முளைத்திருக்கிறது ?”

“உன் ஆயா சம்மதிப்பாளா? அங்கே போய் மறுபடியும் வீட்டை விட்டுப் போகச் சொன்னால் ?”

“ஆயா அப்படிச் சொன்னால் உன்னேடு நானும் வீட்டை விட்டுக் கிளம்பி வந்துவிடுகிறேன். அப்பொழுது இரண்டுபேரு மாய்ப் போவோம்.”

“சத்தியமாய்ச் சொன்னால்தான் வருவேன்.”

“சத்தியமாய்ச் சொல்லேன், வா. போகலாம்!”

சுபதின சுபலக்னத்தில் கிருஷ்ணக் கோனுஞ்சும் பூங்கொடிக்கும் விவாக மோகாற்சவும் நடந்தேறியது. பூர்மதி பிடாரி அம்மாளைத் தவிர மற்றப்படி ஊராரெல்லாரும் விஜயம் செய்து தம்பதிகளை ஆசிர்வதித்தார்கள். இவ்வளவு நல்ல பெண் ணின் பேரில் திருட்டுப் பழியைச் சுமத்தி வீட்டை விட்டுத் துரத்திய பிடாரியைத் தூற்றுதவர்கள் இல்லை. அவ்வாறே கிருஷ்ணனைப் புகழ்ந்து போற்றுதவர்களும் அந்த ஊரில் கிடையாது. எல்லாரிலும் அதிக குதாகலத்துடன் விளங்கியவள் கிருஷ்ணனுடைய தாயார் அமிர்தம்தான். தனக்குப் பேச்சுத் துணைக்

கும், ஏவின வேலை செய்வதற்கும் மருமகள் ஆச்சு ; பின்னொக்கும் புத்தி தெளிந்து முன்னைப்போல் நண்ணியிருப்பான்.

கலியாணச் சந்தடி அடங்கிய அடியோடு ஒரு நாள் காலையில் பூங்கொடி கிருஷ்ணனிடம், “காட்டுக்குப் போய்விட்டு வரலாம், வா!” என்று சொன்னார்.

“இப்போது எதற்குக் காட்டுக்கு?”

“ஒரு காரியம் இருக்கிறது. ‘நீ ஒன்றும் என்னைக் கேட்காதே, நானுகச் சொல்லுகிறேன்’ என்று அப்போது சொல்ல வில்லையா? அந்தச் சமாசாரத்தை இன்று தெரிவிக்கிறேன், வா!”

கிருஷ்ணனுக்கு விஷயம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்று ஆவலாயிருந்தது; ஆனால் காரியம் என்னவோ சுத்தமாய்ப் பிடிக்க வில்லை. வேண்டா வெறுப்பாய் வருவதாக ஒத்துக்கொண்டான்.

பூங்கொடி இராஜன் வாய்க்காலில் குளிக்கச் செல்வதுபோல் முதலில் போனார். கிருஷ்ணன் பின்னேடு மாடுகளை ஓட்டிக் கொண்டு சென்றான்.

அக்கரை சேர்ந்ததும் பூங்கொடி துள்ளிக் குதித்துக்கொண்டு ஓட்டத் தொடங்கினார். மெதுவாகத் தயக்கத்துடன் நடந்த கிருஷ்ணனைச் சில சமயம் கையைப் பிடித்து இழுத்துச் சென்றார். கிருஷ்ணனுடைய நெஞ்சு மேலும் மேலும் படபடவென்று அடித்துக் கொண்டது. கடைசியாக ஓர் ஆலமரத்தழியில் போய்க் கேர்ந்ததும், பூங்கொடி கிருஷ்ணன் கையை விட்டுவிட்டு அந்த மரத்தின்மேல் தாவி ஏறினார். இரண்டு கிளைகளுக்கு மத்தியில் புல்லுருவிகளால் மூடப்பட்டிருந்த ஒரு பொந்தினுள் கையை விட்டு, அதற்குள்ளிருந்து ஒரு சிறு தகரப் பெட்டியை எடுத்தார். “இந்தா!” என்று கிருஷ்ணனிடம் நீட்டினார்.

“என்ன அது?”

“வாங்கிப் பாரேன்”.

கிருஷ்ணன் வாங்கிப் பெட்டியைத் திறந்து பார்த்தான். உள்ளே ரூபாய் நோட்டுகளும் பவுன்களும் இருந்தன.

“கடைசியில் இவள் திருடிதானு?” என்று கிருஷ்ணன் எண்ணினார். அந்த நினைப்பை அவனால் சகிக்கவே முடியவில்லை. அதிலும், ‘பிடாரி சொன்னதும் நினைம்; அவள் இவளை வீட்டை விட்டுத் துரத்தியது நியாயம்’ என்று எண்ணியபோது அவனுடைய தலையை யாரோ பிளப்பது போலிருந்தது.

“இதை எதற்காக என்னிடம் கொடுத்தாய் ?” என்று கிருஷ்ணன் கோபமாய்க் கேட்டான்.

“சொத்தைச் சொத்துக்குரியவரிடம் கொடுத்து விடவேண்டுமென்று நீ அப்போதே சொல்லவில்லையா?”

“ஆமாம்; என்னைக் கொண்டு போய்ய பிடாரியிடம் கொடுக்கச் சொல்கிறூயா ?”

“நீ என்ன வேண்டுமானாலும் செய்; யாரிடம் வேண்டுமா அலும் கொடு. உன்னுடைய சொத்தை உன்னிடம் நான் சேர்ப் பித்து விட்டேன்” என்றார்கள்.

கிருஷ்ணனுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. என்னவோ புதிர் போடுவது போலிருந்தது. “என்ன உள்ளுகிறூய் ?” என்று கேட்டான்.

“நான் ஒன்றும் உள்ளவில்லை. அதற்குள் ஒரு கடுதாசி இருக்கிறது; எடுத்து வாசித்துப் பார்!” என்றார்கள் பூங்கொடி.

கிருஷ்ணன் ஆவலோடு கடுதாசை எடுத்து வாசித்தான். அதில் பின்வருமாறு எழுதியிருந்தது :

‘‘முத்துக்கோனன் மகன் பெருமாள் கோனன் சயப் பிரக்ஞூடியடன் மனப்பூர்வமாய் எழுதிவைப்பது என்ன வென்றால், இந்தப் பெட்டியில் நானும் ரிருபது ரூபாய்ப் பணமும், பண்ணிரண்டு முழுப்பவுனும் இருக்கின்றன. இந்தப் பணம், பவுன் எல்லாம் என்னுடைய சயார்ஜிதம். இந்தத் தொகை முழுஷ்வதையும் என்னுடைய கண்ணுன மருமகள் பூங்கொடிக்குக் கலியாணப் பரிசுத்துக்காக எழுதி வைக்கிறேன். அவளைக் கலியாணம் பண்ணிக் கொள்கிறவன் இது எல்லாவற்றையும் அடைய வேண்டியது. பணத்தை வீண் செலவு செய்யாமல் நிலம் வாங்குவதற்காவது, வீடு கட்டிக்கொள்ளவாவது உபயோகிக்க வேண்டியது.

“இந்த விஷயம் வெளியில் தெரிந்தால், பூங்கொடியை என்னுடைய பெண்சாதி கஷ்டப்படுத்தி ஒரு வேளை உயிருக்கே அபாயம் செய்வாளென்று பயந்தும், இன்னும் பணத்துக்கு ஆசைப்பட்டு யாராவது உபயோகமற்றவன் அவளைக் கலியாணம் செய்துகொள்ள முயற்சிக் கலாமென்று நினைத்தும் பூங்கொடிக்குக் கலியாணம் ஆவதற்குள் இந்த விஷயத்தை வெளிப்படுத்தாமல் இரக

சியமாய் வைத்திருக்க வேணுமென்று சத்தியம் வாங்கியிருக்கிறேன். பெட்டியை எங்கேயாவது பத்திரமாய் ஒளித்து வைத்திருக்கும்படி பூங்கொடியிடம் ஓப்புவித்திருக்கிறேன்.

“இந்தச் சொத்தை அடைகிறவன் என்னுடைய மருமகனுக்கு ஒருவித மனக்குறையுமின்றி எப்போதும் சந்தோஷமாய் வைத்திருக்க வேண்டியது.”

மேற்படி கடிதத்தைப் படித்துவிட்டுச் சற்று நேரம் யோசித்ததில் கிருஷ்ணனுக்கு எல்லாம் விளங்கியிட்டது. மாசி மகத் தன்று வீட்டில் ஒருவரும் இல்லாத சமயத்தில் பெருமாள் கோனர் பூங்கொடியிடம் அந்தப் பெட்டியைக் கொடுத்துப் பத்திரப்படுத் தும்படி சொல்லியிருக்க வேண்டும். மயிலைக் காளை கெட்டுப் போன அன்று, தான் காட்டில் அவளைச் சந்தித்ததன் இரகசியம் அதுதான்.

பூங்கொடியும், அவனுடைய சிதனமும் தனக்குக் கிடைத்த அதிர்ஷ்டத்துக்கெல்லாம் மூலகாரணம் மயிலைக் காளைதான் என்பது கிருஷ்ணனுடைய நம்பிக்கை. யாராரோ வந்து நல்ல விலைக்கு அதை வாங்கிக்கொள்வதாகச் சொன்னார்கள். கிருஷ்ணன் அதை விற்க மறுத்துவிட்டான். ஒரு சின்ன வண்டி வாங்கி அதில் மயிலைக் காளையை ஓட்டிப் பழக்கினான். தன்னையும் பூங்கொடியையும் தவிர அந்த வண்டியில் வேறு யாரும் உட்காருவதற்கு அவன் அருமதிப்பதில்லை.

4. தூரிவேணி

கு. அழகிரிசாமி

அயோத்தி நகரம். இந்த அயோத்தி கோசல நாட்டின் தலை நகரும் அல்ல; சரயுநதி தீரத்தை மாடக்கூடங்களுடன் அலங்கரிக்கும் ராஜதானிப் பட்டணமும் அல்ல. இங்கே ராமன் இருக்கிறான்; இந்த இடம் அயோத்தியாக இருக்கிறது.

ராவண வதம் முடிந்து எத்தனையோ நூற்றுண்டுகள் கழிந்து விட்டன. ஆனால், இன்றும் ராமன் கட்டுகிறுதி கொண்ட வாலிப்ளூக இங்கே வாழ்கிறான். அவன் புஜங்களில் கைகளைக் கோத்து, பிரிய வசனங்கள் பேசி விளையாடும் ஜானகி, யெளவளம் துளும்பும் இளவயது மங்கையாக இலங்குகிறான். அன்னத்தின் நடையோடு அவளுடைய நடையை ஓப்பிட்டும், மதயானையின் கம்பீர நடையோடு ராமனுடைய நடையை ஓப்பிட்டும் இருவரும் தத்தமக்குள் புன்னகை செய்து கொள்ளும் வாலிபம் இன்றும் சிம்மாசனத்தில் அமர்ந்து அரசு செலுத்துகிறது. பழைய நிகழ்ச்சிகள், யுக்கனங்கில் கடந்துபோன காலத்துக்கு முன்னே என்றென்றே நடந்த நிகழ்ச்சிகள், தம்முள் வேற்றுமை தெரியாமல் ஒரு நிகழ்ச்சியாக, ஒரு பிண்டமாகத் திரண்டுவிட்டன போலத் தோன்றுகின்றன.

காலம் என்ற பனிமுட்டம் நடுவே கவிந்திருக்கிறது. இதை இருவருடைய கண்களும் ஊடுருவிப் பார்க்கின்றன. மட்டத்திற்கு அப்பால் தென்படும் அகலிகையின் விமோசனமும், வில்லிறுத்தபேராண்மையும், தாதை சொல்கொண்டு காளக வாழ்க்கையை மேற்கொண்டதும், குகளுடைய வரவேற்பும், பரதன் பாதுகை சமந்து சென்ற கோலமும், அப்புறம் மரவுரி தரித்து பர்ணசாலை முற்றத்தில் ஆடிய விளையாட்டுகளும், இருவரும் பிரிந்து தனி வாழ்வு வாழ்ந்ததும், ஜாடாயுவின் தெய்வ மரணமும், சபரியின் தனிவிருந்து, இலங்கை யுத்தம், கும்பகர்ணனின் மறக்க முடியாத அந்திம காலம், ராவணனின் வெற்பெடுத்த திருமேனி மண்ணில் சாய்ந்ததைப் பார்த்து நின்றது, சிறை மீட்சி முதலியவையும் ஒன்றுகி ஒரு நிகழ்ச்சியாகி விட்டன. இந்த நிகழ்ச்சியால் மோதுண்ட இருவரின் உள்ளமும் யுகவளர்ச்சி பெற்றுக் கணிந்திருக்கிறது. இந்த உள்ளத்தில், இந்த உள்ளப் பரப்பில், இன்று வர்ண ஜாலங்கள் இல்லை. ஸ்வர பேதங்கள் இல்லை. பழைய

நிகழ்ச்சிகள் ஒன்றுன்னுபோல இந்த மனத்னரச்சிகளும் ஒன்றுகி விட்டன.

சகலமும் ஏகமாகி நின்ற இந்த விசித்திரமான பருவத்திலும் கூட மிதிலையிலும் அயோத்தியிலும் சிறு பிராயத்தில் ஊசலாடியும் களி வளர்த்தும், நிலா முற்றத்தில் அமர்ந்து யாழிசையை அனுபவித்தும் வந்த பழைய விளையாட்டுகளை அவர்கள் நிறுத்த வில்லை. அந்த நாளும், இந்த நாளும் ஒரே ஒரு வேற்றுடைய புதன் தான் வேறுபட்டு நின்றன. முன்னாலில் விளையாட்டு இன்ப வேட்கையில் பிறந்தது; விளையாட்டைத் தாண்டி வேறு எதுவும் இல்லை. இன்றே விளையாட்டில் மற்றெரு விளையாட்டுப் பிறந்தது. விளையாடவேண்டும் என்பது ஆசையாக இல்லாமல் வேரெரு விளையாட்டாகவே இருந்தது.

இந்த இரண்டாவது விளையாட்டில் அவர்கள் சவர்க்கானு பவத்தைக் கண்டார்கள்; விளையாடினார்கள். சீதை, யானையின் நடையைக் கண்டு புதியதோர் முறுவல் செய்தாள்; ராமனும் அன்னத்தின் நடையைக் கண்பார்த்துப் புன்னகை பூத்தான். முன்பு குகனுடைய வாசஸ்தலத்தில் புல்வின்மேல் படுத்திருந்தது போல, இன்றும் புல்வின்மேல் படுத்துறங்கினர். முன்போலவே இன்றும் ராமனைப்பார்த்து, “புருஷ ரூபம் கொண்ட பெண்” என்று கேளி செய்தாள் சீதை.

ஆனால்..... இப்படிப்பட்ட ஒரு தனி விசேஷம் நிறைந்த பிராயத்திலும், தனி விசேஷம் நிறைந்த மனப்பக்குவத்திலும், அவ்வப்போது சில சலங்கள் ஏற்படாமல் இல்லை. பழைய நினைவுகள் ஒரு நினைவாகி விட்டாலும், சில விஷயங்கள் அவற்றை இவர்கள் மனக்கண் முன் பாருபடுத்தித் தனியாக்கிக் காட்டின. “சபரியின் பாக்கியம் எவ்வளவு என்று நான் வர்ணிப்பேன்” என்று தொடங்கும் இசைப்பாட்டு செவியில் விழுந்தால், இருவருக்கும் மேனி புளகிக்கும்; ஊமைகளைப் போல் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்த வண்ணம் உட்கார்ந்து விடுவார்கள். பழைய நினைவுகள் யாவும் கைகோத்துக்கொண்டு வலம்வரும். ராமனின் கண்களில் கண்ணீர் பொங்கும்; அதைக் கண்டதும் திடீரென்று சீதை ‘கலகல’ என்று சிரித்துவிடுவாள். ராமனும் சிரிப்பான். இருவரும் அவ்விடத்திலிருந்து எழுந்து வேறிடத்தில் போய் உட்காருவார்கள்.

“சபரியைப் பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறேன். ஞாபகம் இருக்கிறதா?” என்று சிரித்துக்கொண்டே கேட்பான் ராமன்.

சிதை பதில் சொல்ல மாட்டாள். அப்பொழுது அவனுடைய கண்களில் கண்ணீர் பொங்கும்; கண்ணீரே பதில் சொல்லும். ராமன் மென்னத்தில் ஆழந்துவிடுவான்.

இந்த அயோத்தியின் பக்கத்திலுள்ள காட்டாறுதான் இப்போது சரயு. இவர்கள் வாசம் செய்யும் மாளிகை, ரகு வம்சத்தின் குலக்கொடி கொழுந்தோடிப் படருகிற அரண்மனை யாவிட்டது. அக்கம்பக்கத்தில் வசிக்கும் வயதில் பெரியவர் களோ தசரதனுக்கும், கோசலையாகவும் தென்படுகிறார்கள். ஒடக் காரர்கள் எல்லோருமே குதனின் திருவுருவங்கள்; குழந்தைக் கள்லாம் வவு-குசர்கள். வாவிபர்களோ உடன்பிறந்த பரத வகூமணர்கள். இங்கே இருக்கிறார்கள் ராமன்; இங்கே வீற்றிருக்கிறார்கள் ஜானகி.

இரவு நேரம்; நிலா புறப்பட்டுவிட்டது. மாளிகையின் பின் புறத்திலே, ஆம்பல் இதழ் அவிழித்த தடாகத்தின் ஓரத்திலே ஒரு பொன்னூசல், மலர்மாலைகளால் சுற்றப்பட்ட பொற்கயிறுகளில் இரைந்த பலகை, நவரத்தினங்கள் இழைத்த ஸ்வர்ண பீடமாகத் திகழ்கிறது. அசைவது தெரியாமல் அசைந்து ஆடும் அந்தப் பொன்னூசலில், இந்த யுகம் கண்ட தம்பதிகள் ஆடிக் களிக் கிறார்கள். எங்கிருந்தோ ஒரு இன்னிசை கேட்கிறது. இரண்டுபேர் பாடுகிறார்கள். ஒன்று ஆண் குரல்; மற்றென்று பெண்குரல். இரண்டும் தம்புராவின் சுருதி ஒலியில் இழைகின்றன; மூன்று ஒவிகளும் ஒன்றாகின்றன. மூவிழைகளால் திரித்த மங்கல நாண் போல இருக்கிறது இசை. பாடுகின்ற குரல்கள் மட்டுமா ஒன்று போல இருக்கின்றன? பாடுகின்றவர்களின் உள்ளங்கள், பாடு கின்றவர்களின் அபிலாஸங்கள், பாடுகின்ற உள்ளங்கள், பாடு கின்றவர்களின் சகலமுமே ஒன்று போலத்தான் இருக்கின்றன.

பொன்னூசல் அசைவின்றி நிற்கிறது: இன்னிசையின் நடுவே மதுரம் ஊறிப் பருத்த சொற்கள் தவழுகின்றன; சுருட்டி ராகம் சொற்களே உச்சிமூர்ந்து தழுவுகிறது:

பதிகி ஹார திரே — ஸீதோ
பதிகி ஹார திரே — ஸீதா (பதிகி)

(சிதையின் நாயகனுக்கு ஆரத்தி எடுங்கள்)

பாட்டும் இசையும் பொருந்தியது, இந்தத் தம்பதிகளின் ஜக்கியத் துக்கு ஏற்ற உவமையாக் விளங்குகிறது. பாட்டு தொடருகிறது:

“மிகவும் மிருதுவான, உண்மையான மொழிகளைப் பேச சிறவனுக்கு (அந்த) சர்வலோக நாயகனுக்கு ஆரத்தி எடுங்கள்.”

ஒன்றும் தோன்றுமல் ‘நன்றாக இருக்கிறது’ என்று மட்டும் சொல்லுகிறார்கள் சிதை.

‘எது?’ என்று அவசியமில்லாமலே கேட்கிறார்கள் ராமன்.

‘எல்லாம்’ என்று தன்னை மறந்த பதில் வருகிறது.

பாட்டு தொடர்ந்து கேட்கிறது.

‘பொன்னிறமான பாம்பணையில் வீற்றிருந்து, யின்னலைப் போலப் பிரகாசிக்கும் தன்னுடைய மணையாட்டியாகிய சிதை யுடன் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்; உள்ளம் பூரிக்கிறார்கள். அவனுக்கு ஆரத்தி எடுங்கள்.’’

இசை சிறிது சிறிதாக மோனத்தில் கலக்கிறது; இசை வந்த பாதையில் மௌனம் வருகிறது. பொன்னூசல் சற்றே அசையத் தொடங்கியது.

‘‘இப்போது நீங்கள் பாம்பணையில் இல்லை’’ என்று சொல்லி மகிழ்ச்சியுடன் சிரிக்கிறார்கள் சிதை. அவனுடைய சொற்களில் ஒலிக்கும் பேதைமை ராமனை ஆட்கொண்டு விட்டது. சிதையால் எதுவும் பேச முடியவில்லை என்பதைக் கண்டான் ராமன். இன்பக் கடவில் ஆழ்ந்து செயலற்றுப்போன அவர்கள் வேறு ஏதேனும் காரியத்தில் ஈடுபட்டு நிலைமையைச் சமாளிக்க வேண்டும் என்று துடித்தார்கள். அப்பொழுது அவர்களுக்குக் கைகொடுக்க வந்ததுபோல வந்தது மற்றெல்லாரும் இசைப்பாட்டு:

விடமு ஸேயவே — நன்னு

விட நாடகுவே (விடமு)

தாம்பூலம் தரித்துக்கொள் — என்னைக்

கைவிட்டு விடாதே (தாம்)

பழையபடியும் ஊசல் நின்று விட்டது.

கரகரப்பிரியா ராகத்தில் இசைக்கப்பட்ட அந்தக் கிருதியின் பொருள் விசேஷம், இருவருடைய மயக்க நிலையையும் மாற்றி விளையாட்டு உணர்ச்சியை ஊட்டிவிட்டது.

‘‘பூமியின் புதல்வியாகிய ஜானகி, தன் கையால் கொடுத்த புனிதமான வெற்றிலைச் சுருள்கள் என்று எண்ணிக்கொண்டு, தாம்பூலம் தரித்துக்கொள்.

‘‘தேவதேவா! அரசர்களின் நன்மதிப்பைப் பெற்ற வகுமணைன், ரதனங்கள் இழைத்த தாம்பூலப் படிக்கத்தைக்

கையில் பிடித்துக்கொண்டு நிற்கிறார்கள். ராஜாதி ராஜனே! ஜாதிக்காய், ஏலம், ஜாதிப்பத்திரி, பாக்கு, வெற்றிலை இத்தனையும் கலந்து, தியாகராஜன் உனக்கு மிகவும் பிரியத்துடன் சமர்ப்பிக்கும் தாம்பூலம் தரித்துக்கொள்.”

பாட்டு முடிந்ததும் நிலவொளி பாடும் வெளிப்பகுதி வரையிலும் வந்து பொன்னூசல் ஆடுகிறது. நிலவு ராமனுடைய முகத்தில் படிகிறது. சிறையின் வதனத்தையும் சந்திரிகை நீராட்டு கிறது. இருவரும் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் நன்கு பார்த்துக் கொண்டனர். இரண்டுபேரின் உதடுகளிலும் புதிதாக வெற்றிலைச் சாற்றின் சிவப்பு படிந்திருக்கிறது.

ராமன் சிரிக்கிறார்கள். பிறகு சொல்லுகிறார்கள்: “‘திருவையாற்றுக்கு நாம் போகவில்லை; போகாமலே எத்தனை உபசாரங்கள்!..’”

உஷா காலம். ஒவ்வொரு ஜீவனுக்கும் காவேரி இரண்டாவது தாயாக இருக்கும் சோழவளநாடு. வானப்பரப்பில் முகில் கூட்டங்கள் பிரம்மாண்டமான மத்த கஜங்களைப்போலக் கம்பீரமாக இயங்குகின்றன. சூரியனின் பொன்னிறக் கதிர்கள், முகில் கூட்டத்தால் மறைக்கப்பட்டு விட்டதால் கீழ்வானம் மட்டும் வெளுத்திருக்கிறது. வெகுநாட்களாக மழை முகத்தைக் காணுத பயிர் பச்சைகளும், மாந்தர்களும் எல்லையில்லாத பெருமகிழ்ச்சியோடிருக்கின்றனர். பட்ட மரங்களின் மேற்பட்டைகளை, வெளியுலகத்தைக் காண்துடிக்கும் தளிர்கள் சமிக்ஞையோடு வருடுகின்றன. பாசி படிந்த அல்லிக் குளங்களில், ஏதோ தெய்வசங்கேதத்தை எதிர்பார்த்து மலரக் காத்திருப்பதுபோல, தாமரையும் குவளையும் காத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. அவ்வப்போது வீசும் ஆரவாரமான ஈரக்காற்று, சகல உயிர் வர்க்கத்துக்கும் பிராணவாயுவாக வீசுகிறது. செடிகளும் மரங்களும் ஆடிக் குலுங்குகின்றன; பறவை இனங்கள் கூண்டுக்குள் இருந்து ஊசலாடுகின்றன.

சிறிது நேரத்தில் மழை பெய்யத் தொடங்குகிறது. மக்களின் மகிழ்ச்சி சக்ரவாகங்களின் ஆண்தத்தை வெற்றி கொண்டது. ஆனால், பெய்த மழை பெருமழை அல்ல. ஒரு சில தூற்றலோடு நின்றுவிட்டது. ஆயினும், சில வினாடிகளில் பெருமழை பெய்து உலகம் செழிக்கப் போகிறது என்ற நம்பிக்கைக்கு அபாயம் ஏற்படவில்லை. ஊருக்குள்ளே ஜனங்கள், எந்தக் கலைக்கோட்டு முனிவன் மழையோடு நம்முரை நோக்கி நடந்து வருகிறார்களே

என்று பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால், வந்தவன் கலைக் கோட்டு முனிவன் அல்ல.

காவேரியின் கரையை ஒட்டி, காட்டு வழியாக நடந்து வருகிறன் ராமன்; அவனைப் பின்தொடர்ந்து ஜான்கி நடந்து வருகிறன். அவன் சிரித்தால் முத்து உதிகிறது; நடந்தால் அங்கே செந்தெல் விளைகிறது. இருவரும் நடந்து வரும்போது மண்ணில் விழும் தடம், பூமிதேவியின் உள்ளங்கையில் அதிர்ஷ்டரேகை ஒடுவதுபோல் இருக்கிறது.

திருவையாறு கேஷுத்திரத்தினுள் இருவரும் பிரவேசிக்கின் றனர். வரும் வழியில் தெருக்களில் பற்பல காட்சிகளைத் தானும் கண்ணுற்று, தன் அண்புக்கினியானுக்கும் ராமன் காட்டிக் கொண்டு வருகிறன். ஒரு வீட்டில் தன் குழந்தையை ஒரு தாய் தாலாட்டுகிறுன். தியாகராஜ கீர்த்தனம் ஒன்றே தாலாட்டாக அமைந்துவிட்டது. தன் அருமைக் குழந்தையை ஆசையுடன் பார்த்து, “எங்கிருந்து புறப்பட்டாயோ? எந்த ஊரோ? இப்பொழுது தாவது தெரிவிப்பாய் ஐயனே?” என்னும் பொருள்படும் பாட்டைக் கொஞ்சிக் கொஞ்சிப் பாடுகிறுன். சிறிது தூரம் சென்றதும் ஒரு வீட்டில் ஒரு கிழவர் தம் பேரனுக்கும் பேத்திக்கும் ஒரு கீர்த்தனத்தைக் கற்றுக் கொடுப்பது இந்த வாலிபத் தம்பதி களின் காலில் விழுகிறது. கிழவர், “யாருக்காக இந்த அவதாரம் எடுத்தாயோ? இந்த மண்ணுலகத்துக்கு உன்னை வரவழைத்த மகாராஜன் எவனே? அவனை நான் வணங்குகிறேன்” என்ற அர்த்தம் தொனிக்கும் பாடலைத் தம் தளர்ந்துபோன சாரீரத் தால் உருக்கமாகப் பாடுகிறார். பாடலைக் கேட்டு வாலிபத் தம்பதிகளின் கண்கள் ஆனந்த பாஸ்பம் சொரிகின்றன.

தெருவோடு வரும்போது நிகழ்ந்த சகல சம்பவங்களும் அவனையும் அவன் மனைவியையும், அந்த ஊரிலேயே பிறந்து வளர்ந்த பிரஜைகளாக்கிவிட்டன. இந்த மாறுதலை ஞாபகார்த்த மாக வைத்துக் காப்பதற்காகவோ என்னவோ, கல் தடுக்கி ராமனின் காலவிரலில் ரத்தம் வழிந்தது. அதைத் துடைத்துக் கொண்டு நடக்கிறுன் ராமன்.

இருவரும் தியாகையர் வீட்டினுள் செல்கின்றனர். அப்போது அவரும் அவர் மனைவியும் ராமனின் பூஜா விக்கிரகத்தைப் பார்த்து ஆரத்திப் பாடலைப் பாடிக் கொண்டிருக்கின்றனர். ராஜ குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்களைப்போல் இருக்கும் இந்தத் தம்பதிகள் இந்த வீட்டுக்குள் நுழையும், அதிசயக் காட்சியைப் பார்த்த ஒரு மாட்டுக்காரப் பையன் இந்தச்

செய்தியைத் தெரிவிக்கத் தன் வீட்டுக்கு ஓடுகிறான். தியாகையரின் சிடர்களில் ஒருவன் அப்போது அங்கே சந்தர்ப்பவசமாக வந்து இவர்களைப் பார்த்துக் கொண்டான். உடனே தெரிந்தவர்கள் வீடுகளுக்கெல்லாம்போய், “ராமன் வந்துவிட்டான்” என்று பறைசாற்றுகிறான்.

தியாகையரும் மனைவியும் வரவேற்புக் கீதத்தைப் பாடி மூர்களே ஒழிய வரவேற்பதற்காக எழுந்திருக்கவில்லை. ஏனென்றால், வாவிபத் தம்பதிகள் வந்ததையே அவர்கள் பார்க்கவில்லை. ஆனாலும், “பிரகாசிக்கும் தங்கப் பீதாம்பரங் உடுத்துக்கொண்டு மெதுவாய் வருவாய்டா ராமா! பசும்பொன்னால் செய்த ஆபர ணங்கள் அசையும்படி வாடா” என்று பாடுவதன் மூலம் அவர்கள் திரும்பத் திரும்ப ராமனை அழைத்துக் கொண்டுதான் இருந்தார்கள்.

இருவரும் பாடி முடித்ததும் திரும்பிப் பார்த்தபோது, திருமணம் முடிந்து, மிதிலையிலிருந்து அயோத்தி வந்திரங்கிய வதுவரர்களைப்போல, இன்னும் மஞ்சள் காப்புக்கூட அவிழிக் காத மனமக்களைப்போல, ராமனும் சீதையும் காட்சியளித்தார்கள்.

தெய்வத் தம்பதிகளைப் பார்த்த மாணிடத் தம்பதிகள் மெய் சிவிர்த்துப் பேசுகிழந்து, அருகில்கூடப் போகத் தொன்றுமல், நின்ற நிலையிலேயே கீழே விழுந்து சாஷ்டாங்கமாக வணக்கம் செய்தார்கள்.

ராமன்தான் அவர்கள் அருகில் சென்றான். சென்று தன் கரங்களால் அவர்களைத் தொட்டு எழுப்பினான்.

“ராமா! என் தெய்வமே! என்னைத் தேடியா நீ வந்தாய்? உன் திருப்பாதங்கள் நோவ என்னைத் தேடி நடந்து வந்தாயா? இது தகுமா? நான்... உன்னைக் கால்கள் நோவ நடக்க வைத்து நான்... நான் மகாபாவி — ராமா! சர்வவோக நாயகா...”

தியாகையரின் கண்களிலிருந்து அருவியே கொட்டியது. அவருடைய மனைவியின் மூடிய விழிகளிலிருந்தும் கண்ணீர்த் தாரர்கள் வழிந்தன.

ராமன் புன்னகை செய்துகொண்டே, “நான் சர்வவோக நாயகனாகு, உலகளந்த சொருபத்தில் வரவில்லையே! தசரத குமாரனாக, இந்த மன்னுவகத்து மாந்தருள் ஒருவனுக்கத்தானே வந்திருக்கிறேன்?” என்று கூறுகிறான்.

அப்போது, “‘மனிதப் பிறவியும் வேண்டுவதே இந்த மாநிலத்தே’’ என்று தெருவோடும் பாடிக்கொண்டு செல்லும் ஒரு யாசகனின் பாட்டுக்கு இங்கே வேறு தாத்பர்யம் பிறக்கிறது.

“தெய்வங்கள் மனிதர்கள் ஆகவேண்டும்; மனிதப்பிறவிக்கு அவ்வளவு மகத்துவமும் உண்டு” என்று ராமன் தனக்குத் தானே சொல்லிக் கொள்கிறான்.

இதற்குள் ஊர் ஜனங்கள் வந்து கூடியிட்டார்கள். ஆகவே வீட்டினுள் இருந்தவர்கள் வெளியே வருகிறார்கள். தெருப் பிழிக்காத பெருங் கூட்டம். வயல் வெளிகளில் வேலை செய்வார் களும் அதற்குள் ஓடிவந்து விட்டார்கள். கூட்டத்தில் தன் தாயைத் தவறிவிட்ட ஒரு சின்னங்கிறு குழந்தை வேகமாக ஓடிவந்து சிறையைக் கட்டிக்கொண்டு, ‘அம்மா’ என்று அழுகிறது. “நான் உன் அம்மா இல்லை, கண்ணு” என்று சொல்வது போலச் சிரித்துக்கொண்டு அவள் அந்தக் குழந்தையை எடுத்து வைத்துக் கொள்ளுகிறான். குழந்தை அழுகையை நிறுத்திச் சிறையின் கண்ணத்தோடு தன் கண்ணத்தைக் கொண்டுபோய் ஒட்டிக் கொள்ளுகிறது.

திண்ணையின்மேல் ராமனும் சிறையும் நிற்கிறார்கள். வாசல் படியில் பக்கவாட்டில் நின்று தொழுகிறார்கள் தியாகையரும் அவர் மனைவியும். முன்பக்கத்தில் கூப்பிய கரங்களுடன் ஜனத்திரள் நிற்கிறது. மனிதர்களைச் சுற்றிப் பசுக்களும், மற்றும் கன்று காலிகளும் வந்து ஏறிட்டுப் பார்த்துக்கொண்டு நிற்கின்றன. மரங்களில் இலை தவருமல் பறவைகள். இத்தீனை உயிர் ராசிகளும் ராம தரிசனத்திலேயே மெய்ம்மறந்து நிற்கின்றன. மனிதர்கள் பேசவில்லை; பறவைகள் பாடவில்லை. மரங்களில் இலைகள்கூட அசையவில்லை. இந்த அமைதிக்கு, முன் எல்லை பின் எல்லை எதுவும் இருப்பதாகத் தோன்றவில்லை.

தெய்வாம்சம் மனித நிலைக்கு வந்தது; மனிதாம்சம் தெய்வ நிலையை எட்டியது. இந்த நிலைமாற்றம் இரண்டு அம்சங்களுக்குமே பெருமையை அளித்தது. இரண்டும் சந்தித்துக் கொண்டே மத்திய உலகமும், தெய்வ உலகமும், மனித உலகமும் ஒன்றுகி விட்டன. எப்பேர்ப்பட்ட திரிவேணி சங்கமம்! இந்தச் சங்கமத்தில் தெய்வமும், மனிதனும் மட்டுமல்ல, விலங்கினங்களும், தாவரங்களுமே வந்து கலந்துவிட்டன.

அப்போது அமைதியைக் குலைத்துக்கொண்டு, சிறையின் கையிலிருக்கும் சிறு குழந்தை தன் தாயார் தனக்குக் கற்றுக்

கொடுத்த “என்னைக் காப்பாற்ற, நடந்து வந்தாயோ?” என்ற பாட்டைத் தன் மழலை மொழியால் திக்கித் திக்கிப் பாட ஆரம்பித்துவிட்டது! ராமனின் முகத்தில் புதியதோர் பிரகாசம் சுடர்விட்டது. இதைப் பார்த்த ஒரு வயதான கிழவி அவனிடம் நெருங்கிவந்தாள்; எதையோ சொல்ல வந்தாள்; ஆனால் நினைத் ததை அந்த ஆனந்தப் பரவசத்தில் மறந்துவிட்டாள். சிரித்துக் கொண்டே மறந்ததை ஞாபகப் படுத்திப் பார்த்தாள். எல்லோரும் அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். யாரும் எதிர்பாராத ஒரு நேரத்தில் அவள் ராமனைப் பார்த்து, மிகமிக வாஞ்சையுடனும் வாத்ஸல்யத்துடனும், “ராமா! நீ எங்கள் ஊரிலேயே இருந்துவிடேன்” என்றார்.

ராமன் சிரித்தான்.

“பாட்டி! இங்கே நீ இருக்கிறேய் அல்லவா? நான் இருந்தாலும் ஒன்றுதான்; நீ இருந்தாலும் ஒன்றுதான் பாட்டி” என்றான் ராமன்.

அப்போது பூவுலகின் நாற்றிசைகளிலும் பெருமழு காலான்றிப் பெய்ய ஆரம்பித்தது.

5. தலைக்குணிவு நான்—துரைக்கண்ணன்

“சார், யாரோ ஒரு கிழவர் வந்திருக்கிறார். உங்களைப் பார்க்கணுமாம்” என்று தெரிவித்தான் விடுதி வேலையாள்.

உடன்மாணவர்கள் சிலருடன் ‘செஸ்’ (சதுரங்கம்) ஆடிக் கொண்டிருந்த சிதம்பரத்துக்கு வேலையாள் வந்து கூறியது காதில் விழுவில்லை. அவ்வளவுக்கு ஆட்டத்தில் அவன் கவனம் ஈடுபட்டிருந்தது.

வேலையாள் இரண்டாம் தடவை உரத்துக் கூறிய பிறகு தான், சிதம்பரம் தலைநிமிர்ந்து நோக்கினான்.

“யார், என்னையா?”

“ஆமாம், சார்”.

“யார் தேடி வந்திருக்கிறார்கள் என்று சொன்னாய்?”

“யாரோ ஒரு கிழவர்.”

“கிழவரா?”

“என்? எவ்வேனும் குமரி யொருத்தி, தேடி வந்திருப்பா ளென்று நினைத்தாயா?” என்று நண்படுவது கிண்டல் பண்ணி னான்.

இந்தக் கேவிப் பேச்சு அவனுக்கு மகிழ்ச்சி உண்டாக்கிய தாயினும், வெளிக்குக் கோபங் கொண்டவன்போல் பாவனை செய்து, “சட! உள்ளுதே!” என்று கடிந்து கொண்டான். பின் அவன் வேலையாளைப் பார்த்து, “அந்தக் கிழவன் யார்? எங்கி ருந்து வந்தான்? எதற்காக என்னைப் பார்க்க வேண்டுமாம்? இதையெல்லாம் விசாரிக்காமல், யாரோ பார்க்க வந்திருக்கிறார் என்று சொல்ல வந்து விட்டாயே? முட்டாள்! வழியே போகிறவன் வருகிறவன் எல்லாம் பார்க்கவேண்டுமென்றால், உடனே நாங்கள் பேட்டியளிக்க வேண்டும். இதைவிட எங்களுக்கு வேறுவேலையில்லை என்பது உன் என்னைமா?...” என்று அதிகார தோரணையில் கேட்டுத் தட்டுப்படல் பண்ணினான்.

வேலையாள் ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்தான். அதற்குள் சிதம்பரம், “சரி, சரி; போய் அந்த ஆளை அழைத்து வா, நீ ஒன்றும் சமாதானம் சொல்ல வேண்டாம்” என்று சொன்னான்.

விடுதி வேலையாள், சிதம்பரத்தைப்போல் எத்தனையோ பேரைப் பார்த்து அனுபவப்பட்டவன். ஆதலால், அவன் சிதம் பராத்தின் சடபடுஆக்குச் சிறிதும் அஞ்சாமல், சாவதானைகாகவே பதில் கூறுத்தொடங்கினான். ‘‘இல்லை, சார்; நான் அதெல்லாம் கேட்காமையா, உங்களிடம் வந்து சொல்லுவேன்னு நினைச்சிங்க? கந்தசராமி உடையாருன்னு நீங்க தெரிஞ்சிக்குவீங்கன்னு சொன்னார். உங்க ஊரிலேயிருந்துதான் வாரூராம். முகஜாடையை பார்த்தா உங்க அப்பவா யிருக்குமோன்னு...!!’’

சிதம்பரம் பதட்டத்துடன், ‘‘நிறுத்துதா, உன் அதிகப் பிரசங்கத்தை! போ; அந்தக் கிழவனை நானே போய்ப் பார்த்துக் கொள்கிறேன். இங்கே கூப்பிட்டு வரவேண்டாம்!’’ என்று உரைத்தவாறே, கையிலிருந்த கழற்காயைப் போட்டுவிட்டு எழுந்தான்.

“என்ன சிதம்பரம், ‘கேமை’ நடுவே விட்டுட்டுப் போகிறூய்?....”

“எவ்னே ஊரிலிருந்து வந்திருக்கான்னு சொன்னதுமே ஒடுகிறூயே!”

“பிழுன் சொன்னானே, இவன் அப்பா போல இருக்கிறது என்று. அதாண்டா அலறியடித்துக்கொண்டு ஓட்டருன். ‘பாதர்’ மு பாசம் இருக்காதாடா!”

இவ்விதமாக, சகாக்கள் சிதம்பரத்தைக் ‘கோட்டா’ பண்ணினார்.

சிதம்பரம் எரிச்சலோடு ‘‘எந்தப் ‘புருட்’டோ, பார்த்து விட்டு வருகிறேன். பிரதர்! ஒரே நொடியில் வந்து விடுகிறேன்’’ என்று கூறிவிட்டு விரைந்து வெளியேற முயன்றன.

இதற்குள் வேலையாள் குறிப்பிட்ட கிழவர், ‘‘சிதம்பரம், சிதம்பரம்...! எங்கே இல்லையா, பிள்ளையாண்டான்?’’ என்று கேட்டுக் கொண்டே உள்ளே அடியெடுத்து வைத்தார். அவர் கையில் பிடித்து, ஊன்றி வந்த தடி, ‘தட், தட்’ எனச் சப்தம் செய்தது.

கிழவரைக் கண்டதுமே, சிதம்பரம் திகைத்து நின்றுவிட்டான். அவன் முகத்தில் குபிரென் ரத்தம் ஏறியது. வந்த கிழவர் அவனுடைய தந்தைதான். வேலையாள் பெயரைச் சொன்னபோதே, சிதம்பரம் தன் தகப்பனூர்தான் வந்திருக்கிறார் எனத் தெரிந்து கொண்டானுயினும், நேரில் பார்த்ததுமே எதிர் பாராததொன்றைக் கண்டதுபோல் அதிர்ச்சி கொண்டான். ஏனென்றால், அவன் இருக்கும் டாம்பீக் நிலைக்குப் பட்டிக்காட்டு ஆளாகப் பஞ்சைக் கோலத்தில் தந்தை வந்திருப்பதை அவமான மாகக் கருதினான். அவன் அஞ்சியது போலவே, அவனுடைய சிநேகிதர்கள், கிழவர் முழங்காலுக்குமேல் வேட்டியும், உடம்பில் குருத்தாவும், தலையில் ஐதர் காலத்துப் பாகையும் உடுத்தியிருந்ததையும், காதுகளில் சிவப்புக்கல் கடுக்கனும், இடக்கை விரல் ஒன்றில் பஞ்ச லோகத்தாலாகிய மோதிரம் அணிந்திருந்ததையும் கண்டு நெயாண்டு செய்து கொண்டிருந்தனர்.

இந்த அவமான உணர்ச்சி அவன் உள்ளத்தில் ஆத்திரத்தை எழுப்பியது. “யாரது? ” என்ற அதட்டலுடன், கிழவர் உள்ளே வருவதைத் தடுத்து நிறுத்துவது போல், எதிரே போனன்.

“நான்தான் அப்பா! ” என்று குழைவுடன் கூறிய கிழவர், “சிதம்பரமா, அது? ” என்று கேட்டவாறு தடியை இடக்கையில் மாற்றிக்கொண்டு வலக்கையை நெற்றிமேல் வைத்து நிமிர்ந்து சிதம்பரத்தைப் பார்க்கலானார்.

“ஆமாம், இவர்தான். இவரைத்தானே நீங்க கேட்டங்க, பெரியவரே? ” என்று கதவண்டை நின்றிருந்த வேலையாள் கேட்டு, ஆளை இனங்காட்டினான்.

“நீ போய் உன் வேலையைப் பாருடா! ” என்று சிதம்பரம் அவன்மீது சீறி விழுந்தான். “அறிமுகப்படுத்த வந்துவிட்டான்” என்று தனக்குள்ளாகவே முனுமுனுத்துக்கொண்டு, தகப்பனூரைப் பார்த்து, “சரி, சரி; இப்படி வா” என்று தன் அறைக்குள் கூப்பிட்டுக் கொண்டு போனன். மகனின் வெடுவெடுப்பைக் கவனியாத கந்தசாமி உடையார் அவன் பின்னே தள்ளாடித் தள்ளாடி நடந்து சென்றார்.

தன் அறையை அடைந்ததுமே சிதம்பரம் கதவைத் ‘தடா’ வெனச் சாத்தினான். அவன் கோபம் உச்சநிலையை அடைந்திருந்தது. கண்ணுலேயே எரித்து விடுவங்போல் தகப்பனூரைப் பார்த்து, “என்ன சமாச்சாரம்? என் இங்கே வந்தாய்? ” என்று கேட்டான்.

இக்கேள்வி கந்தசாமி உடையாரை ஒருகணம் திகைக்க வைத்தது. பின் தன்னைச் சமாளித்துக்கொண்டு “கண்ணி லேயே இருந்தது; பார்க்கலாமென்று வந்தேன்” என்று தயக்கத் துடன் சொன்னார்.

“இப்போது பார்த்தாயிற்றே, இல்லையோ ?”

“ஏன்பா, இப்படிப் பேசுகிறூய் ?”

“பின்னே என்ன? இப்போது என்ன சூடி முழுகிப் போயிற்று என்று எண்ணி ஊரிலிருந்து ஒடி வந்தாய் ?”

“உண்ணைப் பார்க்க வரக்கூடாதா?”

“என்னை என்ன பார்க்கிறது என்கிறேன்? நான் கரைந்து போய் விட்டேனு, அப்படியே இருக்கிறேனு என்று பார்க்க வந்தாய் ?”

“என்ன சிதம்பரம், என்னென்னவோ பேசுகிறூயே ?”

“நான் எத்தனைதரம் உனக்குச் சொல்லியிருக்கிறேன், எண்ணைப் பார்க்க இங்கே வராதே என்று. அதைக் கேட்காமல் வந்து என் மானத்தை வாங்குகிறூயே!....”

“நான் உண்ணைப் பார்க்க வருவது உனக்கு அவமானமாகவா இருக்கிறது? அப்படியானால் இனிமேல் நான் வரவில்லை அப்பா!”

“நீ அடிக்கடி வந்து பார்த்தால்தான், பின்னைமேலே உருகிப் போகிறூய் என்று மற்றவர்களுக்குத் தெரியும் போலே இருக்கு....”

“மனசு கேட்காமல் பின்னையைப் பார்க்கிறது கூடவா குற்றம்? அட கடவுளே!” என்று கிழவர் தலையில் அடித்துக் கொண்டார். கைத்தடி நழுவி விழுந்தது. அவர் சிரமத்துடன் அதைக் குனிந்து எடுக்கலானார். இந்நிலை சிதம்பரத்தின் கோபத்தை ஓரளவு தணிக்கத்தான் செய்தது. “நான்தான் அடிக்கடி கடிதமெழுதுகிறேனே! லீவு விடுகிற போதெல்லாம் ஊருக்கு வருகிறேன். அப்படியிருக்க.....” என்று மேலே பேச முடியாமல் நிறுத்தினான்.

“எல்லா லீவுக்கும் எங்கே அப்பா வந்தாய்?..... ஊம்.... அதெல்லாம் சொன்னால்கூட உனக்குக் கோபம் வரும். தசரா, பொங்கல் புண்டிகைக்குக்கூட நீ ஊருக்கு வராமற் போகவேதான், என்னமோ ஏதோ என்று எங்கள் மனது அடித்துக் கொண்டது.... அவள் வேறே நச்சரித்துக் கொண்டிருந்தாள், ‘போய்ப் பார்த்து விட்டுவா! போய்ப் பார்த்து விட்டுவா!’ என்று. அத்துடன் உனக்குப் பெண் கொடுக்க நம் உறவின் முறையார் தாது விட்டுக் கொண்

மிருக்கினார்கள். அதையும் சொல்லிவிட்டுப் போகலாம் என்று எண்ணி வந்தேன்....”

சிதம்பரத்துக்கு மீண்டும் கோபமுண்டாயிற்று. “எனக்குத் தெரியுமே! சோழியன் குடுமி சும்மா ஆடுமா? இப்போது யாரையோ தூது விட்டுப் பெரிய இடத்தைப் பிடித்திருக்கு போவிருக்கு. அதற்கு என்னைச் சரிக்கட்டத்தானே வந்தாய்? இதை முதலிலே சொல்லாமல், ‘கண்ணிலேயே இருந்தது; மனசை அடித்துக்கொண்டது; அம்மா பார்த்துவிட்டு வரச்சொன்னாள்’ என்றெல்லாம் என் கதை அளந்தாய் என்று கேட்கிறேன். என் கலியாணத்தைப் பற்றிப் பேச்சு எடுக்காதீர்கள் என்று எத்தனை முறை உங்களுக்கு நான் சொல்லியிருக்கிறேன்? கலியாணம் செய்து கொள்ளப் போகிறவன் நானே, நீங்களா? எப்போது பண்ணிக் கொள்கிறது என்று எனக்குத் தெரியும். பெண் பார்க்கிற துண்பம்கூட உங்களுக்கு வேண்டாம்... நான் சொல்லுகிறது தெரிகிறதா...? ஆமாம்....” என்று படபடவென்று பொரிந்து தள்ளினான்.

கிழவர் அப்படியே அசந்து நின்றுவிட்டார்.

“சரி, இவ்வளவுதானே சேதி? இனி நீ போய்விட்டு வரலாம். எனக்கு ரொம்ப வேலை இருக்கிறது.....” என்று, அவரை வேகமாக அவ்விடத்தை விட்டு வெளியேற்றும் நோக்கத்தோடு, அவசரத்தைக் காட்டிப் பேசினான்.

“சரி, அப்பா; நான் போய் வருகிறேன். எனக்காக நீ ஒன்றும் கஷ்டப்படாதே, அப்பா! உன் ஜோவியைப் போய்ப் பாரு” என்று தழுதழுத்த குரலில் சொல்லிக் கொண்டே கிழவர் தள்ளாடித் தள்ளாடி நடக்கலானார்.

தகப்பனார் வருத்தத்துடன் போவதைப்பற்றி, சிதம்பரம் லட்சியம் செய்யவில்லை. அறைக் கதவைச் சாத்திக் கொண்டு, சிநேகிதர்கள் இருக்கும் அறைக்கு விரைந்து சென்றான்.

கந்தசாமி உடையார் தம்மைக் கடந்து முன்னே போகும் மகனை ஏக்கத்துடன் பார்த்துக் கொண்டே நடக்கலானார்.

சிதம்பரம் கதவைத் திறந்து கொண்டு வந்த ஓசையைக் கேட்டு, ‘செஸ்’ ஆடிக்கொண்டிருந்த சிநேகிதர்கள் நிமிர்ந்து பார்த்தனர்.

“சிதம்பரம் வந்துவிட்டான், ஜார்ஜ்! ஆட்டத்தைப் புது சாகத் தொடங்குவோம். என்ன....?” என்றான். ஒருவன்

“ஆமாம்; வந்தது யாருடா? உங்க அப்பாவா? ரொம்ப நேரம் பேசிக்கிட்டிருந்தியே! என்னவாம் சமாச்சாரம்? ” என்று கேட்டான் சுதர்சனம்.

“ஓன்றுமில்லை. எங்க அப்பா கழனிக்கு ஒரு ‘பம்பிங் மெஷ்ன்’ வாங்கியனுப்பச் சொல்லிப் பணம் கொடுத்து விட்டிருக்கிறார்” என்று சிறிதும் தயங்காமல், சமயோசிதமாகப் பதிலளித்தான்.

“அப்படியானால், வந்த ஆள் உங்க அப்பா இல்லையா? ”

“என்னடா, மடையன் மாதிரி உளறுகிறுப் பங்கள் பண்ணையாளைப் போய் அப்பா என்கிறுயே! ”

அப்போதுதான் அந்த அரையைக் கடந்து போய்க் கொண்டிருந்த கந்தசாமி உடையாரின் காதில் சிதம்பரம் சொல்லிய இச் சொல்லிமுந்தது. அவர் அப்படியே அயர்ந்துபோய் நின்றுவிட்டார். தம்மைச் சமாளித்துக் கொள்ள அவருக்குச் சில விநாடிகள் பிடித்தன. “நான் பண்ணையாளாமே? — ஆமாம்; அவன் இருக்கிற ‘மக்குக்கு என்னை அவன் அப்பா என்று சொல்லிக்கொள்ள வெட்கமாகத்தான் இருக்கும்?’ என்று அவர் தாமாகவே சொல்லிக்கொண்டு நடக்கலானார்.

கந்தசாமி உடையாருக்குக் கொஞ்சத்தில் மனம் ஆறுத லடையவில்லை. மகனைப் பார்க்கப்போன இடத்தில் ஏற்பட்ட அனுபவத்தையும் அவமானத்தையும் அவர் வழிநெடுக என்னைக் கொண்டே போனார். ‘அந்தக் கல்லூரியில் படிக்கிறவர்கள் எல்லாம் சீமான் வீட்டுப் பிள்ளைகள்தானு? என்னைப் போல ஏழைகளின் பிள்ளைகள் ஒருவர்கூட்டுப் படிக்கவில்லையா? அவர்களைப் பார்க்கப் பெற்றேர் வருவதில்லையா? அப்படி வருபவர்கள் எல்லாம் பகட்டும் படாடோபமுமாகவா இருப்பார்கள்?’ இக் கேள்விகள் அவருடைய நொந்த உள்ளத்திலிருந்து எழலாயின.

‘என்ன காலம் இது? மேந்துப் படிப்பும் நாகரிகமும், பெற்ற தகப்பனைப் பண்ணையாள் என்று சொல்லச் செய்கின்றன. இப்படி என்னைச் சொல்வதற்குத்தானு இவனை இவ்வளவு தொல்லைப்பட்டுப் படிக்கவைத்து வருகிறேன்? எப்படி இருந்தவன் எப்படி ஆய்விட்டான்! காலேஜ் படிப்பும் பட்டண வாசமும் ஆளை அடியோடு மாற்றிவிட்டனவே! பிள்ளையைப் பார்க்க வேண்டும் என்று எவ்வளவு ஆவலாக வந்தேன்? பரிவோடு பார்க்கவந்த தகப்பனை, ‘வா, அப்பா!’ என்று அன்புடன் வர-

வேற்று உபசரித்தானு ? ‘ஊரில் அம்மா எல்லாம் சௌக்கியமா ?’ என்று ஆதுரத்துடன் விசாரித்தானு ? ஊரும் ; — இதெல்லாம் கேட்காமல் போனாலும் பரவாயில்லை. ‘ஏன் இங்கே வந்தாய் ?’ என்றால்லவா கேட்டான் ? இப்படிக் கேட்க அவனுக்கு மனம் எப்படி வந்தது ? பெற்று வரார்த்த தகப்பன் வந்து பார்க்கிறதை அவமானம் எனக் கருதுகிறவன் — தந்தையைச் சிநேகிதர்களுக்கு ‘எங்கள் பண்ணையாள்’ எனச் சொன்னவன் — ‘என் வந்தாய் ?’ என்று மட்டுந்தானு கேட்பான் ? அதற்கு மேலும் கேட்பான், ஊம் ; இவனை ஆளாக்க — படிக்க வைத்துப் பெரியவனாக்க — என்ன பாடுபட்டேன் ? — எவ்வளவு கஷ்டம் எடுத்துக் கொண்டேன் ?.....

இவ்விதம் எண்ணியபோதே அவர் கண்களில் நீர் நிரம்பி வழிந்தோடியது.

கந்தசாமி உடையார் சிதம்பரத்தை வளர்க்கச் சிரமப் பட்டதைப் போல, பாடுபட்டவர்கள் அதிகம்பேர் இருக்க மாட்டார்கள். இவருக்குச் சிதம்பரம் மட்டும் பிள்ளையாய் இருந்திருந்தால், ‘ஓரேபிள்ளை; அதனால்தான் அருமையாக வளர்க்கிறோர்’ என்று சொல்லலாம். அவருக்கு அவன் மட்டுமல்ல; மற்றும் இரு ஆண்களும், நான்கு பெண்களும் இருக்கின்றனர். அப்படியிருந்தும், அவர் அவன் விஷயத்தில் மட்டும் எல்லா வகையிலும் விசேட சிரத்தை காட்டி வரலானார்.

கந்தசாமி உடையார் ஏழையானாலும் கல்விச் செல்வம் வாய்ந்தவர். நல்ல தமிழ் இலக்கியப் புலமை அவருக்கு இருந்தது. அதனால் அவர் பண்ணுருட்டி மக்களால் நன்கு மதிக்கப்பட்டு வந்தார். ஊர் நாட்டாண்மைக்காரர் உட்பட எல்லோரும் உடையாரிடம் மரியாதை காட்டி வந்தனர். அவருடைய நற்பண்பும் நல்லொழுக்கமும் பிறரை வெகுவாகக் கவர்ந்தன.

கந்தசாமி உடையார் மண்பாண்டங்கள், பொம்மைகள் செய்து விற்று, அதன் வருவாயைக் கொண்டு குடும்பத்தையும் கெளரவுமாக நடத்தித் தம் பிள்ளைகளையும் நன்கு படிக்க வைத்து வந்தார். அவர் சம்பாதனையில் பெரும் பகுதி சிதம்பரத்தின் படிப்புக்குத்தான் செலவாயிற்று. அவனை ஆங்கிலக் கல்வியில் உயர்தரப் பட்டம் பெறச் செய்து, சர்க்கார் உத்தியோகத்தில் தகுந்தபடி அமர்த்த வேண்டுமென்பது அவருக்கு ஆசை. அதனு வேயே, தள்ளாமையிலும், முன்போல் அதிகமாகச் சம்பாதிக்க முடியாமலிருந்தும், நகைதட்டுகளை விற்றும், நில புலன்களை

அடைமானம் வைத்தும், சிதம்பரத்தைச் சென்னைக் கல்லூரியில் சேர்த்துப் படிக்க வைத்தார்.

இவ்வளவு ஆசாபாசத்துடன் சிரமப்பட்டுப் படிக்கவைத்த பிள்ளை தம்மைத் தகப்பனென்று சொல்ல வெட்கப்படுகிற என்றால் — ‘என் வந்து மானத்தை வாங்குகிறோய்?’ என்று கேட்கிறுன்னருல், — அதை அவரால் எப்படிப் பொறுக்க முடியும்? இந்தப் பட்டிக்காட்டுத் தந்தையில்லாமல், இவன் எப்படிப் பட்டணத்திலே பட்டப் படிப்புப் படிக்க வந்து விட்டான்? இவன் சொன்னபடி பண்ணையாள் போன்றிருக்கும் என்னுடைய பணத்தைக் கொண்டுதானே சீமான்களின் பிள்ளைகளோடு சீமானுய் உலவி வருகிறுன். நான் ஒருமாதம் பணம் அனுப்பா விட்டால் இவன் ஜம்பமும் டாம்பீகமும் என்னுகும்? ஊம்; இருக்கட்டுமே.....’ என்று அவர் தமக்குள் கறுவிக்கொண்டார்.

வேங்கடாசல உடையார் பங்களாவில் நடந்த திருமண கைபவம் புதுச்சேரி முழுவதுமே கலகலப்பை உண்டுபண்ணியது. பொதுவாக, கலியாணச் சிறப்பைப்பற்றியும், அதன் ஒவ்வொரு அம்சத்தைக்குறித்தும் அதில் கலந்துகொண்டவர்களும், அதற்குப் போகாமலே கேள்விப்பட்டவர்களும் பலவிதமாகப் பேசிக்கொண்டார்கள்.

வேங்கடாசல உடையார் தமது ஓரே மகனுக்கு அவ்வளவு சிறப்பாக விவாகஞ் செய்வித்துப் பெருமகிழ்ச்சி கொண்டார். அவர்கள் சாதியிலேயே முதன்முதலாகப் பாடசாலைகளின் மேற்பார்வையாளராக அரசாங்கப் பணியில் அமர்ந்திருக்கும் சிதம்பரம் பிள்ளையல்லவா இவர் மகனுக்குக் கணவனாக வாய்த் திருக்கிறார்? இப்பேர்ப்பட்ட உயர்ந்த சம்பந்தம் எளிதில் கிடைக்கக் கூடியதா? அந்தச் சிறப்பைக் கொண்டாட எவ்வளவு செலவு செய்தால் என்ன? இந்தப் பெருமித எண்ணத்தோடுதான் வேங்கடாசல உடையார் தம் பெண் திருமணத்துக்குத் தாராள மாகச் செலவுசெய்து பலரையும் வியப்படைய வைத்தார். அந்த ஊரில் செல்வமும் செல்வாக்கும் உடைய ஒருசிலரில் வேங்கடாசல உடையார் குறிப்பிடத்தக்கவர்; ஆதலால், இவர் வீட்டுக் கலியாணத்துக்குப் புதுச்சேரி கவர்னர் உட்பட, அரசாங்க அதி காரிகளும் பிரமுகர்களும் வந்திருந்ததில் ஆச்சரியமில்லை. கந்த சாமி உடையார், சிதம்பரம் இருவரின் சார்பிலும் முறையே அநேக பெரிய மனிதர்களும், சிநேதிதர்களும், வந்திருந்தனர்.

வரவேற்பு இசையரங்க நிகழ்ச்சிக்கென்றே மிகப் பெரியதாக போடப்பட்ட தனிப் பந்தலில் அன்று மாலை இசைவாணி சண்முகவடிவினுடைய இனிய இசைக் கச்சேரி நடந்து கொண்டிருந்தது. மணமகனும் மணமகனும் அழகாக அலங்கரிக்க பட்ட மலர் விமானமொன்றில் உட்காரவைக்கப் பட்டிருந்தனர். அவர்களை முன்னிலையாகக் கொண்டுதான் பாடகி கச்சேரி செய்து கொண்டிருந்தாள்.

சிதம்பரம் மகிழ்ச்சியே உருவாக மணமகன் பக்கத்தில் அமர்ந்திருந்தான். வாழ்க்கையில் அடைய வேண்டிய சகல சம்பத்தையும் தான் அடைந்து விட்டதாக அவன் உள்ளும் கொண்டிருந்த ழூரிப்பு அவனுடைய முகத்தில் நன்கு காணப் பட்டது. அவனுக்கு உயிர் நண்பர்களும், உத்தியோகத்தில் நெருங்கிய தொடர்புடையவர்களும், வரவேற்புக்கு வரும் போதும் போகும்போதும் அவனை அணுகித் தங்களின் மகிழ்ச்சி யையும் மரியாதையையும் தெரிவித்துக் கைகுலுக்கிலிட்டுப் போய்க் கொண்டிருந்தனர்.

கச்சேரி அருமையாக நடந்துகொண்டிருந்தது. விருந்தினர் கள் பாடகி பாடும் இன்னிசையை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தனர். விருந்தினர்களுக்கு மின்சார விசிறிகள் வாயிலாக வரும் காற்றுப் போதாதென்று, பணியாட்கள் வேறு பெரிய பெரிய கைவிசிறிகளைக் கொண்டு விசிறிக் காற்று வரச்செய்து கொண்டிருந்தனர்.

இச் சமயத்தில் விருந்தினர்களை வரவேற்று உபசரித்துக் கொண்டிருந்த வேங்கடாசல உடையார், தற்செயலாக எதையோ கவளித்துவிட்டுத் தாம் நின்றிருந்த இடத்தை விட்டுப் பதறியோடி வந்தவராய், “அண்ண, என்ன இது? என்ன வேலை செய்கிறீர்கள்.....?” என்று கேட்டவாறு மணமக்கள் இருக்கும் பக்கமாக நின்று பெரிய விசிறியொன்றைப் பிடித்து விசிறிக் கொண்டிருந்த கிழவரொருவருடைய கையைப் பிடித்துக் கொண்டார். அப்போதுதான் எல்லோரும் அந்த மனிதரைப் பார்த்தனர். சிதம்பரமும் அச் சமயத்தில்தான் நோக்கினான். உடனே அவன் முகம் கறுத்து விட்டது. அவ்விடத்தில் விசிறியெடுத்து விசிறிக் கொண்டிருந்தவர் வேறு யாருமில்லை. அவனுடைய தந்தையேதான்! அவர் முழுங்காலுக்குமேல் வேட்டியும் தலையில் முண்டாகம் கட்டிக் கொண்டிருந்தார். உடம்பில் சட்டை எதுவுமில்லை. மற்ற வேலையாட்களாயினும் இடத்துக்குத் தகுந்தபடி நல்ல உடையுடுத்திக் கொண்டிருந்தனர். அதுகூட இல்லாமல் குக்கிரா

மத்தில் வசிக்கும் ஏழை உழவனைப் போன்ற தொற்றத்தில் அவர் காணப்பட்டார். இக் கோலத்தைக் கண்டு எல்லோருமே திகைப்புற்றனர்.

வேங்கடாசல உடையானரப் போலவே, மற்றும் பலர் அவரை அனுகி, அவர் கையிலுள்ள விசிறியைப் பிடின்கி, அவரை விசிறவொட்டாமல் தடுக்க முயன்றனர். இதற்குள் அவருடைய சின்னப் பிள்ளைகள் இருவரும் தகவலறிந்து ஓடிவந்தனர்.

முத்தவன், “அப்பா, என்ன இது! சட்டையையெல்லாம் கழட்டிப் போட்டுவிட்டு வந்து, இப்படி நிற்கிறீர்களே! உங்களை யார் விசிறச் சொன்னது? ” என்று கேட்டான்.

“இதுவரை எங்கே இருந்திர்கள்? சாயங்காலத்திலிருந்து உங்களை எங்கெங்கெல்லாம் தேடுகிறோம்? ” என்று இளையவன் வினவினான்.

கந்தசாமி உடையார் கச்சேரி தொடங்குமுன்பே, பணியாட்களோடு பணியாளாய்க் கலந்து கொண்டார் என்பது மற்றவர்களுக்குத் தெரியாது.

இளையவன் அவருடைய சட்டை, மேலாடை முதலிய வற்றை எடுத்துவர ஓடினான்.

இவ்வளவு ஆர்ப்பாட்டங்கள் நடந்தும் கந்தசாமி உடையார் சிறிதும் சலனமுறவில்லை. அவர் மிக அமைதியாக, “என்? நான் என்ன செய்கிறேன்? நான் செய்ய வேண்டிய பணியையன்றே செய்கிறேன்! இதை நீங்கள் ஏன் தடுக்கிறீர்கள்? ” என்று வினவினார்.

வேங்கடாசல உடையார், “நீங்கள் செய்யக்கூடிய பணியா இது, அன்னு! சம்பந்தியாக உள்ள நீங்கள்.....” என்று ஆதங்கத்துடன் சொல்லிக் கொண்டே போனார்.

அவரைத் தொடர்ந்தே மற்றுஞ் சிலர், “ஆமாம் அன்னு! நீங்கள் இப்படிச் செய்யலாமா?.....” என்று கூறி அங்க லாய்த்தனர்.

“நான் சம்பந்தியா? யார் சொன்னது?..... நான் மாப்பிள்ளை வீட்டுப் பண்ணையாள் ஐயா! இது உங்களுக்குத் தெரியாதா? இதுவரை இதை யாரும் உங்களுக்குச் சொல்ல வில்லையா?.....” என்று கூறிவிட்டு, கந்தசாமி உடையார் சிதம்பரத்தைக் குறும்பாக நோக்கி, “என்ன மாப்பிள்ளை,

நீங்கள்தான் இவர்களுக்குச் சொல்லுங்கள். நான் .....” என்று கூறி, மேலும் ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்தார்.

இதைக் கேட்டவுடனே பக்கத்திலிருந்த இரண்டாவது மகனுக்கு உண்மை புரிந்து விட்டது. கந்தசாமி உடையார் முன்பு சிதம்பரம், சக மாணவர்களிடம் தம்மைப் ‘பண்ணையா’ என்று சொன்ன சேதியைச் சொல்லி வருத்தப்பட்டது அவன் நினைவுக்கு வந்தது. அண்ணன் செய்த தவற்றைத் தக்க சமயத்தில் சுட்டி இடித்துக் காட்டுகிறூர் என்று உணர்ந்த அவன், நிலைமை இன்னும் மோசமாய்விடக்கூடாதென்று எண்ணி, “என்ன அப்பாவுக்கு இருந்தாற்போலிருந்து புத்தி பேதவித்துவிட்டது!” என்று சமயோசிதமாகக் கூறிக்கொண்டே, “வா, அப்பா!” என்று கூபிட்டவாறு அவரைப் பராபரவென இழுத்துக் கொண்டு போய் விட்டான்.

சிதம்பரத்தின் நிலைமையோ பரிதபிக்கத் தக்கதாயிருந்தது. தந்தை கூறிய ஒவ்வொரு சொல்லும் கூரிய வேல்போல் அவனுள் எத்தை ஊடுருவிச் சென்றது. அவர், “நான் மாப்பிள்ளை வீட்டின் பண்ணையாள்” என்று சொன்னபோது, “பண்ணையாள்” என்பதை அழுத்திச் சொன்னதுமே, நாலு வருடங்களுக்கு முன், தான் தன் உடன் மாணவர்களிடம், ‘எங்கள் பண்ணையாள்’ என்று ~ தன்னைப் பார்க்க வந்த தகப்பனை அறிமுகப் படுத்தியது நினைவுக்கு வந்தது. ‘பெற்ற தகப்பனுக்கு எவ்வளவு பெரிய அபசாரம் செய்துவிட்டோம். அவர் உள்ளத்தை எவ்வளவு புண்படுத்தி விட்டோம்’ என்பதை அவன் அந்தச் சமயத்தில்தான் உணர்ந்தான். அந்த உணர்ச்சி அவன் உள்ளத்தை உருக்கி விட்டது. அவனையறியாமல் அவன் கண்களில் நீர் ததும்பியது. காரணம் புரியாத மணமகள், கணவன் முகத்தை கூர்ந்து நோக்கினான். அவனுடைய பார்வையிலிருந்து தப்ப, அவன் தலையைக் குனிந்து கொண்டான். குனிந்த தலை நியிரவே யில்லை!

6. நந்தவனத்தில் ஓர் ஆண்டி ஜெயகாந்தன்

தூரத்துப் பார்வைக்கு அது ஒரு நந்தவனம்போல் தோற்ற மளிக்கும். உண்மையில் அது ஒரு நந்தவனம் அல்ல; இடுகாடு.

பச்சைக் கொடிகள் பற்றிப் படர்ந்த காம்பவுண்ட் சுவரால் நாற்புறமும் சுற்றி வளைக்கப்பட்ட அந்த இடுகாட்டின் மேற்கு மூலையில், பனை ஓலைகளால் வேயப்பட்ட சின்னங்கிறு குடிசை ஒன்று இருக்கிறது.

அதில்தான் ஆண்டி வசிக்கிறான். குடிசைக்கு முன்னே வேப்பமரக் கிளையில் கட்டித் தொங்கும் தூளியில் அவன் செல்வ மகன் இருளன் சுக்நித்திரை புரிகிறான்.

அதோ அவன் மனைவி முருகாயி வேலியோரத்தில் சள்ளி பொறுக்கிக் கொண்டிருக்கிறான்.

ஆம்; ஆண்டிக்கு மனைவியும் மகனும் உண்டு. அவன் பெயர் மட்டும்தான் ஆண்டி. அவன் இருக்கும் அந்த இடம் தூரத்துப் பார்வைக்குத்தான் நந்தவனம்.

ஆண்டி ஒரு வெட்டியான். அவன் வாழும் இடம் இடுகாடு. அந்த மயான பூமிக்குவரும் பினங்களுக்குக் குழி வெட்டுவது அவன் தொழில். அதற்காக முனிசிபாலிடியில் மாதம் ஏழு ரூபாய் சம்பளமும், அந்த இடுகாட்டிலேயே வசிக்க ஒரு வீடும் தந்திருக்கிறார்கள்.

ஆண்டி ‘ஒருமாதிரியான’ ஆள்; பைத்தியம் அல்ல. மகிழ்ச்சி என்பது என்னவென்றே தெரியாத மனிதர்கள், எப்பொழுதும் குவியாகப் பாடிக்கொண்டே இருக்கும் அவனை ‘ஒருமாதிரி’ என்று நினைத்தார்கள். அவன் உடம்பில் எப்பொழுதும் அலுப்போ, சோர்வோ ஏற்படுவதே இல்லை. வயது நாற்பது ஆகிறது; இருபது வயது இளைஞர்ப்போல் துறுதுறுவென்றிருப்பான்.

அர்த்தம் புரிந்தோ புரியாமலோ அவன் வாய், உரத்த குரவில் சதா ஒரு பாட்டை அலுப்பிக் கொண்டே இருக்கும்.

“நந்தவனத்தில் ஓர் ஆண்டி — அவன் நாலாறு மாதமாய்க் குயல்னே வேண்டிக் கொண்டு வந்தான் ஒரு தோண்டி — அதைக் கூத்தாடிக் கூத்தாடிப் போட்டுடைத் தாண்டி...”

குழிவெட்டும் வேலை இல்லாத சமயத்தில் அவன் நந்தவன வேலையில் சடுபடுவான். அவன் உழைப்பால்தான் அந்த இடுகாடு கூட ‘நந்தவன்’ மாகி இருக்கிறது. அவனுக்குச் சோகம் என்பது என்னவென்றே தெரியாது.

செடிகளுக்குத் தண்ணீர் பாய்ச்சும்போதும் சரி, பினங்களுக்குக் குழி பறிக்கும்போதும் சரி—சலன்மோ, சங்கடமோ ஏதுமின்றி, உரத்த குரவில் கழுத்து நரம்புகள் புடைக்க அந்தப் பாட்டைத் தனது கரகரத்த குரவில் பாடுவான்.

அவனைப் பொறுத்தவரை அந்தப் பாட்டிற்கு, அர்த்தம் கிடையாது; வெறும் பழக்கம்—ான்.

அது புதைக்கும் இடமாதலால் பெரும்பாலும் குழந்தை களின் பிரேதம்தான் அங்கு வரும்.

‘முன்றி நீளம் முன்றி ஆழ’க் குழிகள் வெட்டுவது ஆண்டிக்கு ஒரு வேலையே அல்ல.

தலையில் இறுக்க கட்டிய முண்டாசடன், வரிந்து கட்டிய வேட்டியுடன், கால்களை அகற்றி வைத்துக்கொண்டு நிற்பான். அவன் கையிலுள்ள மண்வெட்டி அனுயாசமாகப் பூமியில் விழுந்து மேற்கிளம்பும். ஒவ்வொரு வெட்டுக்கும் சரமண் மடிந்து கொடுக்கும். பூமியே புரண்டு கொடுக்கும்.

“...கொண்டு வந்தான் ஒரு தோண்டி — அதைக் கூத்தாடிக்... கூத்தாடிப்... போட்டுடைத் தாண்டி.”

அந்தக் ‘கூத்தாடி’ என்ற வார்த்தையை அழுத்தி அழுத்தி உச்சரித்தவாறு பூமியின் மார்பை அவன் பிளக்கும்போது அவனையாராவது கண்டால் அந்தப் பாட்டின் பொருள் தெரிந்துதான் அவன் பாடுகிறான் என்றே எண்ணத் தோன்றும்.

உண்மையில் அந்தப் பாட்டுக்கு உரிய பொருள் அவனுக்குத் தெரியவே தெரியாது.

அவன் அந்தப் பாட்டை, எங்கு, எப்பொழுது கற்றுக்கொண்டான்?

நமக்குத் தெரிந்த ஒவ்வொரு வார்த்தையையும் எங்கு எப்பொழுது நாம் கற்றுக்கொண்டு முதன் முதலில் உச்சரித் தோம் என்று சொல்ல முடியுமா? ஆனால், ஏதோ ஒரு விசேஷ மான வார்த்தையைக் குறிப்பாக எண்ணினாலுமானால், நம்மில் எவ்வளவோ பேர் சொல்லி விடுவோம்.

ஆண்டி இந்தப் பாட்டை எப்பொழுது எங்கு முதன் முதலில் கேட்டான்? சற்று நினைவு கூர்ந்தால் அவனால் சொல்லிவிட முடியும்.

* * *

இருநாள் காலை, கயிற்றுக் கட்டிலில் உறக்கம்கலைந்து எழுந்த ஆண்டி, தன் கண்களைக் கச்க்கிவிட்டபின் கண்ட காட்சி அவனுக்கு ஆச்சரியமாய் இருந்தது.

குடிசை வாசலில், கிழிந்த கோரைப் பாயில், வழக்கத்திற்கு மாருக இன்னும் உறக்கம் கலையாமல் தன்னை மறந்து கிடக்கிறான் முருகாயி.

அவன் தான் எழுந்தபின் அவள் தூங்கிக் கொண்டிருப்பதை கலியாணம் ஆகி இந்தப் பதினைந்து வருஷ காலத்தில் இருநாள் கூடப் பார்த்ததில்லை.

“ஏ... முருவாயி...” என்று குரல் கொடுத்தான்.

அவள் எழுந்திருக்கவில்லை; புரண்டு படுத்தாள்.

அவன் கயிற்றுக் கட்டிலைவிட்டு எழுந்து அவள் அருகே சென்று அமர்ந்தான்.

‘உடம்பு சுடுகிறதோ’ என்ற நினைப்பில் அவள் நெற்றியில் கைவைத்துப் பார்த்தான். அப்படியெல்லாம் ஒன்றுமில்லை.

“முருவாயி...” என்று மறுபடியும் உலுப்பினான்.

மயங்கிக் கிறங்கிய நிலையில் முருகாயி கண்களைத் திறந்தாள். எதிரிலே புருஷன் குந்தி இருப்பதைக் கண்டதும் எழுந்து உடகார்ந்து போந்தப் போந்த விழித்தாள்.

“என்ன முருவாயி... ஒடம்புக்கு என்ன பண்ணுது?” என்று பத்தினால் ஆண்டி.

“ஓண்ணுமில்லே... கையி காலெல்லாம் கொடைச்சலா இருக்கு...”

ஒட்டபு பூரா அடிச்சி போட்ட மாதிரி... கிர்னு தலை சுத்துது...” என்று சொல்லும்போதே கறுத்த இமைகள் ஒட்டிப் பூட்டிப் பிரிந்தன.

“கனு ஒண்ணு கண்டேன்.”

“என்ன கனு புள்ளே?”

முருகாயிக் கண்களைக் கசக்கிவிட்டுக் கொண்டே கொட்டாவி விட்டாள்.

“கனுவிலே ஒரு பூச்சி... கறுப்பா... சின்னதா...” அவள் உடல் ஒருமுறை குலுங்கிறதற்கு.

“உம்.”

“சொல்லும்போதே திரேகம் சிலுக்குது மச்சான்... அந்தக் கறுப்புப் பூச்சி நவுந்து நவுந்து வந்து எங்கையிமேலே ஏறிச்சி... ஏறியவுடனே அது மஞ்சளா மாறிறிச்சி— ஊஹாம், மஞ்ச நெற மில்லே... தங்கநெறம்... அப்பிடி ஒரு சொலிப்பு சொலிச்சிது... அது எங்கையிலே வந்து குந்திக்கிட்டு... என்னெந்த தின்னிடு என்னெந்த தின்னிடுன்னு சொல்லிச்சி.”

“உம் அப்பறம்?...”

“தின்னுடு தின்னுடுன்னு சொல்லிக்கிட்டே எங்கைய கொறிக்க ஆரம்பிச்சுது. எனக்கு என்னமோ புத்திக் கொளாம்பிப் போய் ஒரு ஆவேசம் வந்திடுச்சி... சீ, இந்த அல்பப் பூச்சி வந்து என்ன தைரியமா நம்மகிட்டே வந்து, ‘தின்னுடு தின்னுடு’ன்னு சொல்லுது பாத்தியா?.... நாம்ப திங்க மாட்டோம்கிற தைரியம் தானென்னு நெனைச்சி....”

—அவள் முகம் சிவந்தது, சமித்தது!

“ஒட்டம்பெல்லாம் கூச்சு மச்சான். அந்தப் பூச்சியை ரெண்டு விரல்லே தூக்கிப் பிடிச்சி வாயிலே போட்டு ‘கசமுச’ன்னு மென்னு... வவோ ஓ!...’ — அவள் சொல்லி முடிக்கவில்லை. குடலை முறுக்கிக் கொண்டு வந்த ஒங்கரிப்பு பிடரியைத் தாக்கிக் கழுத்து நரம்புகளைப் புடைக்க வைத்தது; தலை கனத்தது; மூச்ச அடைக்க, கண்கள் சிவக்க,

‘வ-வோ ஓ!—’

“மச்சான்... மச்சான்... அந்தப் பூச்சி வவுத்துக்குள்ளே ஓடுது மச்சான்...”

மறுபடியும் ஓர் பலத்த ஒங்காரம். அடி வயிற்றைப் பிசைந்து கொண்டே தலைகுனிந்து உட்கார்ந்தாள். வாயெல்லாம் வெறும் உமிழ்நீர் சுரந்து ஒழுகியது.

“மச்சான்... வவுத்திலே பூச்சி”

—ஆண்டி புரிந்து கொண்டான். அவன் உடல் முழுவதும் இன்பக் கிளுகினுப்பு ஓடிப் பரவியது.

பதினெந்து வருஷமாய் வாய்க்காதது...

எத்தனையோ காலம் நினைத்து நினைத்துப் பார்த்து, ஏமாந்து, ஏமாந்து, இல்லை என்ற தீர்க்கமான முடிவில் மறந்தே போன பின்...

—உடலைக் குலுக்கி, குடலை முறுக்கி ஒங்கரித்தாள்... முருகாயி.

—“ஆ... அதுதான்! ஹாஹா... முருகாயி அதுதான்... ஹாஹா” ஆண்டி சிரித்தான்.

‘வ வோ ஒ!...’

—குத்திட்டுத் தலைகுனிந்து உட்கார்ந்திருந்த முருகாயியை உடலோடு சேர்த்து அனைத்துக் கொண்டு ஆண்டி சிரித்தான்.

“ஹாஹாஹஹா... அதுதான் புள்ளே, அதுதான்...”

பலத்த ஒங்கரிப்புடன் வந்த சிரிப்பைத் தாங்க முடியாது தவித்தாள் முருகாயி.

“மச்சான் வவுத்தைப் பொறட்டுதே. தாங்க முடியவியே, ஜயோ!”... என்று பதறினான்.

“சம்மா, இரு புள்ளே, நம்ப வடிவேறு வைத்தியர்கிட்டே போயி எதனுச்சம் வாங்கியாறேன்.” என்று மேல் துண்டை உதறித் தோள்மீது போட்டுக்கொண்டு கிளம்பினான் ஆண்டி.

முருகாயி சிரித்தான்.

“ஓ! சம்மாத்தானே இரு மச்சான். யாராவது சிரிக்கப் போருங்க..”

“நீ படற அவஸ்தையைப் பார்க்க முடியவியே புள்ளே...”

“நீ ஏன் பார்க்கிறே?... அந்தாலே தள்ளிப்போய் நின்னுக்க...”

ஆண்டி மனக்குள் கும்மாளியிடும் மகிழ்ச்சியுடன் இடு காட்டின் கேட்டருகே நின்றன.

அப்போதுதான் அந்தச் சாலை வழியே சென்ற காவி தரித்த ரண்டாரம் ஒருவன் தன்னை மறந்த லயத்தில் அந்தப் பாட்டைப் பாடியவாறு நடந்தான்.

“நந்தவனத்தில் ஓர் ஆண்டி — அவன்
நாலாறு மாதமாய்க் குயவனை வேண்டிக்
கொண்டுவந்தான் ஒரு தோண்டி — அதைக்
கூத்தாடிக் கூத்தாடிப் போட்டுடைத் தாண்டி”

இதுவரை அனுபவித்தறியாத ஒரு புதிய உணர்வில், மகிழ்ச்சியில் லயித்து தன் நிலை மறந்து நின்ற ஆண்டியின் மனத்தில், தாளவயம் தவறுமல் குதித்தோடி வந்த அந்தப் பாட்டின் ஒவ்வொரு வார்த்தையும் ஆழப் பதிந்தன.

அதைப் பதிய வைப்பதற்காகவே பாடுவதுபோல் அந்தப் பண்டாரம் அந்த நான்கு வரிகளையே திரும்பத் திரும்பப் பாடிக்கொண்டு நடந்தான்.

அன்று முதல் தன்னையறியாமல் ஆண்டியும் அந்தப் பாடலைப் பாடிக் குதிக்க ஆரம்பித்தான்.

“நந்தவனத்தில் ஓர் ஆண்டி”

* * *

ஆயிரக் கணக்கான மனித உடல்கள் மாண்டபின் புதை யுண்ட அந்த மயான பூமியில் ஒரு மனிதன் பிறந்தான்.

ஆண்டிக்கு ஒரு மகன் பிறந்தான்.

தாயின் கருவில் அவன் ஜனித்த அந்த நாளில் பிறந்த குதாகலம் ஆண்டிக்கு என்றாலும் மறையவில்லை.

பொழுதெல்லாம் தன் செல்வ மகனைத் தூக்கி வைத்துக் கொண்டு கூத்தாடினான்.

நூற்றுக் கணக்கான குழந்தைகளின் சவங்களுக்கு — குழி பறித்த ஆண்டியின் கரங்கள். தன் செல்வ மகனை மார்போடு அணைத்து ஆரத்தமுலின.

—தனது மதலையை மார்புறத் தழுவி மகிழ்ச்ச ஆண்டியின் கரங்கள் ஊரார் பிள்ளைகளின் சவங்களுக்குக் குழிபறித்தன.

உவராளின் புத்திரசோகம் அவனுக்குப் புரிந்ததேயில்லை.

ரோஜாச் செடிக்குப் பதியன் போடும் சிறுவனைப்போல் பாட்டுப் பாடிக்கொண்டே குழிபறிப்பான்.

அருகிலிருக்கும் அந்தப் பச்சை சிசுவின் பிரேதத்தைப் பார்த்தும் — அதோ பக்கத்தில், மீறிவரும் அழுகையை அடக்கிக் கொண்டு நிற்கும் அந்தத் தகப்பனைப் பார்த்தும் — நெஞ்சில் சுரமில்லாமல் பசை இல்லாமல் பாடிக் கொண்டிருக்கிறானே...

சீசீ இவனும் ஒரு மனிதனு!... அதனால்தான் அவனை எல்லோரும் ‘ஓருமாதிரி’ என்று சொல்ல ஆரம்பித்தார்கள். குழிபறித்து முடித்தபின் நேரே தன் குடிசைக்கு ஓடுவான். தூளியில் உறங்கும் இருளனைத் தூக்கி வைத்துக்கொண்டு கொஞ்சு வான்; கூத்தாடுவான்.

அந்த மகிழ்ச்சிக்கு, குதூகலத்திற்கு, பாட்டிற்கு, கும்மாளத் துக்கெல்லாம் காரணம் இருளன்தானு?

இரண்டு ஆண்டுகளுக்குப்பின்...

எத்தனையோ பெற்றேரின் ஆனந்தத்துக்கு கனவுகளுக்கெல் வாம் புதை குழியாயிருந்த அந்த இடுகாட்டில், மரணம் என்ற மாயையை மறந்து, ஜனனம் என்ற புதிரில் மட்டும் வயித்துக் கொண்டிருந்த ஆண்டியின்... ஆண்டியின்...

—சொல்ல என்ன இருக்கிறது?

இருளன் ஒருநாள் செத்துப் போனான்.

வாடியிருந்து வரம் கேட்டு, காத்திருந்து தவமிருந்து, காலம் போன ஒருநாளில், எதிர்பாராமல் — நினைவின் நப்பாசை கூட அறுந்து போன ஒரு காலமற்ற காலத்தில், வாராமல் வந்து அவதரித்து, ஆசைகாட்டி, வினையாடிக் கனவுகளை வளர்த்த இருளன், எதிர்பாராமல் திடீரென்று இரண்டுநாள் கொள்ளையிலே வந்தது போல் போய்விட்டான்.

ஆசைகளையும் கனவுகளையும், பாழுக்கும் பொய்மைக்கும் பறிகொடுத்த முருகாயி வாயிலும் வயிற்றிலும் அடித்துக் கொண்டு புரண்டு புரண்டு அழுதாள்.

எத்தனையோ சோகங்களின் திரடுகள் கரடு தட்டி மேடிட்டுப் போன அந்த மயான பூமியில் தனது பங்கிற்காக அந்தத் தாய் ஒப்பாளி வைத்து அழுதாள்.

வேப்ப மரத்தடியில், கட்டித்தொங்கும் வெறும் தூளியினருகே, முழங்கால்களில் முகம் புதைத்துக் குந்தி இருக்கிறுன் ஆண்டி.

எங்கோ வெறித்த விழிகள்... என்னென்னமோ காட்சிகள்... எல்லாம் கண்டவை... இனி, காண முடியாதவை...

அதோ இருளன்!—

வேலியோரத்தில் தவழ்ந்து சென்றதும்... தூளியிலிருந்து உறக்கம் கலைந்தபின் தலையை மட்டும் தூளிக்கு வெளியே தள்ளித் தொங்கவிட்டுக் கொண்டு, கண்வாம் குழையும் சிரிப்புடன் ‘அப்பா’ வென்று அழைத்ததும்...

செடிக்குத் தண்ணீர் ஊற்றிக் கொண்டு இருக்கும் போது அவன்றியாமல் பின்னே வந்து, திடீரென்று பாய்ந்து புறம் புல்வி உடலைச் சிலிர்க்க வைத்து மகிழ்வித்ததும்...

எதிரிலிருக்கும் தட்டத்துச் சோற்றில், வேகமாய்த் தவழ்ந்து வந்து — தனது பிஞ்சக் கைகளை இட்டுக் குழப்பி, விரல்களுக்கிடையே சிக்கிய இரண்டொரு பருக்கைகளை வாயில் வைத்துச் சுவைத்துச் சப்புக்கொட்டி, கைதடிச் சிரித்துக் களித்ததும்...

நெஞ்சோடு நெஞ்சாய்க் கிடந்து இரவுபகல் பாராயல் நாளெல்லாம் உறங்கியதும்...

—பொய்யா?... கனவா?... மருளா?... பித்தா?... பேதமையா?

ஆண்டி, சித்தம் குலைவற்றவன்போல் சிலையாய் உட்கார்ந்திருந்தான்.

இருளன் தவழ்ந்து திரிந்த மண்ணெல்லாம், அவன் தொட்டு வினையாடிய பொருளெல்லாம், அவன் சொல்லிக் கொஞ்சிய சொல்வெல்லாம் ஆண்டியின் புலன்களில் மோதிமோதிச் சிலிர்க்க வைத்துக் கொண்டிருந்தன.

அதோ குடிசையினுள்ளே அந்தச் சிறு பாலகனின் சடலம் ஊதிப்புடைத்துக் கிடக்கிறது. வாயிலும் கண்களிலும், ஈக்கள் மொய்க்கின்றன. நெற்றியில் சாந்துப் பொட்டு; கறுத்துப் போன இதழ்களுக்கிடையேபால் மணம் மாருத இளம் பற்கள் மின்னித் தெரிகின்றன. கையையும் காலையும் அகவ விரித்துக் கொண்டு...

—ஆழ்ந்த நித்திரயோ?...

‘இல்லை. செத்துப் போய்விட்டான்.’

முருகாயி அவன் கைகளை மார்பின்மீது கோத்து வைத்தாள். முகத்தில், கண்களில் மொய்த்த சக்களை விரட்டினான். பின்தின் மீது ஒரு துணியை எடுத்துப் போர்த்தி மூடினான்.

கட்டசியில்...

கடமை என்று ஒன்று இருக்கிறது அல்லவா?

* * *

சிவந்த கண்கள் நீர்த்தாரை பொழிய, தலையில் மேல் துண்டை எடுத்துச் சுற்றிக்கொண்டான் ஆண்டி. மூலையில் கிடந்த மண்வெட்டியை எடுத்துத் தோளில் மாட்டிக் கொண்டான். நன்றது வைத்திருந்த மஞ்சள் துணியில் இருளனைச் சுருட்டி எடுத்து மார்போடு சேர்த்து அணைத்துக் கொண்டு புறப்பட்டான்.

“ஐயோ!... என் ராசா” என்ற குரல் வெடித்தது — முருகாயி கதறிக்கொண்டே ழுமியில் விழுந்து துடித்தாள்.

ஆண்டியின் கால்களைச் சேர்த்துக் கட்டிக்கொண்டுஅவனைப் போக விடாமல் இழுத்தாள்.

கையில் ஒரு சோகம்; நெஞ்சில் ஒரு சோகம்; காலைப் பிடித்துக் கொண்டு ஒரு பெரும் சோகம்...

—ஐயோ, அவன் என்ன செய்வான்? நின்ற நிலையில் தவித் தான். எல்லா சோகத்துக்கும் குழிபறிக்க, தோளில் தொங்கு கிறதே அந்த மண்வெட்டி, அதனால் முடியுமா?...

ஒரு கை பிணைத்தை அணைத்தது. மறு கை மண்வெட்டியின் பிடியை இறுகப் பற்றியது...

“முருகாயி... அழுவாதே புள்ளே...” என்று சொல்லிக் கொண்டே அவனும் அழுதான்.

அவன் ‘ஓ’வென்று கதறியழுதாள்.

அவன் பிடியிலிருந்து தன்னை விலக்கிக் கொண்டு நடந்தான் ஆண்டி.

—அவனுக்கு இத்தனை நாளாய் பிணங்கள்தான் தெரியும். அந்தப் பிணங்களின் பின்னே இத்தனை சோகமா?...

ஐயோ!...

அன்று அந்த நந்தவனத்துக்கு என்ன பூரிப்போ?...

மரங்களும் செடிகளும் புதுமலர்க் கொத்துகளை அந்த மயான பூமியெங்கும் சிதறிச் சொரிந்து கொண்டிருந்தன.

—ஆண்டி தனது இழந்த கனவைக் கைகளில் ஏந்தி நடந்தான்.

‘அந்தப் பன்னீர் மரத்தடியில் இருவனுக்குக் குழிதோண்ட வேண்டும். அந்த மரம் அவன்மீது எப்பொழுதும் தன் வாசமுள்ள மலர்களைப் பொழிந்து நிற்கும்.’

மகனின் சடவத்தை மண்மீது கிடத்தினான். தோளில் கிடந்த மண்வெட்டியைக் கையில் ஏந்தி மரமாய் நின்றான்.

அவனது கண்கள் குனியமான வானவெளியை வெறித்து விழித்தன. வெறித்த விழிகள் சிவந்து கண்ணீர் பெருக்கின. நாசியும் உதடுகளும் தாளாத சோகத்தில் துடித்தன. நெஞ்சில் என்னவோ அடைத்தது.

மனசை இரும்பாக்கிக் கொண்டு மண்வெட்டியை ஓங்கினான். ஓங்கிய கைகள் நடுங்கின. கால்கள் பூமியில் நிலைக்காமல் தடுமாறின.

உயர்த்திப் பிடித்திருந்த மண்வெட்டியை உதறி ஏறிந்து விட்டு ‘மவனே’ என்று அலறியவாறு சடலத்தின் மீது விழுந்தான். ‘ஓ’வென்றுக் கதறி அழுதான். அழுது சோர்ந்தான்...

வெகுநேரம் தன் செல்வ மகனின்— இனிமேல் பார்க்க முடியாத மகனின்—முகத்தை வெறித்துப் பார்த்தவாறே உட்கார்ந்திருந்தான்.

வேர்வைத் துளிகள் நெற்றியில் சரம் கட்டி நின்றன.

மார்பை அழுத்திப் பிடித்துக் கொண்டு மண்வெட்டியை எடுத்தான். கால்களை அகட்டி நின்று, கண்களை மூடிக்கொண்டு மண்வெட்டியை ஓங்கி, பூமியில் பதித்தான்.

‘நந்தவனத்தில் ஓர் ஆண்டி!’

அந்தப் பாட்டு!... அவன் பாடவில்லை.

ஊரார் பின்ததுக்குக் குழிபறிக்கும்போது மனசில் அரிப்போ கணமோ இல்லாமல் குதித்து வருமே அந்தப் பாட்டு...

‘பாடியது யார்?...’

மீண்டும் ஒருமுறை மன்வெட்டியை உயர்த்தி, பூமியைக் கொத்தினான்...

‘நந்தவனத்தில் ஓர் ஆண்டி!...’

---மீண்டும் அந்தக் குரல்!...

‘யாரது?...’

புலன்களை எல்லாம் அடக்கிக் கொண்டு மீண்டும் மன்வெட்டியால் பூமியை வெட்டினான்.

மீண்டும் ஒரு குரல்:

“நந்தவனத்தில் ஓர் ஆண்டி—அவன் நாலாறு மாதமாய்க் குயவனை வேண்டி...”

‘ஐயே! அர்த்தம் புரிகிறதே...’

—ஆண்டி மன்வெட்டியை வீசி ஏறிந்துவிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தான்.

தூணைப் பிளந்து வெளிக் கிளம்பிய நரசிம்மாவதாரம் போன்று பூமியை, புதைகுழி மேடுகளைப் பிளந்து கொண்டு ஒரு அழிய சின்னங்கிறு பாலகன் வெளி வந்தான்.

கைகளைத் தட்டித் தாளமிட்டவாறே ஆண்டியைப் பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டே பாடியது சிக!

“நந்தவனத்தில் ஓர் ஆண்டி—அவன் நாலாறு மாதமாய்க் குயவனை வேண்டி...
கொண்டுவந்தான் ஒரு தோண்டி—அதைக் கூத்தாடிக் கூத்தாடிப் போட்டுடைத் தாண்டி...”

குரல்கள் ஒன்றுகி, பலவாகி, ஏகமாகிச் சங்கமித்து முழங்கின.

அந்த மயான பூமியில் எத்தனையோ காலத்திற்குமுன் புதையுண்ட முதற் குழந்தை முதல், நேற்று மாண்டு புதையுண்ட கடைசிக் குழந்தைவரை எல்லாம் உயிர் பெற்று, உருப்பெற்று ஒன்றுகச் சங்கமித்து, விம்மி புடைத்து விகசித்த குரலில் — மழலை மாறுத மதலைக் குரலில்—பாடிக்கொண்டு கைத்தாளமிட்டு அவனைச் சுற்றிச் சூழ்நின்று ஆடின. வானவெளி யெல்லாம் திசைகெட்டுத் தறிகெட்டுத் திரிந்து ஓடின.

ஆண்டி தன்னை மறந்து வாய்விட்டுச் சிரித்தான்.

அதோ, அவன் இருளனும் அந்தப் பாலகர் நடுவே நின்று நர்த்தனம் புரிகிறுன்; தாளம் போடுகிறுன்.

பாட்டுப் பாடுகிறுன்.

என்ன பாட்டு தெரியுமா?...

‘நந்தவனத்தில் ஓர் ஆண்டி...’

அடைத்துப் புடைத்து நெருக்கிக் கொண்டு ஒடும் சிக்கக்களின் மகா சமுத்திரத்தில் தன் இருளைத் தாவி அணைக்க அவன் ஒடினான்...

இருளைக் காலேனும்... தேடினான், காலேனும்... காலேனும்... இருளை மட்டும் காணவே காலேனும்...

அந்தச் சிக்ககள் யாவும் ஒன்றுபோல் இருந்தன.

என்னுடையது என்றும், இன்னெருவனுடையது என்றும், அவன் என்றும், அதுவென்றும், இதுவென்றும் பேதம் கான முடியாத அந்தச் சமுத்திரத்தில் இருளை மட்டும் எப்படி இனம் கண்டுவிட முடியும்!..

ஆண்டி தவித்தான்!

ஆ!... என்ன தவிப்பு... என்ன தவிப்பு...

*

*

*

பன்னீர் மரத்தடியில் பிள்ளையின் பினத்தருகே முகம் புதைத்து வீழ்ந்து கிடக்கும் ஆண்டியைக் கண்டு பதறியதித்துக் கொண்டு ஒடினான் முருகாயி.

அவனைப் புரட்டி நிமிர்த்தி மடிமீது வைத்துக்கொண்டு கதறினான்.

அவன் விழிகள் மெல்லத் திறந்தன.

—தெய்வமே! அவனுக்கு உயிர் இருந்தது; அவன் சாக வில்லை.

இன்னும்கூட அவன் அந்த ‘நந்தவனே’த்தில்தான் வாழ்கிறுன். ஆனால், முன்போல், இப்போதெல்லாம் பாடுவதில்லை.

இடுகாட்டிற்கு வரும் பிணங்களைப் பார்க்கும்போதெல்லாம் ‘கோ’வென்று கதறி அழுகிறுன். ஊராளர்ஸ் ஒவ்வொரு ப்ரசாகத் திற்கும் அவன் பலியாகிறான்! ஆனால் இப்பொழுதும் ஊராளர் அவனை ‘ஒருமாதிரி’ என்றுதான் சொல்லுகிறார்கள்!

7. நொண்டிப் பிள்ளையார் ஜூக்ஸிற்பியன்

பக்தி சிரத்தையுடன் கை குவித்துக் கண்முடி ஒருவிநாடி நேர ஜபத்தை முடித்துக்கொண்டு, முன்று தோப்புக்கரணமும் போட்டுவிட்டு நிமிர்ந்த ஸ்ரீமான் வேலாயுதம், அந்தச் சின்னஞ்சிறு கோயிலில் எழுந்தருளியிருந்த நொண்டிப்பிள்ளையாரின் திருமேனியைப் பரவசத்துடன் கண்ணசைக்காது பார்த்தார். பிறகு பித்தஜோப் போனியிலிருந்து கொஞ்சம் விழுதியை எடுத்து நெற்றிக்கு இட்டுக்கொண்டு அங்கிருந்து நகர்ந்தார்.

இதுவரை பிளாட்பாரத்தைப் பெருக்கித் தண்ணீர் தெளித்துக் கொண்டிருந்த ஆண்டியப்பன் அவர் போவதைப் பார்த்ததும் கையிலிருந்த மண் குடத்தைக் கிழே வைத்துவிட்டு அஷுரமாக அவரை நோக்கிச் சென்றான்.

“நமஸ்காரமுங்க.”

தெரு ஓரமாகக் கழற்றி வைத்திருந்த செருப்பைக் காலில் மாட்டிக்கொண்டு சைக்கிளாத் தள்ளி அதில் ஏறப்போன வேலாயுதம் சட்டென்று நின்று பின்னால் திரும்பிப் பார்த்தார். ஆண்டியப்பன் அவர் அருகில் வந்து மரியாதையாக நின்றான்.

வேலாயுதம் அவனை அன்புடன் பார்த்துப் புன்னகை செய்தபடி, “என்ன, ஆண்டியப்பா! நான் சொன்னேனே. அது விஷயமாக முயற்சி பண்ணினுயா ?” என்று கேட்டார்.

“அதைத்தான் சொல்ல வந்தேனுங்க. நானூறு பேருங்க கிட்டே கையெழுத்து வாங்கியிருக்கேன். அது போதுங்களா ?” என்று பணிவுடன் சொன்ன ஆண்டியப்பன் தன்னுடைய மடியை அவிழ்த்து, இரண்டாக மடித்து வைத்திருந்த ஓர் எண்பது பக்க நோட்டுப் புத்தகத்தை எடுத்து அவரிடம் கொடுத்தான்.

“நானூறு கையெழுத்தா? இன்னும் ஒரு நாறு பேரிடம் வாங்கியிருக்கலாமே!..... உம்... பரவாயில்லை. இதை வைச்கக் கிட்டே முயற்சி பண்ணிப் பார்க்கலாம்” என்றபடி அந்த நோட்டுப் புத்தகத்தை வாங்கி ஓவ்வொரு பக்கமாகப் புரட்டினார் வேலாயுதம். பென்சிலாலும் பேனுவாலுமாகப் போடப்பட்ட பல்வேறு விதமான கையெழுத்துகள் அவற்றில் நிறைந்திருந்தன. ஆங்கிலம், தமிழ், தெலுங்கு, மலையாளம்,

ஹிந்தி முதலான பல மொழிகளிலும் இடப்பட்டிருந்த அந்தக் கையெழுத்துக் குப்பைகளைக் காண மீவும் விநோதமாக இருந்தது. பிரும்ம சிருஷ்டியிலுள்ள பல விசித்திரங்களை நீண்ணுட்டி, பெரிய தத்துவ சிந்தனைகளில் அவை மனத்தை இழுத்துச்சென்றன.

“இப்போ இந்தக் கையெழுத்துகளை என்ன பண்ணனு முங்க? ” என்று மிகவும் அக்கறையாகக் கேட்டான் ஆண்டியப்பன்.

வெலாயுதம் தொண்டையை மெல்லக் கணைத்துக் கொண்டு சொன்னார்: “பிரமாதமா பண்ண வேண்டியது ஒண்ணு மில்லை. இந்தக் கையெழுத்துக்களோடுகூட ஒரு கடிதாசி எழுதிக் கார்ப்பொரேஷனுக்கு அனுப்பி வைக்க வேண்டியது. ‘இந்தத் தெருவிலே, இந்த அரச மரத்தடியிலே, இந்த நொண்டிப் பிள்ளையார் கோயில் ஏற்பட்டு மூன்று வருஷமாகுது. இங்கே தினமும் பிள்ளையாரைச் சேவிக்கக்கிட்டுப் போக நிறைய ஜனங்கள் வர்க்குங்க. அதனாலே, கோயிலுக்கு எதிரிலே ஒரு மே-ஸ்ட் போட்டுத் தரும்படியா கேட்டுக்கிறேன்’ அப்ப மன்னு கடிதாசி எழுதனும்—அவ்வளவுதான்.”

“இப்படி எழுதினு கார்ப்பொரேஷன் மே விளக்குப் போட்டுக் கொடுத்து முங்களா? ” என்று ஆவலுடன் கேட்டான் ஆண்டியப்பன்.

“போட்டுக் கொடுக்கணும். நீ பார்த்ததில்லையா? மகுதி, மாதா கோயில், நம்ம கோயில் எல்லாத்துக்குமே இந்த மாதிரி விளக்குப் போட்டுத் தர்றது வழக்கம்தான். கேட்கும்போதே ரெண்டு விளக்கா கேளு; அப்போத்தான் ஒண்ணுவதுகிடைக்கும்.”

“அப்பண்ணு சரிங்க. எனக்கு எழுதப் படிக்கத் தெரியாது. நீங்களே ஒரு கடிதாசி எழுதிக் கொடுத்து முங்க! ”

“கடிதாசியிலே நீதான் கையெழுத்துப் போடனும்.”

“அதை நான் போட்டுக்கிறேனுங்க. கைநாட்டு வைச்சா போருதுங்களா? ”

“போதும், போதும்! ”

நோட்டுப் புத்தகத்தை சைக்கிள் ஸ்ட்டின்மேல் வைத்துக் கொண்டு அதன் முதல் பக்கத்தில் மளமாலவென எழுதி முடித்தார் வெலாயுதம். பிறகு தம் பேணுவைத் திருப்பி ஆண்டியப்பனின் இடக்கைப் பெருவிரலில் கொஞ்சம் மசியைப் பூசினார். அவன்

குச்சத்துடன் கடிதத்தில் தன் ‘கைநாட்டை’ச் சாற்றினான். ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பெற்ற கடிதம் அது!

வேலாயுதம் அந்த நோட்டுப் புத்தகத்தை மடித்து ஒரு நீண்ட கவரில் போட்டு ஒட்டி விலாசம் எழுதினார். “இந்தா, இதற்கு ஸ்டாம்ப் ஓட்டித் தபாலில் போட்டுவிடு!..... நாம் கேட்பதை யெல்லாம் தவறுமல் கொடுத்து வரும் நொண்டிப் பிள்ளையார், தமக்கென்று ஒரு மேம்விளக்குத்தானு வாங்கிக் கொள்ளமாட்டார்? உன்னுடைய ஆசை விரைவில் நிறை வேறும். நான் வரட்டுமா?” என்று புன்முறுவலுடன் சொல்லிக் கொண்டே அங்கிருந்து புறப்பட்டார் வேலாயுதம். அவர் இந்த நொண்டிப் பிள்ளையாரின் பரம பக்தர். மின்சார இலாகாவில் குமாஸ்தா வேலை பார்ப்பவர். காலையில் ஆபீஸாக்குப் போகும்போதும், மாலையில் வீடு திரும்பும் போதும் நொண்டிப் பிள்ளையாரைத் தரிசிக்காமல் செல்வ தில்லை. ஆண்டியப்பனிடம் அவருக்கு அலாதியான அன்பும் பரிவும் உண்டு.

வேலாயுதம் எழுதிக் கொடுத்த கடிதாசிக் கவரை உடனேயே தபாலில் சேர்த்துவிட்டு உற்சாகத்துடன் திரும்பி வந்தான் ஆண்டியப்பன்.

அன்று வெள்ளிக் கிழமையானதால் நொண்டிப் பிள்ளையாரைத் தரிசிக்க வரும் ஜனக்கூட்டம் அதிகமாக இருந்தது. பக்கத்தில் பூக்கடை போட்டிருந்த அபரஞ்சிக்கு அன்று நிறைய விற்பனை. கோவிந்தன் நாயர் ‘பங்க்’ கடையிலிருந்து தேங்காய் பழமும் வேகமாகப் பறந்துகொண்டிருந்தன.

ஆண்டியப்பன் வழக்கம்போல் அந்த அரசு மரத்தடிக்குப் பின்னால் வந்து உட்கார்ந்தான். அதுதான் அவனுடைய குடியிருப்பு ஸ்தலம். ஒரு துணி மூட்டை, ஒரு கோணரப் பாய், இரண்டு சட்டி, பாணிகள்—இவைதாம் அவனுடைய சொத்துகள். சுருட்டி வைக்கப்பெற்றிருந்த பாயின்மீது மூன்று செங்கற்கள் இருந்தன. அவை இப்போது அவனுக்குத் தலையணையாகப் பயன்படுகின்றன. ஆனால் அந்தச் செங்கற்கள் மூன்று வருஷங்களுக்கு முன்னால் இந்த நொண்டிப் பிள்ளையாரின் ‘கோயிலாக’ அல்லவா விளங்கினான்....

ஆண்டியப்பன் தன் உடம்பை ஒருங்களித்துப் போட்டு அந்தச் செங்கற்களின்மேல் தலையைச் சாய்த்தபடி இன்றைய தன்னுடுதிய முயற்சியின் மகிழ்ச்சிகரமான சிந்தனைகளில் மனத்தை

லயிக்கவிட்டுக் கொண்டிருந்தான். ஆனால், அவனுடைய தலையை உறுத்திக் கொண்டிருந்த அந்தப் பழைய செங்கற்கள் அந்தப் பழைய சம்பவங்களையெல்லாம் அவைப்போது நெருடிவிட்டு, நினைப்படுத்திக்கொண்டே இருந்தன.

மூன்றுண்டுகளுக்குமுன் ஒரு நாள் — இன்றுபோல் அன்றும் இப்படித்தான் இந்த அரசு மரத்தடியில் படுத்துக் கிடந்தான் ஆண்டியப்பன். ஆனால் இன்றுள்ள உற்சாகமோ, மகிழ்ச்சியோ, பெருமிதமோ அன்று அவனிடம் கடுகாவும் இல்லை. சோர்வு, களைப்பு, பசி, பயம், நம்மிக்கையின்மை முதலானவற்றால் மெலிந்து குலைந்து கிழித்தெறியப்பட்ட கந்தல் துணிபோல் கருட்டிக் கொண்டு படுத்துக் கிடந்தான்.

அவனுக்கு இந்த ஊர் புதிது. எங்கோ ஒரு பட்டிக்காட்டி விருந்து மினைப்புத் தேடி இங்கு வந்து சேர்ந்தவன்; வந்த பிறகு தான் அவனுக்கு ஒரு பெரிய விஷயம் விளங்கியது: இந்தப் பட்டணத்திலே அவனைப்போன்ற பாமரர் வாழுவும் முடியாது, சாகவும் முடியாது என்று. எந்த வேலையும் செய்யத் திண்மை பெற்றவர்களுக்கே இங்கு வேலை கிடைப்பது குதிரைக் கொம்பு. ஆண்டியப்பனே பிறவிக் கூனன்; முதுகில் ஒரு மூட்டையை வைத்துக் கட்டினாற்போல் தலை உயர்த்துக்கு முதுகெலும்பு முட்டிக் குளிந்திருக்கும். இடது கால் கொஞ்சம் ஊனம். வஸப்பக்க மாகச் சாய்ந்து உந்தி உந்தி நடப்பான். வயது முப்பத்தைந்துக்கு மேல் ஆகிவிட்டது. நல்ல கறுத்த மேனி. நோஞ்சலான உடல். இப்பேர்ப்பட்டவனுக்கு இந்தப் பட்டணத்தில் என்ன வேலை கிடைக்கும்?

அப்படியும் அவன் மனம் சோராமல் ஜிந்தாறு நாள்களாக வேலை தேடிச் சுற்றியலைந்தான். எங்கும் எந்த வேலையும் கிடைக்கவில்லை. மூன்று நாள்களாகப் பச்சைப் பட்டினி. குழாய்த் தண்ணீர் குடித்துக் குடித்து அவன் வாய் சகந்து விட்டது. சில சமயம் அந்தத் தெருக் குழாய்கள்கூட அவன் மீது இரக்கம் காட்ட மறுத்து வெறும் காற்றுச் சிறவிட்டன. இரவு நேரம் வந்தால் அவன் படுப்பதற்கு இடமின்றி மிகவும் திண்டாடிப் போவான். பட்டணத்து வீடுகளில் திண்ணேகள் வைத்துக் கட்டும் பழக்கம் கிடையாது; அப்படிக் கட்டினாலும் அவை நாய்களுக்காகவே விடப்படும்—மனிதர்களை அண்ட விடுவதில்லை.

ஆண்டியப்பன் பசியாலும் உரக்கமின்மையாலும் பாதி உயிரை இழந்துவிட்டான். அவனுல் நடக்கக்கூட முடியவில்லை.

எப்படியோ தட்டுத் தடுமாறி வந்து இந்த அரசு மரத்தடியில் படுத்துவிட்டான்.

அன்றைய பகல்பொழுது முழுவதும் அவனுக்கு நல்ல தூக்கம். மாலை மங்கும் வேளையில் அவன் மெள்ளக் கண் விழித்து எழுந்து உட்கார்ந்தான். தன்னைச் சுற்றி ஏழட்டுக் காலனுக்களும், இரண்டு மூன்று கட்டை அரையனுக்களும் இறைந்து கிடப்பதைக் கண்டு அவனுக்கு ஒரே வியப்பாகி விட்டது. ஆவலுடன் அந்தக் காசுகளைப் பொறுக்கிச் சேர்த் தான். மொத்தம் நாலே காலனை இருந்தது. இந்தக் காசுகள் அங்கு எப்படி வந்தன?... நீண்ட நேர யோசனைக்குப்பின் அவனுக்கு விஷயம் ஒருவாறு விளங்கியது.

அன்றெல்லாம் அவன் பசிக் களைப்படுன் பினம்போல் படுத்துத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தான் அல்லவா? அந்தத் தெரு வழியே நடந்து போனவர்கள் அவனைப் பார்த்து, ‘யாரோ அநாதை, செத்துக் கிடக்கிறோன்’ என்று எண்ணியிருப்பார்கள். உடனே அவர்களுடைய ‘இளகிய மனம்’ உருகிக் கரைந்து விட்டிருக்கும்; தர்ம சிந்தனை வெள்ளமாய்ப் பெருக்கெடுத்து விட்டிருக்கும். ‘ஜேயோ, பாவம்’ என்றபடி சுற்றுத் தள்ளிப் போய் நின்று ஒரு காலனைவோ, அரையனைவோ எடுத்து அந்தப் ‘பினத்தின்’ மேல் விட்டெற்றிந்துவிட்டுச் சென்றிருப்பார்கள். எதற்கு அந்தக் காலனை தர்மம்? அந்த அநாதைப் பினத்தை யாராவது எடுத்துக் கொண்டுபோய் அடக்கம் செய்வதற்காக!

தன்னைப் புதைப்பதற்காக அளிக்கப்பட்ட அந்த நாலே காலனைவை எடுத்துக் கொண்டு ஹோட்டலை நோக்கி நடையைக் கட்டினால் ஆண்டியப்பன். வயிற்றுப்பசி ஒருவாறு தீர்ந்தது. திரும்பி வந்து அந்த அரசு மரத்தடியிலேயே படுத்துக்கொண்டான்.

மறுநாள் பொழுது விடிந்தது. ஆண்டியப்பன் எழுந்து உட்கார்ந்தான். இன்றையப் பொழுதைக் கழிப்பது எப்படி என்ற கவலை அவனைக் கப்பிக்கொண்டது. நேற்றிரவு சாப் பிட்டதை அவன் வயிறு மறந்துவிட்டது. எங்காவது போய்ப் பிச்சை எடுக்கவாமா என்று ஒரு கணம் எண்ணினான். அப்படி எண்ணவே அவனுக்கு மிகவும் அருவருப்பாக இருந்தது. ஆனால் அதைத்தவிர இப்போது வேறு வழியில்லை.

இன்றுபோல் அன்று இந்தத் தெரு அத்தனை கலகலப்பாக இருக்கவில்லை. அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக ஜந்தாறு

வீடுகளே இருந்தன. ஒரு கடை கண்ணி கிடையாது. ஜன நட மாட்டமோ, வாகனுதிகளின் போக்குவரத்தோ மிகவும் குறைவு. மேற்குக் கிழக்காக அமைந்த இந்தத் தெருவின் மேலன்டையில் ஓர் அலுவினியப் பாத்திர உற்பத்திக் கம்பெனி இருந்தது. அதிலிருந்து எப்போதும் ‘லொட்டு லொட்ட’ டெஞ்ற சத்தம் கேட்டுக்கொண்டே இருக்கும். அந்தக் கம்பெனியை ஒட்டினாற் போல் வடக்குத் தெற்காக ரயில்வே லைன் சென்றது. அதனால் அவ்வப்போது மின்சார வண்டிகள் ஒடும் இரைச்சலும் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும். இதற்கு நேர்மாருக, தெருவின் கீழ்ந்டைத் திசையில் எப்போதும் அமைதி நிலவியிருக்கும். மயானத்துக்குச் செல்லும் பாதைபோல் அது வெறிச்சோடிக் கிடக்கும்.

அதோ தெரிகிறதே, பச்சைநிற ‘டிஸ்டம்பர்’ அடித்த ஒரு பங்களா; அது அப்போது அஸ்திவாரத்தோடு நின்றிருந்தது. வாரிகளிலும் மாட்டு வண்டிகளிலுமாகச் செங்கற்கள் வந்து இறங்கிக்கொண்டிருந்தன.

எங்காவது போய்ப் பிச்சையாவது கேட்டுப் பார்க்கலாம் என்ற முடிவுடன் அரசமரத்தடியை விட்டு எழுந்து நின்றான் ஆண்டியப்பன். அச்சமயம் அந்தத் தெரு வழியே ஒரு வண்டிக்காரன் செங்கற்களை ஏற்றிக்கொண்டு வந்தான். ஆண்டியப்பன் அவனைப் பார்த்து, “அண்ணே, ரொம்பப் பசியா இருக்கு. எதனுக்கும் இருந்தா கொடுத்துட்டுப் போயேன்?” என்றான் பரிதாபமாக.

வண்டிக்காரன் வண்டியை நிறுத்திவிட்டு அவனை ஏற இறங்கப் பார்த்தான். “என்னயியா இது, காலங்காரர்த்தாலே வழி மறிகிறே? நானும் உன்னைப் போலத்தான். நீ வாயைத் திறந்து கேட்டுட்டே; நான் அப்படிக் கேட்கலே. சரி, சரி; என்கிட்டே ஒண்ணும் கிடையாது. இந்தா, இந்த மூன்று கல்லை எடுத்துக்கிட்டு போய் எங்களுக்கும் கொடு. முக்காலனு கிடைக்கும்” என்று சலிப்புடன் சொல்லிக் கொண்டே மூன்று செங்கற்களை எடுத்துக் கீழேபோட்டுவிட்டு வண்டியை ஒட்டிச் சென்றான் அந்தத் தர்ம சிலை. இதனால் வண்டிக்காரனுக்கு ஒன்றும் நஷ்டமில்லை. குளையிலிருந்து கற்களை ஏற்றும்போதே குளை முதலாளிக்குத் தெரியாமல் இருபது முப்பது கற்களை அதிகப்படியாக எடுத்துப் போட்டுக் கொள்வது வழக்கம். கல்லை இறக்கும் இடத்தில் அந்த அதிகப்படியான கற்களைக் கணக்குக் காட்டி, அதற்கண்டான பண்த்தை வண்டிக்காரர்கள் பெற்றுக்கொள்வார்கள். இந்தக் காலத்தில் மேல்வரும் படிக்கு வழிசெய்து கொள்ளாமல் யாரால்தான் பிழைக்க முடிகிறது?

ஆண்டியப்பன் அந்த போட செங்கற்களையும் தூக்கிக் கொண்டு ஒரு புதிய வீடு கட்டும் இடத்தை நோக்கி நடந்தான். அவன் அதிர்ஷ்டம், அங்கே அவை விலை போக வில்லை. கற்களைச் சுமந்துகொண்டு அரசு மரத்தடிக்குத் திரும்பி வந்து சேர்ந்தான்.

குரியன் கரகரவென மேலேறி நெருப்பை வாரிக் கொட்ட ஆரம்பித்தது. நல்ல வெயில். ஆனால் அரசு மரத்தடி நிழலில் குறைகுளுவென்று காற்று வீசியது. பசி வயிற்றைக் கிள்ளினாலும் அந்த அருமையான நிழலைவிட்டு நகர மனமின்றிச் செங்கற்களை அடுக்கித் தலைக்கு அணையாக வைத்துக்கொண்டு நிம்மதியாகப் படுத்துவிட்டான் ஆண்டியப்பன். அவனுடைய மனமும் பார்வையும் சூன்யத்தை நோக்கித் தழுாவிக் கொண்டிருந்தன.

“அப்பனே, முருகா!... என்ன வெயில்! என்ன வெயில்!” என்று அஹுத்தபடி அந்த அரசமரத்தடியில் வேர்க்க விறுவிறுக்க வந்து நின்றுன் ஒரு கிழவன். அவன் தலையில் ஒரு பெரிய கூடை இருந்தது. அதை மிகுந்த சிரமத்துடன் கீழே இறக்கி வைத்து விட்டு, ‘சம்மாட்டு’த் துணியை உதறிப் போட்டு உட்கார்ந்தான்.

அவன் ஒரு பொம்மை வியாபாரி; குளைப் பொம்மைக் கலைஞன். கூடை நிறைய வைக்கோலால் பொதியப் பெற்ற அழகழகான பொம்மைகள் இருந்தன. பாலகிருஷ்ணன், கோடி கிருஷ்ணன், சிவபெருமான், பார்வதி, லட்கமி, சரஸ்வதி, காந்திஜி, கேருஜி, நேதாஜி, ராஜாஜி, புத்தர், மான், மயில், கிளி, கரடி, குருஷேஷ் மற்றும் பலவிதமான பொம்மைகள் அழகழகான வண்ணப் பூச்சிடன் கண்ணைப் பறிப்பனவாய் இருந்தன. எல்லாம் மன பொம்மைகள்தாம். ஆனால் அவை அணைத்திலும் ஓர் உயர்ந்த ஜீவ களை ததும்பிக் கொண்டிருந்தது. பழையையும் புதுமையும் கலந்த ஓர் அற்புதக் கலைப் படைப் பாகவே அவை விளங்கின.

நிழலின் குளிர்ச்சியால் சோர்வு நீங்கப்பெற்ற கிழவன், கூடையிலிருந்த பொம்மைகளை யெல்லாம் கீழே இறக்கி வைத்துவிட்டு, வைக்கோலை நன்றாகப் பரப்பி, மீண்டும் அவற்றை எடுத்துக் கூடையில் அடுக்க ஆரம்பித்தான்.

நிமிர்ந்து படுத்திருந்த ஆண்டியப்பன் அந்தப் பொம்மை வியாபாரியை ஓரக்கண்ணால் பார்த்துவிட்டு வேறு பக்கம் திரும்பிப் படுத்துக்கொண்டான். அவனுக்கு அத்தனை பசிக் களைப்பு.

பொம்மைகளை அடுக்கிக்கொண்டிருந்த கிழவன் திட்டரென உதட்டைக் கடித்து முகத்தைச் சளித்துக்கொண்டு, “அடா, இது உடைஞ்ச போயிருக்கே! இன்னைக்கு நால்லை நஸ்டக் கணக்கா? ” என்று அலுத்தபடி தன் கையிலிருந்த ஒரு பொம்மையைத் திருப்பித் திருப்பிப் பார்த்தான். அது ஒரு பிள்ளையார் பொம்மை. அழகான வர்ணப் பூச்சடன் அற்புதமாக அமைந்திருந்தது. ஆனால் அதன் வலது கை உடைந்து மூளியாகிவிட்டிருந்தது.

கவலையுடன் அந்தப் பிள்ளையார் பொம்மையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த கிழவன் பெருமூச்சு விட்டு, “ம..... நல்ல பொம்மை; இனிமே இதையார் வாங்குவா? ” என்று முனுமுனுத்துக்கொண்டே அதைக் கீழே ஏறிந்துவிட்டுக் கூட்டையைத் தூக்கிக்கொண்டு அங்கிருந்து புறப்பட்டான்.

இதொன்றையுமே கவலையாமல் ஒருக்களித்துப் படுத்துக் கிடந்த ஆண்டியப்பன் வெகு நேரம் கழித்து மெள்ள எழுந்து உட்கார்ந்தான். பசியால் அவன் கண்கள் மங்கி இருண்டன. எதிரிலிருந்த தெருக்குழாய்க்குப் போய் வயிறு நிறையைத் தலைணீர் பருகிவிட்டுத் திரும்பி வந்தான். சிறிதே தென்பு பெற்றிருந்த அவன் பார்வையில் கீழே கிடந்த விநாயகர் பொம்மை பட்டது. அதை ஆவலுடன் எடுத்துத் திருப்பித் திருப்பிப் பார்த்தான். அதன் அழிய தோற்றம் அவன் மனத்தைக் கொள்ளை கொண்டது. பிள்ளையாரின் வலக்கை உடைந்திருப்பது அவனுக்கு ஒரு பெரிய குறையாகத் தோன்றவில்லை. ஒரு வகையில் அது அவனுக்குத் திருப்பதியாகவும் இருந்தது. பிள்ளையாரின் உடைந்த வலக் கையையும், தனது ஊனமான இடக் காலையும் மாறி மாறிப் பார்த்துத் தனக்குள் புண்ணகை புரிந்துகொண்டான்.

நீண்ட நேரமாக அந்தக் கணபதிப் பொம்மையையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஆண்டியப்பனின் மனத்தில் என்ன தோன்றிற்றோ. தெரியவில்லை. பொம்மையைக் கீழே வைத்து விட்டுச் சட்டென்று எழுந்தான். தெருக் குழாய்க்குப்போய் நன்றாகக் குளித்துவிட்டுத் திரும்பி வந்தான். அங்குக் கிடந்த அந்த மூன்று செங்கறகளையும் அரச மரத்தடிக்குக் கொண்டு போய், மரத்தின் வேர் இடுக்கில் அவற்றை முக்கோண வடிவில் ஒரு மாடம்போல் சாத்தி வைத்தான். பிறகு அந்தப் பிள்ளையார்ப்பொம்மையைக் கொண்டு வந்து பயபக்தியுடன் அம் மாடத்தினுள் உட்கார வைத்தான். தெருக் குழாய்க்குப் பின்னால் ஒரு மஞ்சள் குவளைப் பூச்செடி இருந்தது. அதிலிருந்து

ஜந்தாறு பூக்களைப் பறித்து வந்து பிள்ளையாரின் பாதங்களில் வைத்தான். கோயில் கொண்ட கோலத்தில் வீற்றிருந்த பிள்ளையாரைச் சற்று நேரம் கண்ணிமைக்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவனுடைய விழிக்கடையின் ஓரத்தில் இரு சொட்டுக் கண்ணீர் கசிந்து உருண்டன. கை குவித்த வண்ணம் அப்படியே தரையில் அமர்ந்து கண்களை மூடிக் கொண்டான்.

அன்றையப் பகல்பொழுது எப்படிப் போயிற்றென்று அவனுக்குத் தெரியாது. மாலை ஜந்து மணியிருக்கும். ஆண்டியப்பன் அங்கிருந்து எழுந்தான். தன்னை யறியாமலே தன்னுள் ஏதோ ஒரு புதிய உற்சாகம் முகிழ்திருப்பதை அவன் உணர்ந்தான். இதுவரை தோன்றுத ஒரு புதிய யோசனையும் அவனுக்குத் தோன்றியது.

‘அதோ இருக்கும் அந்த அலுமினியத் தொழிற்சாலையில் போய் ஏதாவது வேலை கேட்டுப் பார்க்கலாமா?’

ஆண்டியப்பன் கையில் எப்போதும் ஒரு தடியும் ஒரு தகரக் குவளையும் இருக்கும். வேலை கேட்கப் போகும்போது அந்தக் குவளை கையில் இருக்க வேண்டாமே என்று அவனுக்குப் பட்டது. அக்குவளையைப் பிள்ளையார் அருசில் வைத்துவிட்டு வெறும் தடியை ஊன்றிக்கொண்டு அங்கிருந்து புறப்பட்டான்.

மறுபடியும் அவன் அந்த அரச மரத்தடிக்குத் திரும்பி வரும்போது இரு மணி ஏழாகி விட்டது. அவன் மிகுந்த உற்சாகத்துடன் திரும்பி வந்த காரணம், அவனுக்கு அந்த அலுமினியத் தொழிற்சாலையில் ‘நைட்-வாட்சமேன்’ வேலை கிடைத்து விட்டதுதான். மாதம் இருபது ரூபாய் சம்பளம்!

அன்றிரவும் ஆண்டியப்பன் பட்டினிதான். ஆனால் அவனுக்கு ஏனோ பசியே எடுக்கவில்லை. தெருக் குழாய்க்குப் போய் வயிற்றை நிறைத்துக்கொண்டு வந்து படுக்கலாம் என்ற முடிவோடு அந்தத் தகரக் குவளையைக் கையில் எடுத்தான்.

என்ன ஆச்சரியம்! அந்தக் குவளைக்குள் சில நாண்யங்கள் கிடந்து கலகலத்தன. அவற்றைக் கையில் கொட்டி எண்ணிப் பார்த்தான்—மூன்றே முக்காலனை.

பரபரப்புடன் பிள்ளையாரைக் கூர்ந்து பார்த்தான். அவர் புத்தம் புதிய கதம்ப மாலைகள் இரண்டு போட்டுக்கொண்டிருந்தார். அவர் பாதத்தில் தேங்காய், பழம், ஊதுவத்தி எல்லாம் இருந்தன.

இதற்குள் இந்த நொண்டிப் பிள்ளையார் தமக்கென்று சில பக்தர்களைத் தேடிப் பிடித்துக் கொண்டு விட்டாரே? என்ன அவசரம்!

ஆண்டியப்பன் அந்த மூன்றே முக்காலனுவை எடுத்துக் கொண்டு கடைத்தெருவை நோக்கி ஓடினான். திரும்பி வரும் போது அவனிடம் ஓர் அகல் விளக்கும் கொஞ்சம் ஆமணக்கு எண்ணேயும் இருந்தன.

நொண்டிப் பிள்ளையார் அருகில் விளக்கேற்றி வைத்து விட்டு அவர் பாதத்துக்கு நேரே தலைவைத்துப் படுத்தான். அன்று அவன் எவ்விதப் பயமுமின்றி நிம்மதியாகத் தூங்கினான்.

நாள்கள் பல நடந்தன. அரச மரத்தடியில் குடியேறிய நொண்டிப் பிள்ளையாருக்கு யோகம் அடித்து விட்டது. நாளுக்கு நாள் அவருடைய பக்தர்களின் எண்ணிக்கை மிகுதியாயிற்று. தம்மை நாடிவரும் பக்தர்களுக்குக் குறைந்த காணிக்கையுடன் நிறைய வரங்களை வாரி வழங்கினார். அவருடைய புகழ் நகரெங்கும் பரவியது. காலையிலும் மாலையிலும் பக்தர்கள் நடமாட்டம் அதிகமாயிற்று. சாக்காட்டுச் சாலைபோல் வெறிச் சோடிக் கிடந்த அந்தத் தெரு இப்போது புத்துயிர் பெற்று விளங்கியது. தெருவின் இருபுறமும் மளமளவென வீடுகள் எழும்பின. ஹோட்டல், ஜவ்விக் கடை, பலசரக்குக் கடை, லாண்டரி எல்லாம் ஏற்பட்டன. இதுவரை வேறு பாதையில் போக்கொண்டிருந்த பஸ் இப்போது இந்தத் தெருவுழியே திருப்பி விடப்பட்டிருந்தது. அரச மரத்துக்கு நேரே ஒரு ‘பஸ் ஸ்டாப்’ பும் போடப்பட்டது. நொண்டிப் பிள்ளையார் கோயிலுக்கு வலப்பக்கம் கோவிந்தன் நாயர் வந்து, ‘பங்க்’ கடை திறந்தான். இடப்பக்கம் அபரஞ்சி பூக்கடை போட்டாள். இவையெல்லாம் நொண்டிப் பிள்ளையாரால் ஏற்பட்ட மகிமை!

ஆண்டியப்பனுக்கு ஒரே உற்சாகம். ஏனென்றால், அவன் தான் அந்த நொண்டிப் பிள்ளையார் கோயிலின் பூசாரி. இன்னும் கொஞ்சம் கௌரவமாக, தர்மகர்த்தா என்றும் சொல்லலாம்!

இரவு எட்டுமணிமுதல் காலை ஜந்துமணிவரை வாடச் மேன் வேலை பார்க்கப் போய் விடுவான். திரும்பி வந்ததும் பிள்ளையார் கோயில் பூசாரியாக மாறிவிடுவான்.

முன்று மாதங்களுக்குப்பின் பிள்ளையார் கோயில் மண்ணாண்டியலில் ஒரு பதிலைத்து ரூபாய் சேர்ந்தது. அந்தப் பணத்

துக்கு நூறு செங்கற்கள் வாங்கினான். பழைய மூன்று செங்கற் களையும் பிரித்து அரசமரத்துக்குப் பின்னால் போட்டுவிட்டு, புதிய கற்களைக் கொண்டு மூன்றடிக் சதுர அளவில் தன் கையாலேயே ஒற்றைக்கல் சுவர் எழுப்பி, மேல் தளமும் அமைத்தான். சேற்றைக் குழப்பிப் பூசி அதற்கு வெள்ளையும் காவியும் அடித்து அழுகபடுத்தினான். நொண்டிப் பிள்ளையார் இப்போது தாராள மாக உட்கார இடம் கிடைத்துவிட்டது. அப்புறம் சில தினங்களில் அவருடைய பணத்தைக் கொண்டே பூஜைக்கு ஒரு வெண்கல மனி, பூட்டுப்போட்ட ஓர் உண்டியல், ஊதுவத்திக்கலசம், விழுதி டபரா, தாம்பாளத் தட்டு முதலானவை வாங்கிச் சேர்த்தான். நொண்டிப் பிள்ளையாருக்குக் காலை மாலை தவறுமல் வடை சங்டலோடு படையல் நடைபெற்றது.

வருஷங்கள் ஓன்று இரண்டு என ஓடிக்கொண்டே இருந்தன. நொண்டிப் பிள்ளையார் ரொம்பவும் பெரியவராகி விட்டார். ஆண்டியப்பனும் இப்போது பெரிய மனிதனுகி விட்டான். அவனை எல்லோரும் மரியாதையாக அழைத்தனர். அதனால் அவன் இப்போது கொஞ்சம் ‘நிமிர்ந்து’ நடக்கவும் ஆரம்பித்திருந்தான். ஆனாலும் அவன் தனக்கென்று ஜாகை வைத்துக் கொள்ளவில்லை. அரச மரத்தடி ஆண்டியாகவே இருந்து வந்தான். நொண்டிப் பிள்ளையாரைத் தனியே விட்டு அவன் எங்கும் போக விரும்ப வில்லை.

பிள்ளையாரின் உண்டியவில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் பணம் சேர்ந்துவந்தது. அவருடைய அன்றூடச் செவ்வகங்குப் போக மீதத்தை அவன் உண்டியவிலேயே போட்டு வைத்தான். அதிலிருந்து தனக்கென்று ஒரு காலனூகூட அவன் இதுவரை எடுத்துக்கொண்டதில்லை. இரண்டொருமுறை அவனுக்குத் தவிர்க்க முடியாத பணத் தட்டுப்பாடு ஏற்பட்டது. அச் சமயங்களில் அவன் அந்த உண்டியலைச் சபல எண்ணத்தோடு பார்த்திருக்கிறான். ஒருநாள் பூட்டைக்கூடத் திறந்து விட்டான். உடனேயே அவனுடைய மனச்சாட்சி விழித்துக்கொண்டது. தன் தவற்றை உணர்ந்து அதற்காகப் பல நாள்கள் வருந்திக் கண்ணீர் வடித்தான். இப்போதெல்லாம் அம்மாதிரி எண்ணமே அவன் மனத்தில் எழுவதில்லை. அவனுடைய மனத்தில் ஒரு மிகப் பெரிய ஆசை வளர்ந்து வந்தது. எப்படியும் இந்த வருஷத்தில் நொண்டிப் பிள்ளையாருக்கென ஓர் உறுதியான பெரிய கோயில் கட்டி அதிலே அவரைக் குடியேற்றி வைத்துவிட வேண்டும் என்னும் ஆசைதான் அது.

ஆனால், அந்தப் பெரிய ஆசைக்கு ஒரு பெருஞ்சோதனையாக, பூக்காரி அபரஞ்சி குறுக்கிட்டாள். விஷயம் ஒன்றும் பிரமாத மில்லை; நொண்டிப் பிள்ளையார் மீதே முழு மனத்தையும் வைத்திருந்த ஆண்டியப்பனை அவள் தன்னைப் பற்றியும் கொஞ்ச நேரம் சிந்திக்க வைத்துவிட்டாள்!

அபரஞ்சி அழகியல்ல; ஆனால் கவர்ச்சி மிக்கவள். வேடிக்கையாகப் பேசுவதில் வல்லவள். வியாபாரத்தில் சாமர்த்தியசாலி. அவள் கன்னியா, விதவையா என்பது யாருக்கும் தெரியாத ஒரு புதிர். கடந்த ஒரு மாத காலமாக அவள் ஆண்டியப்பனிடம் நெருங்கிப் பழகத் தலைப்பட்டிருந்தாள். அவனுடைய நலலில் அக்கறை கொண்டவள்போல் நடந்து கொண்டாள். காலையில் ஆப்பமும் காப்பியும், மத்தியானத்தில் சோறும் கறியும் கொண்டுவந்து கொடுப்பாள். இதற்கெல்லாம் அவள் அவனிடம் காசு பணம் எதுவும் வாங்கிக் கொள்வ தில்லை. ஆண்டியப்பனும் அவளிடம் மிகுந்த அன்புடன் பழகி வந்தான்.

இந்தப் புதிய ‘நாடகத்தை’ பங்க் கடை நாயர் கவனிக்கத் தவறவில்லை. அவனுக்கு அபரஞ்சிமீது ஆரம்ப நாள் முதலே ஒரு ‘கண்’ உண்டு. ஆனால் அவள் அவனைத் திரும்பிக்கூடிப் பார்ப்பதில்லை. கூன் வளைந்த ஆண்டியப்பனை அவள் பார்க்கும் பார்வையே ஒரு தினுசுதான். அந்தப் பார்வைக்கு நாயர் வேறு பொருள் கற்பித்திருந்தான். ஒருவேளை அவன் அப்படி நினைத்தது சரிதானே, என்னவோ!

‘‘என்ன, பூசாரி ஜயா ஓரேயடியா யோசனையிலே ஆழ்ந்துட்டாரு?’’ என்று கேட்டுக்கொண்டே நாணிக் கோணியபடி சற்றுத் தொலைவில் வந்து அமர்ந்தாள் அபரஞ்சி.

பழைய செங்கற்களின்மேல் தலை வைத்துப் படுத்தவாறு பழைய சிந்தனைகளில் ஆழ்ந்திருந்த ஆண்டியப்பன் திடுக்கிட்டு எழுந்து உட்கார்ந்தான். ‘‘ஓ... அபரஞ்சியா?’’ என்று புன்னகை யுடன் இழுத்த அவன் பின்னால் திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு. ‘‘பூக்கடையெல்லாம் ஏறக்கட்டியாச்சுப் போலிருக்கே? புறப்பட்டுட்டயா?’’ என்று கேட்டான்.

‘‘ஆமாம்; மணி ஏழாகப் போகுதே!’’ என்று நொடித் தாள் அபரஞ்சி.

‘‘ஏழாயிடுக்கா? அப்போ நான் டேட்டிக்குக் கிளம்ப வேண்டியதுதான்’’ என்றபடி எழுந்தான் ஆண்டியப்பன்.

அபரஞ்சி அவனை ஒரு மாதிரியாக ஏறிட்டுப் பார்த்தாள். பிறகு மெள்ள எழுந்து நின்று, “பூசாரி ஜயாகிட்டே ஒரு விசயம் சொல்லணும்னு வந்தேன்...” என்று தனிந்த குரவில் இழுத்தாள்.

“என்ன விஷயம், அபரஞ்சி?” என்று சாதாரணமாகக் கேட்டான் ஆண்டியப்பன்.

“ஒன்னுமில்லே...வந்து...”

“கம்மா, சொல்லு! என்ன விசயம்?”

“வந்து எனக்கு ஒரு நாறு ரூபாய் கைமாத்தா வேணும்.”

“என்ன! நாறு ரூபாயா?”

“ஆ...மாம், ஓர் அவசரத் தேவை. பக்கத்து வீட்டுக்காரி கிட்டே சிட்டுப் பிடிச்சுட்டேன். நாலு மாசமா பணம் கட்டலே. அவன் ஒரேயடியா நெருக்குகிறான். எங்கேயும் புரட்ட முடியலே. அதனுலேதான்...”

“என் கிட்டே ஏது நாறு ரூபா? நாறு பைசாகூட இல்லையே!

“அப்படிச் சொல்லப்படாது. உன்னைத்தான் நம்பியிருக்கிறேன்.”

“என்ன, அபரஞ்சி! அவ்வளவு பெரிய தொகை என்னிடம் ஏது? என்னை நம்பி எவன் நாறு ரூபா கடன் கொடுப்பான்? அப்படிக் கொடுக்கிறவன் இருந்தா கண்டிப்பா உனக்கு வாங்கிக் கொடுப்பேன்.”

“நீ எதுக்குக் கடன் வாங்கி எனக்குக் கொடுக்கணும்?”

“பின்னே?”

“இப்படிக் கேட்டா நான் என்ன சொல்றது?” என்று சினாங்கிய அபரஞ்சி, முன்றுளைய முறுக்கிக்கொண்டு மெல்லிய குரவில் சொன்னான். “ஒன்னும் தப்பா நினைச்சக்காதே! பின்னையார் உண்டியிலிருந்து ஒரு நாறு ரூபா எடுத்துக் கொடு. ரெண்டாம்பேருக்குத் தெரியாம நான் திருப்பிக் கொடுத்துட ஹேன்.”

ஆண்டியப்பன் திடுக்கிட்டு விட்டான். அவனுக்கு என்ன பதில் சொல்வதென்றே தெரியவில்லை. அபரஞ்சியை விழித்துப் பார்த்தான்.

“என்ன, இப்படிப் பார்க்கிறே? ஒரு மாசத்திலே நான் திருப்பிக் கொடுத்திடறேன்” என்றாள் அபரஞ்சி.

நீண்ட நேர மெளனத்துக்குப்பின் மெள்ளத் தலைநியிர்ந்த ஆண்டியப்பன், “ம... இதுபத்தி நான் யோசனைப் பண்ணித் தான் ஒரு முடிவு சொல்ல முடியும். டெட்டிக்கு நேரமாயிடுச்சு; நான் வர்றேன்...” என்றபடி அங்கிருந்து வேகமாகத் திரும்பி நடந்தான்.

இந்து நாட்களுக்குப்பின்—

அன்று அடக்கவொண்ணு மகிழ்ச்சியுடன் அரச மரத்தடியில் உட்கார்ந்திருந்தான் ஆண்டியப்பன். அவனுடைய நெடுநாள் கனவு இன்று இதோ நனவாகிக் கொண்டிருந்தது.

ஆமாம்; மின்சார இலாகா சிப்பந்திகள் ஓர் அழகிய இரும்புக் கம்பத்தைக் கொண்டுவந்து நொண்டிப் பிள்ளையார் கோயில் எதிரில் நிற்கவைத்து அதில் மேம் விளக்கைப் பொருத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். இன்றே நாளையோ மின்சார இணப்புக் கொடுத்ததும் விளக்கு எரிய ஆரம்பித்து விடும்!...

என்றும் இல்லாத அதிசயமாகத் தபால்காரன் வந்து, “ஸ்ரீமான் ஆண்டியப்பன், டிரஸ்டி, நொண்டிப் பிள்ளையார் கோயில்.” என்று விலாசத்தைப் படித்துச் சொல்லியவாறு ஒரு கடிதத்தை ஆண்டியப்பனிடம் கொடுத்துவிட்டுச் சென்றான்.

ஆண்டியப்பனுக்குப் பெருமை பிடிப்பவில்லை. தன்கை ‘டிரஸ்டி’ என்று குறிப்பிட்டுக் கடிதம் எழுதும் அளவுக்குத் தான் உயர்ந்துவிட்டதை எண்ணி அவன் மகிழ்ந்தே போனான். ஆனால் அந்தக் கடிதம் யாரால் எங்கிருந்து தனக்கு எழுதப் பெற்றிருக்கிறது என்பதை அவனால் தெரிந்து கொள்ளமுடியவில்லை. கடிதத்தில் என்ன எழுதப் பெற்றிருக்கிறது என்பதும் அவனுக்குப் புரியவில்லை. நாளைக் காலை வேலாயுதத்தைப் பார்த்து அவரிடம் அதைப் படிக்கக் கொடுத்து விஷயத்தைத் தெரிந்து கொள்ளலாம் என்ற முடிவுடன் கடிதத்தை மடியில் பத்திரிமாக வைத்துக் கொண்டான்.

மறுநாள் காலை.

ஆண்டியப்பன் பிள்ளையார் பூஜையை முடித்துக்கொண்டு அரசமரத்துக்குப் பின்னால் வந்து உட்கார்ந்தான். இன்று மாலை

பிள்ளையார் கோயில் எதிரில் 'மூடு-லீடு' எரியப்போகிறது. அந்த அழகான காட்சியைக் காண அவன் இப்போதே ஆவலுடன் காத்திருக்கலானுன்.

ஆப்பம் காப்பியோடு அங்கு வந்தாள் அபரஞ்சி. ஆனால் ஆண்டியப்பன் அவற்றை ஏனே கையால்கூடத் தொடவில்லை.

“என்? சாப்பிடறதுதானே?”

“வேண்டாம், அபரஞ்சி! நான் நாஸ்தா பண்ணிப்பிட்டேன்.”

அவள் அவனை அதிசயமாக உற்றுப் பார்த்தாள். பிறகு தணிந்த குரவில், “ஆமாம்... நான் கேட்டேனே அது என்ன ஆச்சு?” என்றார்.

ஆண்டியப்பன் தன் முகத்தை வேறு பக்கம் திருப்பிக் கொண்டு உறுதியாகச் சொன்னான்: “அபரஞ்சி, நான் அதுபத்தி யோசிச்சப் பார்த்தேன். எனக்கு அது சரியா தோணவே. பிள்ளையார் பணத்தை எடுத்து யாருக்கும் நான் கொடுக்கமாட்டேன். என்னை இதோட விட்டுவிடு!”

அபரஞ்சியின் முகம் சுண்டிவிட்டது. அவள் அங்கிருந்து ‘வீர’ரேன்று எழுந்து போய்விட்டாள்.

அன்று மாலை ஐந்து மணியிருக்கும்.

நொண்டிப் பிள்ளையான்றத் தரிசிக்க ஆண்களும் பெண்களும் சாரிசாரியாக வந்துகொண்டிருந்தனர். கோயில் வாசலாக விளங்கிய பிளாடபாரத்தைப் பெருக்கித் தண்ணீர் தெளித்துக் கொண்டிருந்தான் ஆண்டியப்பன்.

“நீர்தானே இந்தக் கோயில் பூசாரி ஆண்டியப்பன் என்பவர்?” என்று கேட்டுக்கொண்டே சைக்கிளை விட்டுக் கிழே இறங்கினார் ஹாட்டும் சூட்டுமாய் இருந்த ஒருவர்.

“ஆமாங்க. நீங்க யாரு?” — பல்யமாக வினவினான் ஆண்டியப்பன்.

“இப்படி வாரும். உம்மிடம் சில விஷயங்கள் பேச வேண்டி இருக்கிறது.”

இருவரும் சற்றுத் தள்ளிப்போய் நின்றுகொண்டனர். வந்தவர் சொன்னார்:

“நான் அறநிலையப் பாதுகாப்பு இலாகாவிலிருந்து வருகிறேன். நான் ஒரு சர்க்கார் அதிகாரி. நேற்று உமக்கு எங்கள் இலாகாவிலிருந்து ஒரு கடிதம் வந்திருக்குமே, வந்ததா? ”

ஆண்டியப்பன் இதைக்கேட்டு உள்ளுறப் பயந்து விட்டான். சர்க்கார் அதிகாரி என்றதுமே யாருக்கும் ஏற்படுகிற பயம் அது.

“ஆமாங்க; ஒரு கடிதாசி வந்தது. இதோ அது இருக்குங்க.”

“அதில் எழுதியிருந்தவற்றைப் படித்தீரா? ”

ஆண்டியப்பன் தலையைச் சொற்றிந்தான்.

“ஓ, ... நீ படிக்கத் தெரியாதவனு? சரி; இந்தக் கோயிலிலே நீ எத்தனை வருஷங்களாகப் பூசாரியாயிருக்கிறோய்? ”

“முனு வருஷமாங்க.”

“தினப்படி இந்தக் கோயிலுக்கு எவ்வளவு வருமானம் வருகிறது? ”

ஆண்டியப்பன் யோசனை பண்ணினான்.

“என்னப்பா, யோசிக்கிறோய்? சராசரி ஒரு நாளைக்கு நூறு ரூபாய் வருமா? ” என்று அழுத்தமான குரலில் கேட்டார் அதிகாரி.

“ஐயோ, நூறு ரூபாயா? என்னங்க இது? நம்ம ஜனங்க கிட்டே பணம் அப்படியா புரஞ்சு? நா ளொண்ணாக்கு உண்டியிலே ரெண்டோ முனே விழுமாங்க” என்று கூறினான் ஆண்டியப்பன் பணிவாக.

“சே, என்னால் இதை நம்ப முடியாது. குறைந்த பட்சம் ஜம்பது ரூபாயாவது வரும். நீ பொய் சொல்கிறோய்.”

ஆண்டியப்பன் துடிதுடித்துவிட்டான். “பொய் சொல்ரேனா? ... என்னேட பிள்ளையார் வருமானத்தில் நானு பொய் சொல்ரேன்? ” என்று நடுங்கினான்.

“சரி, சரி. இது சர்க்கார் உத்தரவு. இன்றையிலிருந்து இந்தக் கோயிலைப் பராமரிக்கும் பொறுப்பை நாங்கள் ஏற்றுக் கொண்டுவிட்டோம். நீ எப்போதும்போல் பூசாரியாய் இருக்கலாம். உங்கு மாதச் சம்பளம் முப்பது ரூபாய். உங்கு மேலே ஒரு நிர்வாகி நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார். இவிமேல் அவர்தான் இந்தக் கோயிலின் வரவு செலவைக் கவனிப்பாரா.”

“அது முடியாதுங்க. அதை நான் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டேனுங்க!”

“முடியாதா? ஏன் முடியாது?”

“இது என் சொந்தக் கோயிலுங்க.”

அதிகாரி கலகலவெனச் சிரித்தார். ‘எப்படியப்பா உனக்கு இது சொந்தம்? இந்தக் கோயில் இருக்கும் இடம் யாருடையது? இது சர்க்காருடைய நிலம் என்பது உனக்குத் தெரியாதா?’

“நிலம் சர்க்காருடையதாயிருக்கலாம். ஆனால் இந்தக் கோயிலைக் கட்டினவன் நான்!”

“உன் கைப்பணத்தைப் போட்டா கட்டினாய்? ஜனங்கள் கொடுத்த காணிக்கைப் பணம்தானே?”

ஆண்டியப்பனின் உடல் கிடுகிடுவென நடுங்கியது. அவனுல் பதில் ஓன்றும் சொல்ல முடியவில்லை.

“சரி; விஷயம் இவ்வளவுதான். நான் உண்டியலை ‘சீல்’ பண்ணிவிட்டுப் போகிறேன். நாளைக்கு இன்னொருவர் வந்து உனக்கு மற்ற எல்லா விவரங்களையும் பற்றிச் சொல்வார்” என்று கூறிக்கொண்டே கோயிலை நோக்கி நடந்தார் அதிகாரி.

திகைத்து நின்ற ஆண்டியப்பன் திடைரென ஏதோ ஆவேசம் வந்தவன்போல் அந்த அதிகாரியின் முன்னே பாய்ந்து சென்றன.

“சார், கொஞ்சம் அப்படியே நில்லுங்க! இது உங்க சர்க்காருடைய நிலம்தான். இது உங்க ஜனங்கள் கொடுத்த பணத்தாலே கட்டின கோயில்தான். ஆனால், இந்த நொண்டிப் பிள்ளையார் எனக்குச் சொந்தமானவர்; எனக்கு மட்டுமே சொந்த மானவர். அவரை நான் எங்கேயும் எடுத்துப்போக எனக்கு உரிமை இருக்கு. அதை நீங்க தடுக்க முடியாது!” என்று உரத்த குரவில் அலறிக்கொண்டே ஓடிப்போய் அந்த நொண்டிப் பிள்ளையாரை வெடுக்கெனத் தூக்கித் தன் மார்பில் அணிந்துக்கொண்டு, அதே வேகத்தில் ஓடி அந்தப் பழைய மூன்று செங்கற்களையும் எடுத்துத் தோளில் சுமந்தவாறு அங்கிருந்து எங்கோ வேகமாக நடக்கலானுள் ஆண்டியப்பன்.

அறநிலையப் பாதுகாப்பு அதிகாரி அப்படியே அதிர்ச்சி யடைந்து நின்றுவிட்டார். புதிதாக நிர்மாணித்திருந்த மேமிலைக்குப் பளிச்சென்று எரியத் துவங்கியது!

8. யாருக்கு யார் துணை

ர. சு. நல்லபெருமான்

சுலோசன முதலியார் பாலத்துப் பக்கம் வந்ததும் சிவராம பிள்ளை திரும்பிப் பார்த்தார். தம்மை யாராவது தொடர்ந்து வருகிறார்களா என்று பார்த்தார். அப்படி வரவேண்டும் என்னும் சபலம்தான் திரும்பிப் பார்க்க வைத்தது. இனி அவரைத் தொடர்ந்து யார் வரப்போகிறார்கள்? நேற்றுவரை தினமும் ஆபிஸ் முடிந்ததும் கூடவரும் சுப்புசாமிகூட இன்று நின்று விட்டாரே!

சிவராம பிள்ளை ஒரு பெருமூச்சு விட்டார். மூக்கு நுனியில் நழுவியிருந்த கண்ணுடியை உயர்த்தி விட்டுக் கொண்டு மீண்டும் சற்றுத் தூரத்தில் பார்வையைச் செலுத்தினார். ஆர்ச் வரைக்கும் அவருக்குத் தெரிந்தவர்கள் யாரும் இல்லை. அவ்வளவு தூரம் வரையில் வந்தார்களே, அதுவே பெரிதுதான்.

முப்பதாண்டுகள் தாலுகா ஆபீஸில் குமாஸ்தாவாக உடல், பொருள், ஆவி அனைத்தையும் அர்ப்பணித்த கடனுக்காக அன்று அவருக்குப் பிரிவுபசாரக் கூட்டம்கூட நடத்தினார்களே! இதை விடத்தான் சிவராம பிள்ளை என்ன எதிர்பார்க்க முடியும்? ஆச்சு. வருஷம் முப்பது ஓடிவிட்டது. இன்று அவர் ‘ரிடையர்’ ஆகிவிட்டார். ஒரு சிறு கூட்டமும் கூட்டி, தேந்றிம்கொடுத்து, அவரைச் சக ஊழியர்கள் வழியனுப்பி வைத்துவிட்டார்கள். மரியாதைக்கு ‘ஆர்ச்’ வரைக்கும் கூடவே வந்து வழியனுப்பியாகி விட்டது. இன்னும் கூடத் துணைக்கு வரமுடியுமா?

கையில் தொங்கிய மாலை கனத்து. மறு கையில் மாற்றிக் கொண்டார். பரவாயில்லை. கனத்த ரோஜாப்பு மாலையாகத் தான் போட்டிருக்கிறார்கள். முப்பது ஆண்டு உழைப்புக்குக் கடைசியில் மாலை இந்தக் கனமாவது இருக்க வேண்டாமா?

பாலத்தின் பக்கத்தில் வந்தவருக்கு மேலே நடக்க மனமில்லை. அங்கேயே நின்றார். சீக்கிரமாக வீட்டுக்குப்போய் என்ன செய்து விடப்போகிறார். நாளைமுதல் விடுமுறைதான். விடுமுறை என்ன, இனி எந்நாளும் நிரந்தர விடுதலைதான்.

முப்பது வருஷங்களுக்கு முன்னால் இதே பாலத்தைக் கடந்து தான் முதன்முதலில் ஆபீஸ்க்கு வேலைக்குப் போனார். அப்போது

பாலம் இவ்வளவு பெரிதாக இல்லை. தேர்தலையொட்டி அவசரம் அவசரமாக இப்போதிருந்தவர்கள் பாலத்தைப் பெரிதாக்கி னுர்கள். என்ன அவசரமோ, பாலம் கட்டி முடிவதற்குள்ளேயே மந்திரியைக் கூப்பிட்டுப் பாலத்தைத் திறந்து விட்டார்கள். பாலத்தைக் காட்டி ஒட்டு வாங்கிவிடலாம் என்ற ஆசைதான்.

பாலத்தின் ஒரு முனையில் நின்றவாறு சுற்றும்முற்றும் பார்த்தார் சிவராம பிள்ளை. பிறகு மெதுவாகப் பாலத்தின் மீது நடக்கத் தொடங்கினார்.

நடையில் தளர்ச்சி எப்படித் தோன்றியது? நேற்றுவரை இல்லாத ஆயாசம் இன்று எப்படி வந்தது? பாலத்தின் கைப் பிடிச்சுவரை ஒட்டியே நடந்தார். நாலு முழு வேட்டி பட படத்தது. மேலே போட்டிருந்த கோட்டு தோன்பட்டைப் பக்கத்தில் தையவில் கிழிந்து சிரித்தது. கோட்டு நிறம் மாறி, வெளிறி, சாம்பல் நிறத்திலிருந்தது. சில இடங்களில் அது ஓர் உயர்ந்த துணி என்பதற்குத் திட்டுத் திட்டாக அடையாளம் இருந்தது. அந்தக் கோட்டு முப்பது வருஷங்களுக்கு முந்திய மாடல். ஒன்றிரண்டு பித்தான்கள் கழன்று பரிதாபமாகத் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. காலர் பக்கத்தில் நெந்து உள்ளே இருந்த வெள்ளைத்துணி வெளியே தெரிந்தது.

வலப்பக்கத்து கோட்டுப் பைக்குள் கையைவிட்டு ஓர் அழுகுத் துணியை—அது அவருடைய கைக்குட்டை—எடுத்து மூக்கை அதில் சிந்திவிட்டு அதனாலேயே முகத்தில் அரும்பியிருந்த வியர்வையையும் துடைத்துவிட்டு, கோட்டுப் பைக்குள்ளேயே அதை அழுத்திப் பத்திரப்படுத்தினார்.

பாலத்தில் பாதித் தூரம் வந்ததும் வலப்பக்கம் திரும்பிப் பார்த்தார். கைகள் தாமாகக் கூப்பிக் கொண்டன. அது முப்பது ஆண்டுப் பழக்கத்தினால் ஏற்பட்ட செய்கை. பாலத்தின் நடுவில் நின்று பார்த்தால், தாமிரபரணி ஆற்றுக்கு நடுவில் அழைத்திருக்கும் குறுக்குத்துறை சுப்பிரமணிய சுவாமி கோயில் தூரத்தில் தெரியும். பாலத்தைக் கடந்து போகும்போதும் வரும்போதும் கும்பிட்டுக் கும்பிட்டுப் பழக்கமாகிவிட்ட கைகள், அப்போதும் அவர் அறியாமலேயே தம் வேலையைச் செய்து கொண்டன. ஆனால் அவரோ கும்பிட்ட உணர்வே இல்லாமல் மேலும் நடந்து கொண்டிருந்தார்.

இன்று ஏனே மூச்ச வாங்கியது. உள்ளத்திலிருந்த பாரம் அவசர, அழுத்தியது. சோர்ந்து போய்த் தன்னாடியபடியே

நடந்து போய்க்கொண்டிருந்தார். ஆயுள் தண்டனை பெற்றுச் சிறையில் பல ஆண்டுகள் இருந்தவன் வெளியே வந்ததும் செய்வதறியாது திகைப்பதைப் போலத்தான் சிவராம பிள்ளையும் திகைத்தார்.

இனி என்ன செய்வது? பேசக்கூட துணைக்கு யாருமில்லை! நேற்றுவரை தாலுகா ஆபீஸ் வேலை இருந்தது. நானைக்கு?

கொக்கிரக் குளத்து ரோடும் பாலமும் சந்திக்கும் இடத்தில் வந்து நின்றூர். நன்றாக இருட்டிவிட்டது. அவரை நோக்கி ஒரு நாய் வேகமாக ஒடி வந்தது. பக்கத்தில் வாலை ஆட்டிக் கொண்டு அவர் மீது விழுத்தது. “அட, நீ ஏண்டா இங்கே வந்தே?” என்று வியப்படுன் கேட்டுக்கொண்டே அதைத் தடவிக் கொடுத்தார். அது வாஞ்சலையோடு அவருடைய காலை நக்கிக்கொண்டிருந்தது.

ஓரு மாதமாக அந்த நாய் அவரை ஒட்டிக்கொண்டிருக்கிறது. ஒருநாள் அவருடைய வீட்டுக்குள் துழைந்து அவர் சாப்பிடுவதையே ஏக்கத்தோடு பார்த்துக் கொண்டு தின்றது. அதற்கும் கொஞ்சம் சாப்பாடு போட்டார். பிறகு தினமும் வர ஆரம்பித்தது. கடைசியில் எங்கும் போகாமல் அவருடன் தங்கிவிட்டது. அதை அவர் விரட்டவும் இல்லை. ஒருவருக்கு ஒருவர் துணை. சிவராம பிள்ளை, அவர் குடியிருக்கும் வீடு, அவருடைய தினசரி வாழ்க்கை எல்லாவற்றேயும் அதுவும் ஒட்டிக்கொண்டது. தினமும் சிவராம பிள்ளை மாலையில் வீடு திரும்பியதும், அவருடைய பொழுது போக்கெல்லாம் அந்த நாயோடுதான். அவருடைய வரவுக்காக இரவில் வீட்டு நடையிலேயே ஆவலோடு காத்திருக்கும். இன்று எப்படியோ அவரைத் தேடிக் கொண்டு ஓடி வந்திருக்கிறது.

இப்போதே வீட்டுக்குப் போவானேன்? எப்போதும் மாலையில் வீடு திரும்பும்போது மூக்காண்டி ஜயர் கடைப் பாதாம் அல்வாப் பொட்டலத்தை வாங்கிக்கொண்டு கொக்கிரகுளம் ஆற்றங்கரை மணலில் உட்கார்ந்துதான் ரசித்துச் சாப்பிடுவார். பிறகு அங்கேயே துண்ணட விரித்துப் படுத்தால் இரவு மணி எட்டோ, ஒன்பதோ, ஆகிவிடும் எழுந்திருக்க, எப்படியும் டவுன் நகரசபைச் சங்கு ஒன்பது மணிக்கு ஊதும். அது ஊதிவிட்டால், சிவராம பிள்ளை மணலைவிட்டு எழுந்து விடுவார். சில சமயங்களில் அவரோடு வேலை பார்க்கும் சப்பு சாமியும் கூட வருவார். அவர் எட்டு மணிக்கு மேல் இருக்க யாட்டார். வீட்டில் அவருக்குப் பொறுப்பு இருக்கிறது. ஒரு மணிவி

உண்டு. ஏழெட்டுக் குழந்தைகள் உண்டு. ஆனால் சிவராம பிள்ளைக்கு அந்தச் சங்கடங்களெல்லாம் இல்லை.

பையன்கள் இரண்டுபேர் உண்டு. இருவரும் இன்ஜினீயர்களாக ஒருவன் மதுரையிலும், ஒருவன் சென்னையிலும் இருக்கிறார்கள். தலைக்கு ஆயிரம் ரூபாய்க்குமேல் சம்பளம் வாங்குகிறார்கள். சிவராம பிள்ளைக்குப் பொறுப்பு ஏதுமில்லை. இரண்டு பையன்களையும் ஆளாக்கிவிட்ட பிறகு, அவருக்கு எந்தக் கவலையும் இல்லை. கொக்கிர குளத்தில் முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன் பிடித்த அதே வாடகை வீட்டிடில்தான் இருக்கிறார். வீடு அப்படியேதான் இருக்கிறது. ஆனால் வாடகை மட்டும் ஐந்து ரூபாயிலிருந்து இருபது ரூபாய்க்குத் தாவிவிட்டது. இப்போது அந்த வீட்டை நோக்கித்தான் கால்கள் அவரை இழுத்துச் சென்றன. ஆனால் பாலத்தின் முடிவில் வந்து மேலே நகராமல் நின்றுவிட்டன.

வீட்டில் அவருக்காகக் காத்திருக்கும் ஜீவனும் இப்போது அவரைத் தேடி இங்கேயே வந்துவிட்டது. வீட்டுக்கு என்ன அவசரம்?

பிள்ளையார் கோயில் படி வழியாக ஆற்றுக்குள் இறங்கி வழக்கமாக உட்காரும் மனவில் போய் உட்கார்ந்து கொண்டார். வருஷங்களைக்காக உட்காரும் இடம்தான் அது. அந்த இடத்தில் அமர்ந்து கொண்டுதான் முப்பது வருஷத்திய கணவுகளையும் தினமும் கண்டார். இன்றும் அங்கேயே போய் உட்கார்ந்து கொண்டார். மூமாலையை எங்கே வைப்பது? மனவில் போட்டால் மாலையெல்லாம் மனலாகிவிடும், கோட்டைக் கழற்றி மனவில் விரித்து, அதன் மீது மாலையை வைத்தார். பிறகு இடுப்பில் சுற்றியிருந்த துண்டை எடுத்து மனவில் விரித்துப் படுத்தார். நாய் அவரை இரண்டு மூன்று முறை சுற்றிவந்தது. பிறகு அவருடைய கால்மாட்டில் மனவில் குழியைப் பறித்து அதில் படுத்துக் கொண்டது.

கண்ணதிரே உயரே நட்சத்திரங்கள் எப்போதும் போல் மின்னினா. எந்த மாற்றமும் இல்லை. ஆனால் இன்று என்ன இப்படி ஆகிவிட்டார்? ஓரே நாளில் உடல் தளர்ந்து விடுமா?

மல்லாந்து படுத்தவர், மூட்டை மடக்கிக் கால்மேல் கால் போட்டுக் கொண்டார். சுற்றுத் தூரத்தில் இன்னும் சிலர் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். ஓர் ஓரத்தில் நாலைந்து பேர்கள் அரசியலைப்பற்றித் தர்க்கித்துக் கூச்சல் போட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். ஒன்றிலும் சிவராம பிள்ளையின் மனம் செல்லவில்லை.

திடீரென்று அநாதையாகித் தெருவில் நின்று தவிப்பதைப் போன்ற உணர்வு அழுத்திக் கொண்டிருந்தது. ரிடையராயாச்சு. வேலை முடிந்து விட்டது. முப்பது வருஷத்துப் பழக்கம் அன்றோடு முடிந்து விட்டது. குனியம் சூழ்ந்து விட்டதா?

பஞ்சப்படியெல்லாம் சேர்த்து இருநூறு ரூபாய் கிடைத்துக் கொண்டிருந்தது. இனி ஏதோ பிச்சைக் காசு மாதிரி ஜம்பதோ அறுபதோ கிடைக்கும். பையன்கள் தலைக்கு ஆயிரத்துக்கும் மேல் சம்பாதிக்கிறார்கள்; கார்போட்டு அனுபவிக்கிறார்கள். ஆனால், இவருக்கு என்ன அதைப்பற்றி?

கல்யாணி இருந்தால் இப்படி அநாதைபோல் நினைக்க வேண்டியிருக்குமா? சிவராம பிள்ளைக்கு இப்படி ஆயாசம் தட்டியிருக்குமா? அவனுடைய நச்சரிப்புத் தாங்காமல் இராமேசவரம் வரைக்கும் அவரோடு துணைக்குப் போன்றே, இந்த இரண்டு பையன்களையும் பெற்று எடுக்க.

நாய் திடீரென்று எழுந்து நின்றுகொண்டு தொண்டை கிழியக் குரைத்தது. சிவராம பிள்ளை படுத்தவாறே தலையைத் திரும்பிப் பார்த்தார். பக்கத்தில் யாரோ வந்து கொண்டிருந்தார். வந்தவர் நாய் குரைப்பதைக் கண்டு தயங்கி நின்றார்.

“சி, சும்மா இரு கழுதை!” என்று அதடிடினார் சிவராம பிள்ளை. நாய் தன்னுடைய கடமை முடிந்துவிட்டது என்று என்னை மீண்டும் மணவில் படுத்துக் கொண்டது.

“யாரு...? சிவராம பிள்ளையா?” என்று கேட்டார் வந்தவர். இருட்டில் சிவராம பிள்ளைக்கு அடையாளம் தெரியவில்லை. எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டார். பக்கத்தில் நின்றவர் கீழே உட்கார்ந்தார்.

“ஓ... சாஸ்திரிகளா?” என்றார் சிவராம பிள்ளை.

“என்ன? ரோஜாப்பூ மாலையெல்லாம்?” என்று சாஸ்திரி கேட்டார்.

“இன்னிக்கு ரிடையராகிவிட்டேன். தெரியாதா?...” என்றார் சிவராம பிள்ளை. அவர் குரவில் தொனித்தது மகிழ்ச்சியா அல்லது விரக்தியா என்பதைக் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை.

“அதுக்குள்ளேயா?” என்றார் சாஸ்திரி. ஏதோ காலக் கணக்கில் தப்புப்போட்டு விட்டவர் மாதிரி.

“ஆச்சே! வருஷம் முப்பதாச்சே!” என்றார் பிள்ளை.

“நேத்து வந்த மாதிரி இருக்கு. முப்பது வருஷங்கள் தாண் டிட்டுதே! என்றார் சாஸ்திரி. கால ஓட்டத்தை மனத்தால் அளந்து கொண்டிருந்தார்.

“போதாதா சாஸ்திரிகளே? முப்பது வருஷங்கள் உழைச் சாச்ச, இனி போலாவது ஒய்வு வேண்டாமா? வேலை பார்த்துப் பார்த்து என்னத்தைக் கண்டோம்? விடுதலை வேண்டாமோ?” என்றார் பிள்ளை. மனம் தன்னியே ஏமாற்றிக் கொண்டு அவரை அப்படிப் பேச வைத்துவிட்டது. அப்படிப் பேசியாலது தெழுப்பட்ட வாமே என்று நினைத்த ரோ என்னவோ!

“உபக்கெனன, ஒய் இரண்டு பையன்கள். இரண்டு பேரும் இன்ஜினீயராக இருக்காங்க. ஒவ்வொருத்தனேடும் கொஞ்ச கொஞ்ச நாள் இருந்து காலத்தை ஒட்டிப்பிடலாம். எதுக்கும் கொடுத்து வைக்கலாமோ ஒய்” என்று தம் பொருமையை வார்த்தைகளில் பொரித்து விட்டு எழுந்தார் சாஸ்திரி.

“ஏக்கே எழுந்து விட்டார்?”

“கொஞ்சம் வேலை இருக்கு. நாளைக்குச் சந்திக்கலாம்,” என்று கறிவிட்டுச் சென்றார் சாஸ்திரி. நாய், தலையைத் தூக்கிப் பார்த்தது. சாஸ்திரியின் உருவம் மறைத்தும் மீண்டும் மணவில் சுருண்டு படுத்துக் கொண்டு கண்களை மூடிக்கொண்டது.

சிவராம பிள்ளை மீண்டும் மணவில் படுத்தார். “எதுக்கும் கொடுத்து வைக்கலாமோ ஒய்...” சாஸ்திரி சொன்னது காதில் இரைந்து கொண்டு இருந்தது. எத்தனை பேருக்குச் சிவராம பிள்ளை மீது பொருமை: “ஓரு தாலுகா ஆபீஸ் குமாஸ்தா இரண்டு பையன்களையும் வளர்த்து இன்ஜினீயராக்கி, பெரிய உத்தியோகத்திலும் இருத்திவிட்டாரே!”

நாலைந்து வருஷங்களுக்கு முன்னால் பொங்கலுக்கு அவருடைய இரண்டு பிள்ளைகளும் வந்திருந்தபோது எத்தனை கண்கள் பொருமையைக் கொட்டித் தீர்த்தன. இரண்டு பேரும் ஆங்கெரா காரிஸ் குடும்பத்தோடு வந்து ஒருவாரம் இருந்து விட்டுப்போன நினைவு சிவராம பிள்ளையின் மனத்தில் படர்ந்தது.

அடேயப்பா! சின்னவனுடைய பெண்டாட்டியின் அவன் காரமும் பேச்கம்...! இருக்காதா? பணக்கார வீட்டுப்பெண். நம் தகுதிக்கு மீறிய குடும்பம் அது. சின்னவன் படிப்புக்கும் உத்தியோகத்துக்கும் அவன் வந்தாள். இந்தச் சிவராம பிள்ளையின்

அந்தஸ்தை என்னியா வந்தாள்? இருக்கத்தானே செய்யும் பணத்திமிரும், அகம்பாவமும். ஆனால் என்னை மாமங்கு என்று நினைக்கக்கூட அவளுக்கு எரிச்சலாக இருந்திருக்க வேண்டாம்.

அவளுடைய பிள்ளை என்னுடைய சட்டையைத் தொட்டு விட்டதாம். அடேயப்பா, அவள் வந்த வரத்து! ஏதோ திண்டத் தகாத பொருளை எடுப்பது போல்லவா இடது கைவிரலால் சட்டையைத் துருக்கி எறிந்தாள். தாலுகா ஆபீஸ் குமாஸ்தாவின் சட்டை. அது கசங்கிப்போய், வெளிறிப் போய்த்தானே இருக்கும்! ஆனால் இவள் புருஷன் இந்த குமாஸ்தா பெற்ற பயல் தானே? ...

நதியின் சலசலப்புக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. நகர சபைச் சங்கு ஊதியது. மனி ஒன்பது.

“எழுந்திருப்போமா? எழுந்து போய் என்ன செய்யப் போகிறும்? சாயங்காலம் டை பார்ட்டியிலே சாப்பிட்ட வடை இன்னும் ஜீரணமாகவில்லை.”

படுத்தவாறே கண்களை மூடிக்கொண்டார் சிவராம பிள்ளை. எதையோ நினைத்துக் கொண்டிருந்தோமே... ஆ... அந்தக் கரவுக்காரி. இலையவன் பெண்டாட்டி... அவளைச் சொல்லவும் குற்றமில்லை. நாம் ஒதுங்கிக் கொள்ள வேண்டும். என்ன இருந்தாலும், நான் ஒரு தாலுகா ஆபீஸ் குமாஸ்தாதானே? எனக்குக் கோபம் வரக்கூடாது. கல்யாணி இருந்தால் இதுக் களல்லாம் என்னை இந்தப்படி அலட்சியப்படுத்துமா...?

அது அது வளர்ந்து அது அதற்குக் குடும்பம் வந்துவிட்டது. வாழ்க்கை வசதியும், பழக்க வழக்கமும் எப்படியோ, அதை நாடிப் போகிறார்கள். போகட்டும்; போகட்டும். இந்தப் பயல் களை நம்பியா இருக்கிறேன். யாருக்கு யார் துணை? ஒரு பய இடைய துணையும் வேண்டாம். கடவுள் இருக்கிறார்.

சின்னவன் சொன்னுனே, இப்போதுகூட அதை நினைத்தால் நெஞ்சு வலிக்கிறதே, நான் கேட்டேனே? என்னைக் காப்பாத்துடா என்று அவனிடம் போய்க் கெஞ்சினேனு? இந்தச் சிவராம பிள்ளையை ஊருக்குள் போய்க் கேட்டால்லவா தெரியும்! பிழுன் முதற்கொண்டு பெரிய அதிகாரிவரை பொறுக்கித் தின்கிறபோது, நான் ஒரு பயவிடம் கைநீட்டிக் காச வாங்கி யிருப்பேனு? நேர்மையும், மானமும்தான் மனிதனுக்கு முக்கியம். இதுவரை அப்படியே வாழ்ந்தாகிவிட்டது... .

ஆச்சு, முப்பது வருஷங்களை ஒரு கெட்ட பெயர் இல்லாமல் ஓட்டிலிட்டேன். இனியும் எப்படியும் ஓட்டி விடுவேன். இந்தப் பயல்கள் வீட்டில் போய்ப் பிச்சை எடுப்பேனு? அப்படித்தானே சொன்னான் சின்னவன்.

அன்று இரவு சாப்பாட்டுக்குப் பிறகு, மொட்டை மாடியில் இருந்தபோது, சின்னவன் வந்து என்ன சொன்னான்... “அப்பா! உங்களுக்கு இந்த ஊர்தான் புதிச்சுப்போச்சு. இதை விட்டு நீங்க எங்கேயும் வரமாட்டங்க. நீங்க ரிடையரானதும் அதிகமாக வெளியே சுற்றாமல் ஊரோடேயே இருங்கள். நான் மாதம் ஐந்து ரூபாய் அனுப்பி விடுகிறேன். அண்ணனும் அவன் பங்குக்கு அனுப்புவான். நிம்மதியாக இருங்கள்...”

எப்படி இருக்கிறது பேச்சு? சின்னப்பயல், எனக்குப் பிச்சையா போகுகிறன்? நான் கேட்டேனு? இவன் பேச்சுக்கு அர்த்தம் என்ன?

“அப்பா நீங்கள் ரிடையரானதும் புறப்பட்டு நான் இருக்கும் இடத்துக்கு வந்து விடாதீர்கள். அது சரிப்படாது. என்னைப் பெற்ற கடனுக்கு உங்களுக்கு மாதம் ஐம்பது ரூபாய் அனுப்பி விடுகிறேன். கானுதென்றால், மீதியைப் பெரியவன் கொடுப்பான்.”

இப்படித்தானே அர்த்தம்...?

அண்ணனும் அவன் பங்குக்கு அனுப்புவானும். இதென்ன பாகப் பிரிவினையா? அப்பனிடம் செலுத்த வேண்டிய கடமை யையும் பாகம் பிரித்துத்தான் செய்யவேண்டுமா? டேய், டேய் நான் அவ்வளவு மானம் கெட்டவனுடா, உங்கிட்டே வந்து பணம்பெற...?

பெரியவன் பரவாயில்லை. கொஞ்சம் ஆசாபாசம் உள்ளவன்; பாவம், பெண்டாட்டி ஒரு முறை முறைத்தால் அடங்கிவிடுவான். போகும்போது அவனுடைய மனம் திறந்து கொண்டது.

“அப்பா, இங்கேயே இந்த ஊரிலேயே முடங்கியிருக்கிங்களே, ஒரு மாசம் வீவு போட்டுவிட்டுப் பட்டனத்துக்கு வாருங்களேன்” என்றார். மனம் திறந்து சொன்ன சொல்தான். ஆனால், அவன் சொல்லும்போது ஒருமுறை மனையைப் பார்த்துவிட்டு நடுங்கிப்போனான். பிறகு பேச்சை மாற்றிவிட்டான்.

பாவம் அவனைப் பார்க்கப் பரிதாபமாக்கத்தான் இருந்தது. பாசம் நெஞ்சோடு இருந்தால் போதுமடா. நீ எங்கிருந்தாலும்

நன்றாக இருக்க வேண்டும். பெற்றவனிடம் காட்டும் பாசத்துக்குக் கூட அனுமதி பெற வேண்டிய இழிவான நிலை, பாவம்...!

பொங்கலுக்கு இரண்டு பையன்களும் வந்துவிட்டுப் போன பிறகு வீடு வெறிச்சோடிக் கிடந்தது. பிள்ளைப்பாசம் நெஞ்சைச் சூழ்ந்திருந்தது. ஆனால் அவர்களோ ஏதோ பணம் அனுப்புவார் களாமோ...ஆயிரம், ஆயிரமாகச் சம்பாத்தியம். கார், பங்களா சுகபோக வாழ்க்கை! தந்தையைத் தன்னிடை வைத்திருக்க வேண்டும் என்னும் ஆசை இல்லையே. அதுகூட வேண்டாம். கடமைகூட உணர்வில் தட்டவில்லையே...!

சீசீ... நான் அவ்வளவு மானம் கெட்டுப் போகவில்லை. ஒரு காச வேண்டாம். முப்பது ஆண்டுகளாக எவன் கையையும் எதிர்பார்க்கவில்லை. சொத்து, சுகம் எல்லாவற்றையும் பையன் களின் படிப்புக்கு அர்ப்பணித்து விட்டேன். அது என் கடமை. அதை முடித்து விட்டேன். இதை இருந்து பார்க்கக் கல்யாணிக்குத் தான் கொடுத்து வைக்கவில்லை...

சிவராம பிள்ளையின் கணகள் கலங்கின. மனைவியின் நினைவில் நெஞ்சு வலித்தது.

எனக்காக வாழ்ந்த ஒரே உயிர் அவள்தான். இப்போது அவள் இருந்தால் எனக்கு எல்லாம் இருந்த மாதிரிதான்.

‘கல்யாணி, பார்த்தாயா, உன் பிள்ளைகளை? பணம் அனுப்புவானும், பணம்! வாங்கவா சொல்கிறோய்? எவ்வளவு மானஸ்தனுக் வாழ்ந்தேன். நீயே சொல்லுவியே, ஞாபகம் இருக்கா? ‘நமக் குன்னு அன்பு செலுத்த உலகத்திலே யாரும் இல்லைன்னு, உயிரை விட்டு விடலாம்’ என்பாயே!’

சிவராம பிள்ளைக்கு நெஞ்செல்லாம் வலித்தது. நாளையைப் பற்றி நினைத்தார். குனியம் நிரம்பியிருந்தது. சுற்றுமுற்றும் பார்த்தார். பாலத்தில் பஸ் போக்குவரத்துக்கூட நின்றுவிட்டது. மணி பத்தோ, பதினெண்ரே இருக்கும்.

தொண்டை வறண்டிருந்தது. மெதுவாக எழுந்தார். அவர் எழுந்து நிற்பதற்குள் நாய் எழுந்து அவருக்கு முன்னால் வந்து நின்றது. வீட்டுக்குப் போகவேண்டும் என்று அதற்கு அவசரம். பாவம். அதற்குக் கடுமையான பசி. சிவராம பிள்ளை தண்ணீரை நோக்கி நடந்தார். நாய் அவருக்கு முன்னால் ஓடியது. ஆற்றுத் தண்ணீரை அள்ளிக் குடித்தார். முகத்தை அலம்பிவிட்டு மீண்டும் பழைய இடத்துக்கே வந்து படுத்துக் கொண்டார். நாய் சிறிது

நேரம் அவர் கால்பாட்டிலேயே நின்று கொண்டிருந்தது. சிவராம பிள்ளை சீக்கிரத்தில் கிளம்பமாட்டார் என்று தெரிந்ததும் அதுவும் தன்னுடைய இடத்தில் போய் அமர்ந்து கொண்டது.

பக்கத்தில் கிடந்த ரோஜாப்பூ மாலை மணம் பரப்பியது. கண்களை மூடிக்கொண்டார். நினைவு, மதுரைக்கும் பட்டணத்துக்கும் ஓடியது.

“டேய் வரமாட்டேண்டா. பயப்படாதிங்க. உங்க துட்டும் எனக்கு வேண்டாம். நான் மானஸ்தண்டா. மானஸ்தன்...” அவருடைய வாய் இப்படிப் பல தடவை முன்கிக் கொண்டே இருந்தது. நடசத்திரத்தின் ஊடே மலைவியின் முகம் தோன்றி அவரைப் பார்த்துச் சிரிப்பது போலிருந்தது.

அப்படியே மணவில் படுத்தவாறே கண்களை மூடிக் கிடந்தார். துணைக்கு நாய் கிடந்தது.

மறுநாள் அதிகாலையில் கொக்கிரக் குளம் ஆற்று மணவில் பெரும் கூட்டம் சுடியிருந்தது. மணவில் சிவராம பிள்ளை படுத்துக் கிடந்தார். பக்கத்தில் கோட்டின் மீது ரோஜாப்பூ மாலை சிரித்துக் கொண்டிருந்தது. இன்னும் வாடவில்லை!

“யோக்காரர்டா! நேற்றுத்தான் ரிடையர் ஆனார்; இன்னிக்கு மண்டையைப் போட்டுவிட்டார். வேலை முடிந்தது. கவலையை அனுபவிக்காமலே போய்விட்டார். இதுக்கும் கொடுத்து வைக்கணும்” என்றார் பக்கத்தில் வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஒரு தாலுகா ஆபீஸ் குமாஸ்தா.

அவருடைய நாய் பக்கத்தில் நின்றவாறே நெஞ்சே வெடித்து விடும்படி ஊளையிட்டு அழுதுகொண்டிருந்தது.

9. கருங்குருவி

ம். ப. சோயகந்தரம்

“கருங்குருவி வாங்கலையா கருங்குருவி!” என்று கூவிக் கொண்டே தெருவோடு சென்றுன் பொம்மை வியாபாரி. அவன் தலையிலேயிருந்த கூடையில் அழகமான சிறு சிறு பொம்மைகள்; அத்தனையும் குருவிகள்!

“அப்பா! அப்பா!” என்று பதறியடித்துக் கொண்டே அப்பாவின் அறைக்குள்ளே ஒடினாள் சுந்தரி.

“அப்பா! அப்பா!” அந்தக் குருவிப்பொம்மை வேணும்ப்பா! வாங்கித்தாப்பா!” என்று சுந்தரி அப்பாவைப் பிடித்துக் கொண்டாள்.

வீட்டிலே கொலு அலங்காரம் நடந்துகொண்டிருந்த சமயம் அது! குழந்தையின் குரலைக்கேட்டு, வீட்டு அம்மாளும் கணவரின் அறைக்குள் வந்தாள்.

“பொம்மைக்காரன் போய்விடப் போகிறுன்! கூப்பிடுங்கள்!” என்றாள் அம்மாள்.

சுந்தரியின் தகப்பனார் நாற்காலியை விட்டு எழுந்து பொம்மைக்காரனைக் கூப்பிட்டார். சுந்தரியோ குதித்தோடிச் சென்று வியாபாரியை எதிர்கொண்டு அழைத்து வந்தாள்.

“கூடையை ஒரு கை பிடித்து இறக்குங்கள்!” என்றாள் மனைவி கணவரைப் பார்த்து. அவனுக்கும் கொலுவிலே அத்தனை கவனம்!

கீழே இறக்கிய பொம்மைக் கூடையை ஆவலோடு சுந்தரி பார்த்தாள்.

குருவிகள்! விதம் விதமான வர்ணங்களில்! வானவில்லிலே வளைகிற வர்ணங்களையெல்லாம் எடுத்து வந்து – மன்னிலே சேர்த்துப் பூசிவிட்டதுபோல அத்தனை அழகு? குருவிகளை ஒவ்வொன்றுக் எடுத்துக் கீழே வைத்தான் பொம்மைக்காரன்! சட்டென்று பாய்ந்து ஒரு பொம்மையை மட்டும் கையிலே எடுத்தாள் சுந்தரி. அது ஒரு கருங்குருவி.

“என்ன இது? பைத்தியக்காரி! இத்தனை வர்ணங்களிலும் பொம்மைகளிலும் உனக்கு இந்தக் கருப்புக் குருவிதானு பிடித்தது?” என்று கேட்டாள் சுந்தரியின் தாயார், சுந்தரியைப் பார்த்து.

“எனக்கு இந்தக் கருப்புக் குருவிதான் வேணும்ப்பா!” என்று அப்பாவிடம் கொஞ்சினாள் சுந்தரி.

“சரி! சரி! எடுத்துக்கோ!” என்றார் தகப்பனார்.

சுந்தரியின் தாயார் கேட்டாள், “இதென்ன இது கரிச் சான் பொம்மை” என்று! தகப்பனாருக்குக் கோபம் வந்தது.

“ஆமாமா! இந்தக் குருவியின் அருமை உனக்கென்ன தெரியும்! சுந்தரிதான் கெட்டிக்காரி!” என்று சொல்லியவாறு, பொம்மைக்காரனிடம் அதிகமாகப் பேரம் பேசாமல் பண்த்தைக் கொடுத்து அவனை வெளியே அனுப்பிவைத்தார் தகப்பனார்.

சுந்தரியின் தகப்பனாருக்குக் கருங்குருவி என்றால் எப்பொழுதுமே ஒரு தனியான மோகம்! அவருடைய சிறு வயதில் ‘பெருமாள்பூரம்’ என்ற அவருடைய சிராமத்தில் வைஷ்ணவ பக்தர்கள் திவ்யப்பிரபந்தம் படிக்கும்போது அதில் ‘ஆனைச் சாத்தன்’ என்று குறிக்கப்படும் பறவை இந்தக் கருங்குருவிதான் என்று அடிக்கடி சொல்லக் கேட்டிருக்கிறார். வைகறைப் பொழுதில் விடிவதற்கு முன்பு பெருமாள்பூரம் சிராமத்தில் கருங்குருவிகள் ஆனந்தமாகப் பாடுவதையும் கேட்டுக்கேட்டு அனுபவித்திருக்கிறார் சுந்தரியின் தகப்பனார். பிற்காலத்தில் அவர் தமிழ் இலக்கியம் படிக்க ஆரம்பித்த பிறகு இந்தக் கருங்குருவி மீண்டும் அவருடைய உள்ளத்தை ஆட்கொண்டது. காரணம், மழைக் காலத்தைப்பற்றி அவர் படித்த ஓர் அருமையான பாடல்:

‘கண்ணலனும் கருங்குருவி
ககனமழைக்கு ஆற்றுமல்
யின்னலனும் புழுவெடுத்து
விளக்கேற்றும் கார்காலம்!’

பெருமாள்பூரம் சிராமத்தில் தூக்கணங் குருவி போன்ற பல குருவிகள் மரங்களிலே கூடுகட்டி வாழ்க்கை நடத்துவதைப் பார்த்திருக்கிறார் சுந்தரியின் தகப்பனார். கடுமையான மழைக் காலத்தில் இரவு நேரங்களில் தாய்க்குருவி தண்ணுடைய கண்டு மாளிகையிலே மின்சார விளக்குப் போடும் விந்தையைக் கண்டு வியந்திருக்கிறார் அவர். சிறுசிறு களிமண் உருண்டைகளைக்

கொண்டுவந்து கூண்டுக்குள்ளே ஈயத்து அந்த மன் உருண்டை களிலே மின்மினிப் புழுவை எடுத்துவந்து பதித்து விளக்கேற்றி விடும் தாய்க்குருவி! இந்த மின்மினி வெளிச்சத்தில் குளிரான கார்காலத்திலே குஞ்சுகளைக் கண்துயிலச் செய்யும். அந்த அதிசயத்தை இப்பொழுது கவிதையிலே கண்டு சொக்கினார்.

“கன்னல்எனும் கருங்குருவி
ககனமழைக்கு ஆற்றுமல்
மின்னல்எனும் புழுவெடுத்து
விளக்கேற்றும் கார்காலம்!”

என்ன அழகான கற்பனை! கார் காலத்திலே, மழையைத் தாங்க முடியாமல் இரவு என்னும் கருங்குருவி, உலகம் என்ற தன் னுடைய சூட்டிலே, மின்னல் என்ற மின்மினிப் பூச்சியை எடுத்துவந்து விளக்கு ஏற்றுகிறது.

“கன்னல்எனும் கருங்குருவி
ககனமழைக்கு ஆற்றுமல்
மின்னல்எனும் புழுவெடுத்து
விளக்கேற்றும் கார்காலம்!”

இந்தக் கருங்குருவிப் பொம்மையைப் பார்த்ததும் சந்தரியின் தகப்பனார் அந்தப் பாடலைப் பாட ஆரம்பித்தார். அதற்குப் பதவுரை, பொழிப்புரை சொல்ல ஆரம்பித்து, மனைவியைப் பதில் பேசுவிடாமல் அடுக்களைக்குள்ளேயே அலுப்பிவிட்டார் அவர்! சந்தரிக்கோ இந்தப் பாடல் எல்லாம் ஒன்றும் தேவையில்லை. பொம்மையின் நீண்ட வாலும், அது இரண்டு குருகப் பிளந்து வான்ததிலே எவ்விப் பறக்க முயன்று நிற்கும் அந்த நிலையும் அவனுடைய குழந்தை மனத்தைக் கவர்ந்தன.

“அப்பா, இந்தக் குருவியைப் பூனைப் பொம்மையின் பக்கத் திலே வைக்காதேப்பா!” என்றாள் சந்தரி.

“அட அசடே! பூனை என்ன செய்யும் இந்தக் குருவியை!”* என்று கேட்டார் தந்தை.

‘‘பிடித்துக் கொன்று போட்டு விடும்ப்பா!’’ என்றாள் சந்தரி அச்சத்தோடு!

தகப்பனார் தம்முடைய மேஜையின்மேல் இருந்த ஒரு பெரிய புத்தகத்தை எடுத்துச் சுந்தரிக்குப் படிக்க ஆரம்பித்தார். அது ‘கலைக்களஞ்சியம்’ என்ற நூலின் மூன்றாவது தொகுதி. “கரிக்குருவி” என்ற வார்த்தைக்குக் கீழே எழுதியிருந்த குறிப்பைப் படிக்க ஆரம்பித்தார்:

“கரிக்குருவிக்குத் துணியும் அதாம். தன்னிலும் பெரிதான காக்கையோ, பருந்தோ, தன் சூட்டின் அருகே வந்தால் அவைகளைத் தூரத்தி, வானத்திலிருந்து அம்புபோல் அவைகளின் முதுகின்மேல் பாய்ந்து கொத்தி நெடுந்தாரம் ஓட்டிலிடும். கரிக்குருவி கூடு கட்டிய உயர்மரத்தின் கீழ்க்கிளையில் மணிப்பூரு முதலிய பறவைகள் கூடு கட்டிக்கொண்டு, கரிக்குருவியின் காவலில் வாழும். மனிதர் வெளியே புறப்பட்டுச் சௌலுகையில் கரிக்குருவியை எதிரில் கண்டு, அது வலமிருந்து இடம்சென்றால் நவ்ல சகுனம் என்ற ஒரு பழைய நம்பிக்கை உண்டு.”

இவ்வாறு எழுதியிருந்தது கலைக் களஞ்சியத்திலே! இதைப் படித்துக் காட்டித் தமது குழந்தைக்கு ஊக்கம் கொடுத்தார் தகப்பனார். ஆனாலும், பூனைப் பொம்மையின் பக்கத்தில் அந்தக் குருவிப் பொம்மை இருப்பது சுந்தரிக்கு எப்படியோ இருந்தது.

இரவு படுக்கப் போகுமுன் குருவியை எடுத்து இரண்டாவது தட்டிலே நகர்த்தி வைத்துவிட்டுத்தான் தூங்கினால் சுந்தரி. ஆனாலும், என்ன வியப்பு, சுந்தரி ஒரு கனவு கண்டாள்.

சுந்தரியின் கொலுவிலேயிருந்த பொம்மைகளுக்குத் திடீ ரென்று உயிர் வந்து விட்டது! உயிர்வந்தால் இப்படியா வரும்! சுந்தரிக்குக் கையும் காலும் பதறின!

மேல் தட்டிலேயிருந்த புலி ஒரே சீறல் சீறிற்று, நாலாவது தட்டிலேயிருந்த புள்ளிமானைப் பார்த்து! அதோ சிங்கம் யானையைப் பார்த்துக் கர்ஜனை செய்கிறது! சிறுத்தை பசவின் மேல் பாய்கிறது பாவம் கன்றுக்குட்டி அப்படியே துள்ளி ஓடுகிறது! இதோ குரங்கு வாழைப்பழத்தைப் பார்த்துத் தாவுகிறது! எவியைக் கவ்வு வதற்குச் சாடிய பூனையை நாய் குறுக்கே விழுந்து வழி மறிக்கிறது! உடனே அந்தப் பொல்லாத பூனை மறுபக்கம் திரும்பித் தன் னுடைய பார்வையைக் கருங்குருவியின்மேல் செலுத்துகிறது! கருங்குருவி!

“ஐயோ! என் கருங்குருவி, பூனைக்குப் பயந்து பறந்து ஓடப் பார்க்கிறதே! இதோ பறந்தே போய்விடுமே! பிறகு அகப் படவே அகப்படாதே!” என்று கதறலாம் போலத் தோன்றியது சுந்தரிக்கு! ஆனால், ஏனோ குரல் அடைத்துப்போய் விட்டது. ‘கனவிலே இப்படித்தான் குரல் அடைத்துக்கொள்ளும் குழந்தே!’ என்று சுந்தரியைப் பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டே தஞ்சாவூர்ப் பொம்மை தன்னுடைய பெருவயிற்றுடன் அப்படியும் இப்படியும் ஆடியது.

சந்தரிக்குக் கண் கலங்கியது. ஆனால் திடீரென்று இதென்ன! சந்தரியின் கலங்கிய கண்களுக்கு முன்னால் பொம்மைகளுக்கு மத்தியிலே புல்லாங்குழலைப் பிடித்து நின்ற கிருஷ்ணன் பொம்மையின் விரல்கள் ஆட ஆரம்பித்தன. அடுத்த வினாடி காற்றினிலே மிதந்தது வேணுகானம். சந்தரி அப்படியே மெய்சிலிரத்துப் போனாள். சந்தரி என்ன, அந்தப் பொம்மை யுலகத்து ஜீவ ராசிகள் அத்தனையுமே அப்படித்தான்.

“கறவையின் கணங்கள் கால் பரப்பிடடுக்
கவிழ்ந்து இரங்கிச் செவி ஆட்டகில் லாவே”

என்றும்,

“ஊதுகின்ற குழலோசை வழியே
மருண்டுமான் கணங்கள் மேய்கை மறந்து
மேய்ந்தபுல்லும் கடைவாய்வழி சோர
... ...
எழுதுசித் திரங்கள் போலனின் றனவே”

என்றும், ஆழ்வார் ஒரே பரவசத்தோடு வர்ணித்த தெய்வீக கிதம் அல்லவா அது. அந்தக் கிதம் எத்தனை பெரிய மாயத் தைச் செய்துவிட்டது இப்பொழுது அந்தக் கொலு அரங்கிலே! மானின்மேல் பாய்ந்த புலி அப்படியே இசையிலே நின்றுவிட்டது. பசுவின்மேல் சீறிய சிறுத்தை அப்படியே வேய்ந்குழலின் ஓவியிலே கட்டுண்டு ஸ்தம்பித்துவிட்டது! யானையை நோக்கி ஓடிய சிங்கம், பூனையைப் பார்த்துச் சாடிய நாய், பூனையிடமிருந்து தப்பிப் பறக்க முயன்ற ‘கருங்குருவி’ எல்லாம் அப்படி அப்படியே மோகன கிதத்தில் சொக்கி நின்றுவிட்டன! “உலகெலாம் உளவாக்கி நிலைபெறுத்தல்” என்று கம்பர் பாடினாரே, அப்படி ஓவ்வொன்றும் அதனதன் இடத்திலே நிலைபெறும்படி செய்துவிட்ட அந்த மாய மோகனக் குழலிசை தொடர்ந்து இன்னும் சற்று நேரம் நீடித்தது! அதற்குள் என்ன ஆயிற்று! கிதத்தில் சொக்கி சொக்கி மீண்டும் அத்தனையும் கல்லாகச் சமைந்து பொம்மைகளாக மாறி, மண்கட்டி களாக ஆடாமல் அசையாமல் அப்படி அப்படியே கொலுவிலே அமர்ந்து விட்டன — அத்தனை ஜீவராசிகளும் — இல்லை அத்தனை பொம்மைகளும்!

தன்னிடமிருந்து பறந்து சென்றுவிட முயன்ற கருங்குருவி மறுபடியும் மண்பொம்மையாக மாறிக் கொலுவிலே அமர்ந்து விட்ட அந்த ஆண்ந்தத்தில் சந்தரி ‘கருங்குருவி’ என்ற கூவிக் கொண்டே தூக்கத்திலிருந்து ஒரு துள்ளுத்துள்ளி எழுந்திருந்தாள். அந்த ஒசையைக் கேட்டு அப்பாவும் விழித்துவிட்டார்.

“என்னம்மா சுந்தரி. குருவி இங்கேதான் பத்திரமாக இருக்குதே. ஏன் இப்படிப் பயம் உனக்கு ?” என்று கேட்டார் தந்தை.

“கிருஷ்ணன் பொம்மை இருக்குதான்னு பார்த்துஉங்க அப்பா. அந்தப் புல்லாங்குழல் கண்ணன் கையிலே இருக்கிற வரைக்கும் என்னேட கருங்குருவிக்குப் பயமில்லை’’ என்றார் சுந்தரி, ஒரு ஞானியின் கணவுப் பேச்சாக.

“சரி, சரி, தூங்கு!” என்று அதட்டினார் தகப்பனார். அவருடைய பகுத்தறிவுக்கு இது புரியவில்லை. எப்படிப் புரியும்? அவர் குழந்தையா என்ன?

10. பிள்ளைக்கலி

புதை ஏன். ஆறுபுகம்

முதல் பிரம்மா பெருமுச்செறிந்தார்.

முதற்பு மடலவிழ்ந்தது.

முதல் குரல் புறப்பட்டது.

குழந்தை அழுதது; அழுதது; அப்படி அழுதது.

அபாயங்களைத் தன்னுள் அடக்கிக் கிடந்த காடு. கூப்பிடு தொலைவில் ஒரு காட்டாறு. கருக்கல் பொழுது.

புல்தரை; பிறந்த மேணியாய்க் கிடந்தது பச்சைமண். பச்சை ரத்தம் மேணியை வெட்டிப் பாய்ந்தோடத் துடித்துக் கொண்டிருந்தது. குழந்தையின் உடல் துடித்துடித்தது. நஞ்சுக் கொடி துவண்டு கிடந்தது. ரத்தத் துளிகள் பல கோடுகளில், பல கோணங்களில் சிந்திக் கிடந்தன. பன்னீர்த் துளிகள் அந்தக் குருதிப் புனிலில் இரண்டறக் கலந்தன.

புள்ளிமான்கள் ஓடிவந்தன. வண்ணப் பறவைகள் நாடி வந்தன. வாயில்லாப் பிராணிகள் வாய்விட்டுப் புலம்பின.

அந்தக் குழவியின் உயிர் ஊசலாடிக் கொண்டிருந்தது. குழந்தைத் தெய்வம் அழுதது; அழுது கொண்டேயிருந்தது.

‘மன்றுளே மாறியாடு மறைச் சிலம்படிகள்’ நடுங்கின: ‘வென்றுளே புலன் களைந்தார் மெய்யுணருள்ளந் தோறுஞ் சென்றுளே அழுதழுற்றுந் திருவருள்’ திகைத்தது; சிவன் சிந்தித்தார்.

‘கவுணியர்க்குப் பால் கரந்த சக்தி’ தடுமாறினுள்; ‘பங்கயற் கணரிய பரம் பரனுருவே தனக்குரிய படிவமாகி, எண்ணிறந்த சராசரங்களீன்ற கயற்கண் மலர்க் கூந்தற்குமரி பாண்டியன் மகள்’ செயலிழந்தாள். சிவசக்தி சிந்தித்தாள்.

“தேவி, பூலோகம் வரவர உருப்படாமல் போய்க்கொண்டிருக்கிறது! பார்த்தாயா, அந்தப் பச்சை மண்ணை? கேட்டாயா, அதன் தினக்குரலை? ‘குவா, குவா’ என்று கதறி அழும் அதன் வேதணையிலே, ‘தெய்வமே, தெய்வமே!’ என்ற எதிரொலி கேட-

கிறதே! பாவம்!.... ‘படைப்பு புதிர்’ என்று சொல்லுகிறார்கள், மண்ணிலே. ஆனால், அவர்களே படைப்பைப் புதிராக்கி, அத்துடன் வாழ்க்கையையும் புதிராக்கிக் கொண்டு விடுகிறார்கள். அது மட்டுமா? நீயும் நானும் கூடத்தான் அந்தப் புதிர்ப் பினைப்பில் இணக்கப்பட்டுப் பேசப்படுகின்றோம். விந்தையிகு மக்கள்—மக்களா? மாக்கள்....!”

பிறை குடியின் குருவில் எரிமலை கன்றது.

“அன்பரே, உங்கள் வாய்மொழி முற்றும் உண்மை. கடந்த பத்து நாழிப் பொழுதாக நான் உறக்கம் கொள்ளவில்லை. முதற் குரவ் எதிரொலித்தது; திடுக்கிட்டு விழித்தேன். சிகவின் வினைப் பயன் அப்படியோ? பாவம், பிறந்த குழந்தை பிறந்த மண்ணில் தத்தளித்துக் கொண்டிருக்கிறது. அதோ, பொழுது பூலர்ந்து விட்டது. காட்டுவழி நடப்பவர்கள் ஒடோடி வருகிறார்கள்: குழந்தையைப் பார்க்கிறார்களே! ஆ, என்ன கொடுமை? ஐயோ! அவர்கள் எல்லோரும் போய்விட்டார்களே, மதலையை மறந்து...! ஒரு சொட்டுக் கண்ணீருக்குக்கூடப் பஞ்சமாகி விட்டதே? சே, பாழ் உலகம்! இதயமிழந்த பாவிகள்!”

இமயல்லியின் இமை பாவா விழிகளிலே கோபம் கொந்தனித்தது.

“உமையவளே! சினம் தவிர். பூலோகம், விசித்திரமானது! அது நம் இருவருக்கும் புரியாததல்லவே? குழந்தையைக் கண்டவர் கள் வறிதே சென்றார்கள்லவா? அப்போது, அவர்கள் உதடுகள் உதிர்த்த தீர்ப்பை மறுமுறையும் நினைத்துப் பார்; ‘ம....! யார் பெற்ற குழந்தையோ? நமக்கு எதற்கு இந்த வம்பு? எல்லாம் இதன் தலைவிதிப்படித்தானே நடக்கும்?’ என்று சொல்லிப் பயந் தோடி விட்டார்களே! அர்த்தமற்ற, நெஞ்சற்ற வார்த்தைகளின் அநியாயத்தைப் பார்த்தாயா?!” என்று கேள்விக் குறியை எழுப்பினார் மங்கைபாகன்.

“ஆ! நெஞ்ச வெடிக்கக் கதறுகிறதே? பிறந்தது முதல் குழந்தி குழுறி அழுகிறதே?... தேவா, குழந்தையின் முடிவு என்னவது?” என்று கவலையுடன் வினவினாள் மாதா.

“பெற்றவளே குழந்தையைப்பற்றித் துளிக்கூட அக்கறைப் படாதபோது, நீ ஏன் கவலைப்பட வேண்டும், சங்களி?!” என்று வினயமாகக் கேட்டார் சுடலையாடி.

“மறுபடியும் என்னைப் பரீட்சை செய்ய ஆரம்பித்து விடா திர்கள், பிரபோ! இந்தக் குழந்தைப் பிரச்சனையை முதலில்

தீருங்கள். நல்ல தீர்ப்பு நவிலுங்கள்!'' என்று வேண்டிக் கொண்டாள் காமக்கோட்டி.

“ஆகட்டும். நீ வீணே பதட்டப்படாதே!'' — ஆறுதல் மொழி தந்தார் பிஞ்ணுகள்.

“நன்றி! ஆனால்...?''

“ஜயப்பாடா?''

“அல்ல. ஆனால், அந்தக் குழந்தையின் பெற்றேர்கள்?... சரைந்து மாதம் சுமந்து பெற்ற அந்த அண்ணே...?'' என்று எதிர் விழு விடுக்கலானாள் நாரி.

பிறப்பிலி பெருமுச்செறிந்தார்.

“பூலோகத்தில் காதலுக்குப் புதுமாதிரியான பொருள்: கவியாண்துக்கு முன்னும், கவியாண்துக்குப் பின்னும்கூடக் ‘காதல்’ என்றாலும் உதயமாவதே கிடையாது. ஆனால், அவர்கள் வாய் என்னவோ, எல்லாம் உணர்ந்த மாதிரி, எடுத்ததற்கெல் லாம் ‘காதல், இன்றேல் சாதல்!’ என்ற ஒரே பல்லவியைத்தான் பாடித் தொலைக்கிறது. பூலோகக் காதலைத் தேவலோகக் காதலாக ‘ரசாயன மாற்றம்’ செய்வதாக உறுதி சொன்னான் அவன்—ஆமாம்; இந்தக் குழந்தையின் தகப்பன். அவள் பிள்ளைக் கனியின் தாய் உண்மையென்று நம்பினாள். உயிரும் உயிரும் ஒன்றியின். உடலும் உடலும் ‘முதல் இரவு’ விழாவைக் கோலா கலமாகக் கொண்டாடின. இருள் சிரித்த அந்தக் காட்டிலே பூலோக சுவர்க்கத்தைத் தரிசித்தனர் காதலர்கள். ஆனால், காலம் சிரித்தது; ஊர் சிரித்தது; சமூகம் சிரித்தது. கண்கண்ட பூலோக சுவர்க்கமாம் இக்குழந்தையைக் கையால் எடுக்கத் தெம்பின்றி, அவளைப் பரபரவென்று இழுத்துக் கொண்டு ஒடோடி விட்டான் அந்தப் பாவி! தேவலோகத்தில் மலரவேண்டிய பாரிஜாத மலர் வழிதவறிப் பூலோகத்தில் பூத்துவிட்டது!'' என்றார் பார்வதி கொழுநன், கண்ணீருடன்.

“ஆதியே! பாரிஜாதம் கருகிவிடும் போவிருக்கிறது. நல்ல முடிவு காட்டுங்கள். துரிதப்படுத்துங்கள்!'' என்று ஆதுரப் பட்டாள் சிவை.

திரிபுரம் ஏரித்த விரிசடைக் கடவுளுக்குச் சிரிக்கத்தாலு தெரியாது.....?

உதயம்.

தெய்வச் சந்திதியில் தெய்வ கானம்:

“சாதிகுலம் பிறப்பிறப்புப் பந்தமுத்தி,
அருங்குவத் தன்மை, நாமம்
ஏதுமின்றி எப்பொருட்கும் எவ்விடத்தும்
பிரிவறநின் நியக்கஞ் செய்யும்
சோதியைமாத் தூவொளியை மனதவிழ
நிறைவான தூய வாழ்வைத்
தீதில்பர மாம்பொருளைத் திருவருளே
நினைவாகச் சிந்தை செய்வோம்!”

தெய்வக் குழந்தையின் அழுகையொலி வரவரத் தேய்ந்து
கொண்டிருந்தது.

இதயமுள்ள யாரோ ஒரு செம்படவன் வந்தான்; குழந்தையைப் பார்த்தான்; அவனுடைய கண்ணீர்த் துளிகள் பேசும் பொற்சித்திரத்தைக் குளிப்பாட்டின: “‘குழந்தை, மேலுலகத்துப் பாரிஜாதப்பு! ஆண்டவனே, உன் மகிமையே மகிமை! எங்கள் பிள்ளைக்கலி தீர்ந்து விட்டது!’’ என்று ஆனந்தக் குரலீத்திக்கெட்டும் திசை பிரித்துவிட்ட வண்ணம், சேயும் கையுமாகப் பறந்தான்.

*

*

*

முக்கண்ணி சிரித்தாள்!
முக்கண்ணன் சிரித்தான்!
பாரிஜாதம் சிரித்தது!
இருட்டு—மைழிருட்டு.

வண்ணக்களஞ்சியத்தை வாரியணைத்துக் கொஞ்சி மகிழ்ந்து வாறு வாசலில் அமர்ந்திருந்தான் அந்தச் செம்படவன். மெய்ம் மறந்திருந்தாள் அவனுடைய மனையாட்டி.

“அண்ணே, அண்ணே! ஓடியா, ஓடியா! பாவம், யாரோ ஒரு பொம்பனோ காட்டாத்திலே விழுந்திட்டா. நாங்க படகிலே காப்பாத்தினேம். பொளைக்கிருளோ, என்னமோ, சங்கிலிக் கருப்பனுக்குத்தான் தெரியும்!”

‘அந்தப்பெண்’ மெல்ல மெல்லக் கண் திறந்தாள். கண்ணீர் வெள்ளம் புரண்டோடியது. அவள் கதறினால்: “‘கடவுளோ! நான் செஞ்ச குற்றத்துக்கா என் குழந்தையை என்கிட்டேயிருந்து பிரிச்சே? என்னை ஆசைகாட்டி மோசஞ் செஞ்சவளைக் கொன்னுப் பிட்டு, என் குழந்தைக்காக ஓடோடி வந்தேனே...! பெற்ற

வயிறு துடிச்சிச் சாகுதே? ஜேயோ, என் ஆருயிர்ச் செல்வமே! இனி உன்னை எப்பிறப்பிலே கண்ணுலே காணப் போறேனே?... என்னை மன்னிச்சிட மாட்டியா, தாயே? உனக்குத் தாயாகக் கொடுத்து வைக்காத பாவியாகிப்பிட்டேனே? கொலைகாரியாகிப்பிட்டேனே? ஜேயோ...!''

அவளது விம்மிய மார்பகத்திலிருந்து பால்வெள்ளம் சுரந் தோடியது.

அவள் கண்கள் மூடிக்கொண்டன.

குழந்தை வீரிட்டு அழுதது!...

11. காளையார் கோயில் ரதம்

கேள்வி. மணிசேஷன்

“நாம் சொல்வதைக் கூடவா, குப்பமுத்தாசாரி தட்டிக் கழிப்பார்? நான் அப்படி நினைக்கவில்லை, தம்பி” — பெரிய மருது பாண்டியர் தன்னம்பிக்கையுடன் கூறினார்.

அண்ணவின் சொல்லைக் கேட்டு அரும்பிய புன்னகையுடன் அமர்ந்திருந்தார் சின்ன மருது பாண்டியர். அவருக்கென்னமோ, சிற்பி குப்பமுத்தாசாரி, காளையார் கோயில் ரதத்தை உருவாக்க ஒப்புக்கொள்வார் என்ற நம்பிக்கை என்னளவும் இல்லை.

குப்பமுத்தாசாரி அந்தாளில் கைதேர்ந்த சிற்பி. உண்மை; ஊர் அறியும். சிற்பக் கலையின் மாணிக்கமாய் விளங்கிய மரபில் வந்தவர். தந்தையைவிட மிக அற்புதமான கலைஞர்; நாடே கூறும். இவையெல்லாம் ஒரு பத்தாண்டுகளுக்கு முன்னே.

இப்போது? அடங்கி, ஒடுங்கி, தம்மகத்தே ஆமைபோல் அமைதி தேடிக் கொண்டிருந்தார் அவர். அவருக்குக் கலைவாழ்வு வெறுத்துவிட்டது, தமது தந்தையின் இறப்புக்குப் பின்னர். எனவே, குடிவழியில் தொடர்ந்துவந்த மற்றொரு தொழிலான சோதிடக் கலையைப் பிழைப்பாக மேற்கொள்ளலானார் குப்பமுத்தாசாரி.

அவர் சிற்பக்கலையில் வெறுப்படைந்ததற்கு முதல் காரணம் இதுதான்; படைத்து வைக்கும் கலைப்பொருட்கள் அணித்துமே, பாவிகள் வெள்ளோப் பறங்கியர்களால் பாழாகப் போகின்றன; அப்படி இருக்க ஏன் படைக்க வேண்டும்? எதற்காகப் படைக்க வேண்டும்?

படைத்தலைவன் நயினப்ப சேர்வை அரண்மனைக் கூடத்துள் நுழைந்தான். கடைசியாகக் குப்பமுத்தாசாரியிடம் அவனைத்தான் தாது அனுப்பி இருந்தனர்.

“பாண்டிய நாட்டுப் பூபதிகளுக்கு என் வணக்கம். குப்பமுத்தாசாரியாரை ஒப்புக்கொள்ளச் செய்துவிட்டேன். இதோ, அவரையும் அழைத்து வந்திருக்கிறேன்” என்றான் சேர்வை.

அகமும் முகமும் மலர் மருது பாண்டியர்கள் இருவரும் ஏழுந்துசென்று வரவேற்றறனர். இவர்கள் நாட்டுக்குக் காவலர்

கள். அந்நாட்டை நாகரிகம் பெறசெய்து வாழவைக்கும் கலையின் காவலராயிற்றே குப்பமுத்தாசாரி!

“ஆசாரியவர்களே! காளையார் கோயிலின் கோபுரத்தை கட்டிமுடித்த மருதுவின் புகழ், ஒரு புகழல்ல! இதோ! மருத மரத்தால் காளைச்வரரூக்குப் பெரிய ரதம் உருவாக்கப்போகும் தங்களுடைய புகழைத்தான் பெரும்புகழ் என்பேன்! ஏனென்றால், என்னுடைய ஆயுள் மிகச்சொற்பம்! தாங்கள் படைக்கும் கலையின் ஆயுள் ஆயிரம் ஆயிரம் ஆண்டுகள் நிலைத்திருக்கும். எனவே, பறைசாற்றியபடி பல சிற்பிகள் வந்திருக்கின்றனர்; மருத மரங்களும் ஏராளமாகக் குவிந்து விட்டன. இனி, தாங்கள் தலைமை தாங்கி உருவாக்க வேண்டியதுதான். என் வேண்டு கோளை மறுக்காமல் ஒப்புக்கொண்டதற்கு மகிழ்ச்சி!”

“நன்றி மன்னவா! ஆனால்...” என்று தயங்கினார் குப்ப முத்தாசாரி.

சின்னமருது முன்வந்து நெற்றியைச் சளித்தார். “சொல் அங்கள் சிற்பியாரே!”

“வெள்ளையர்களால் அழியப்போகும் இக்கலை உருவாக வேண்டுமா என்பதுதான் என்னுடைய தாழ்மையான முதல் கேள்வி!”

“வெள்ளையர்களைத்தான் நாம் பூண்டோடு அழிக்கப் போகி ஞாமே!”

“கட்டபொம்ம வீரக்காளையின் கதியைக் கேள்விப்பட்ட பிறகு, நாம் வெள்ளைரை அழிப்போம் என்பது கனவாகி விட்டதே அரசே! அடியேனின் கருத்து புறம்பாலும் மன்னிக் கவும்!”

மருது பாண்டியர்களுக்கு என்ன மறுமொழி கூறுவதென்றே புரியவில்லை. மயக்கம் கொண்டனர். என்றாலும், மனத்தைத் திடப்படுத்திக்கொண்டு குப்பமுத்தாசாரியை நோக்கினார் பெரிய மருது:

“சிற்பியாரே! நாம் அழிந்தாலும் நம்முடைய கலையை அழிக்காமல் பாதுகாத்துவிட்டுச் செல்வோம்! துணிவாகச்செயவில் இறங்குங்கள்! இந்தப் பெரிய மருதுவின் உயிரையே வெள்ளையன், தாங்கள் படைக்கும் ரதத்துக்குக் காணிக்கையாகக் கேட்டாலும் தருவதற்குத் தயாராக இருக்கிறேன்!”

“போதும் அரசே, போதும்! நாளையே நாள் பார்த்து ரத வேலையைத் தொடங்குகிறேன்!”

“சிற்பச்செல்வமே! என் சின்தையெல்லாம் இனித்துவிட்டது. காளையார் கோயிலின் கோபுரத்தை உருவாக்கியபோது கண்ட மகிழ்ச்சியைவிடப் பெருமகிழ்ச்சியடைகிறேன். ரதம் முடிவடைந் ததும், தாங்கள் எதைப் பரிசாக்க கேட்டாலும் தருவதற்குத் தயங்க மரட்டேன்.”

பெரிய மருதுவின் அகன்ற கண்களில் மகிழ்ச்சி கரை புரண்டது.

நானும் கோனும் பார்த்து, ரதத்தை உருவாக்கத் தொடங்கினார் குப்பமுத்தாசாரி. அவரிடம் நீண்ட நாளாய் ஓய்விலிருந்த கற்பனை, ஒன்றுகூடித் திரண்டது.

ரதத்தின் சப்பர அளவை எடுத்து நடுப்பாகத்தை அளந் தார் குப்பமுத்தாசாரி. அந்த நடுப்பாகத்தில் சண்ணக் கட்டியால் வலம்புரி வினாயகரை வரைந்தார்; வணங்கினார். அடுத்து உளியைக் கையிலெடுத்து நெற்றிக்கு நேரே நிறுத்திக் கொட்டாப்புளியால் ஊன்றினார். அரை நாயிகைப் பொழுதில் வினாயகருடைய முகம் மிக அழகிய முறையில் அமைந்தது. துதிக்கையைச் சுற்றே நீட்டி, வளைக்க வேண்டி உளியைச் சாய்த்துச் செதுக்கினார்.

ஆ.....! ‘கடக்!’

துதிக்கை சிதறியோடி அப்பால் விழுந்தது; அகன்ற ஆசாரியின் கண்கள் நடந்ததற்கு நடுநடுங்கின. இடக்கையிலிருந்த உளியும், வலக்கரம் பற்றியிருந்த கொட்டாப்புளியும் நழுவிக் கீழே விழுந்து மெல்ல ஒசையெழுப்பின.

நாடி, நரம்பு தளர்ந்து எழுந்தார் ஆசாரி. சோதிட நாடி பார்க்க அவருடைய நெஞ்சம் நாடியது.

நேரத்தைக் கவனித்தார் — கணித்தார்.

இரு பூவின் நினைவு அவருக்குத் தோன்றியது. கணக்குப் போட்டுப் பெருக்கிக் கூட்டிக் கழித்துப் பார்த்ததில் ஒரு எண் மிகுதியாகக் கிடைத்தது. அதன்படி ஓலைச்சுவடியை விரித்துப் பார்த்தார்.

‘கேள்ப்பா.....’ என்று தொடங்கியவரிகளைக் குறைந்தது பத்துத் தடவையேனும் படித்துப் பார்த்திருப்பார். அப்போதும் ஜயம் நீங்கியபாடில்லை.

சோதிடம் சூறிய அந்த உண்மை அவருடைய நெஞ்சத்தை ஓர் உலுக்கு உலுக்கியது. செயல்களுக்கெல்லாம் எலும்பில் காய்ச்சல் ஏற்பட்டது. சிந்தித்தார்; மேலும் மேலும் சிந்தித்தார்.

சிந்தனை ஒருவாறு முடிவைக் கண்டது. எப்படியும் ரதத்தை உருவாக்கியே தீர் வேண்டும். கொடுத்த வாக்கை இதுவரை அவரது மரபினர் மீறியதே கிடையாது. மேலும் 'நாடி' சொன்ன செய்தியை அரசரிடம்கூறுவதும் தகாத ஒன்று. அப்படிக் கூறினாலும் நம்புவோர்போக, நம்பாதவர்கள், 'செயல்பட ஒப்புக் கொள்ளாமைக்காகச் செப்படி வித்தை செய்கிறுன் இந்தச் சிற்ப ஆசாரி' என்று ஊரறிய ஓலமிடுவார்கள். ஆகவே ரதத்தை உருவாக்கியே தீர் வேண்டும்.....

கலை வாழ்ட்டும்!

காளையார் கோயிலில் ரதம் மிகமிக அற்புதமான முறையில் உருவானது. மருத மரத்தின் மஞ்சள் நிறம், தங்கத்தால் ஆக்கப் பட்ட ரதமேரா என வியக்கத்தக்க அளவுக்கு விளங்கியது. சிவ கங்கைச் சீமை மக்கள் ஒருமுகமாகக் குப்பமுத்தாசாரியின் திறமைக்குப் புகழ் மாலை சூட்டினர்.

சீமையின் சீமான்களான மருது பாண்டியர்கள் ரதத்தைப் பார்வையிட்டனர். அவர்களுடைய மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையே இல்லை. காளீஸ்வரர்தான் பாக்கியம் செய்தாரா, அன்றி காளீஸ்வரர் அருளால் குப்பமுத்தாசாரிதான் பாக்கியம் பெறப் போகிறாரா வென்று மருது சகோதரர்கள் மனத்துள் வியந்து பாராட்டிக் கொண்டனர்.

வெள்ளோட்டத்திற்கு நாளும் குறிப்பிட்டாகிவிட்டது.

குறிப்பிட்ட நாளும் நெருங்கியது. குண திசையில் கதிர்ச் செல்வனும் கனகனக்க எழுந்தான். மக்கள் கூட்டம் காளையார் கோயிலை நாடிக் கடல்போலத் திரண்டது.

மருது பாண்டியர்களும், அவர்களுடைய பரிவாரங்களும் அரச தோரணையில், பக்திக்கோலம் பூண்டிருந்த காட்சி அனைவரையும் மெய்சிலிர்க்க வைத்தது.

காளீஸ்வரர் கம்பீரமாக ரதத்தில் அமர்ந்தார். அதுத்து மருது சகோதரர்கள் ரதத்தில் ஏறி தின்றனர். பூசனைகள் முடிந்தன.

"சிற்பியாரே! ரதத்தைச் செனுத்தலாமல்லவா?"

பெரிய மருதுவின் மலர்ந்த உதடுகள் அசைந்தன. ஆசாரி யாரும் அமைதியாகத் தலையைசெத்தார்.

மக்கள் குழாம் வடத்தைப் பிடித்து ரதத்தை இழுத்தது. அப்போது பெருத்த எழுச்சிக் குரல் கிளம்பி வானை அதிரச்

செய்தது. அந்தக் குரலில், “மருதய்யா, காளீசுவரா” என்ற புகழ்ச் சொற்கள் யிதந்தன.

பலம் கொண்ட மட்டும் ரதத்தை இழுத்துப்பார்த்த மக்களுக்கு வியப்போ பெரிதும் மேலிட்டது. எவ்வளவு பலம்கொண்டு இழுத்தாலும் ரதம் ஓர் அங்குலம்கூட அசைந்தபாடில்லை. அதன் காரணம்?

ரதம் இப்படி நகராமல் அடம் செய்வதைக் கண்ட பெரிய மருது, ஆசாரியை வியந்த கண்களுடன் நோக்கிக் காரணம் கேட்டார். ஆசாரியும் அந்தச் சந்தர்ப்பத்தை திர்நோக்கியவர் போல் கூறினார்:

“அரசே! சிற்பிக்குச் செலுத்த வேண்டிய காணிக்கையை முதலில் கேட்கிறது, ரதம்!”

மருது பாண்டியர்கள் தம்மை மறந்து கம்பமாயினார்.

பெரிய மருது சற்றுத் திடம் கொண்டு, மலர்ந்த முகத்துடன் “கேளும் சிற்பியாரே, கேளும்! எதைக் கேட்டாலும் உம்முடைய கலைத் திறனுக்காக இக்கணமே தருவதற்குச் சித்தமாயிருக்கிறேன், நான் ஏற்கெனவே வாக்களித்தபடி! இது காளையார் அறிய நான் தரும் வாக்கு!” என்று கூறி முடித்தார்.

கூட்டமெங்கும் ஓரே அமைதி.

“அரசே! என்னுடைய வேண்டுதலை மன்னித்து, பிறகே கேட்பதை அளிக்குமாறு பணிவன்புடன் கேட்டுக் கொள்கிறேன். ரதம் பவனி வந்து கோயிலை அடையும்வரை, நான் இந்நாட்டு அரசனுகை வேண்டும். இதுவே என் ஆசை. தங்களிடம் கோரும் காணிக்கை!”

மக்கள் ஆசாரியின் பேராசையைக் கண்டு ஆகாகாரமிட்டனர். ஆனால், அரசர் மட்டும் அமைதியாகவே கையமர்த்தி, ரதத்தை விட்டிரங்கினார். தொடர்ந்து சின்ன மருது இறங்கினார்.

“கலையரசன் நீர்! எனவே, ரதப்பவனிவரை, நீரே அரசனுக் கிருக்கலாம் ஆசாரியாரே! இதோ மனிமுடி, மோதிரம், செங்கோல்!” என்று மன்றிறைவோடு குப்பமுத்தாசாரிக்கு மகுடம் குட்டினார் பெரிய மருது.

குப்பமுத்தாசாரி—அல்ல, அல்ல—குப்பமுத்துப் பாண்டியர் வீறுகொண்ட தோரணையில் ரதத்தை நாடிச் சென்றார்.

சப்பரத்தின்பேரில் தயாராக இருந்த கொட்டாப்புளியை எடுத்தார். அச்சின் நடுப்பாகத்தில் ஏதோ முளையொன்றை ஓங்கியடித்தார். ஒரு புள் தெறித்துக் கீழே விழுந்தது. அடுத்து ரதம் சந்தே அசைந்து கொடுத்தது. அனைவரும் அகன்ற கண் களுடன் குப்பமுத்துப் பாண்டியரை விழுங்கும் மெய்ப்பாட்டில் கவனித்தனர்.

குப்பமுத்துப் பாண்டியர் காலீஸ்வரரை வணங்கி, ரதத்தில் ஏறினார். ரதமும் புறப்பட்டது.

சிவகங்கைத் தெருக்களில் பவனி வந்து கொண்டிருந்தது. பொழுது சாயும் நேரம். ரதம் கோயிலை நாடித் திரும்பிக் கொண்டிருந்தது.

அப்போது விதி இறக்கமாக இருந்ததால் ரதம் சந்தே வேகமாக ஓடிவந்தது. கோயிலண்டை நிறுத்த வேண்டி, சிலர் முட்டுக் கட்டைகளைச் சுக்கரங்களில் பொருத்த முயன்றனர்.

அப்படிப் பொருத்துவதற்கு அமைத்த இரண்டு முட்டுக் கட்டைகளில் ஒன்று வழுக்கி, மற்றென்றில் நிற்க நேர்ந்ததால் ரதம் திடுக்கிடும்படி அசைந்து நின்றது. அச்சமயம் பலர் பலவித மான பீதிக்குரலெழுப்பி அலறினர். அதற்கு ஏற்றுறபோல் ரதத்தின் மேலிருந்து பலர் தரையில் விழுந்து உருண்டனர். அப்படி விழுந்தவர்களுள் குப்பமுத்துப் பாண்டியரும் ஒருவர்.

எங்கே? எங்கே அவர்? இரண்டாம் முட்டுக்கட்டையை பொருத்தியதில் இடறிவிட்ட சுக்கரத்தில் சிகிக்கொண்டு குருதித் திருமுழுக்கிலாழ்ந்திருந்தார். கூட்டம் சூழ்ந்துகொண்டது. மீட்க முடியுமா அவரை? குற்றுயிரும் குலை உயிருமாகக் கிடந்த சடு இணையற்ற கலைஞர் குப்பமுத்துப் பாண்டியரை மீட்க முடியுமா அவர்களால்?

கூட்டம் ஒரே நெருக்கமாகக் கூடிவிட்டது. மருது சகோ தரர்கள் பதறியடித்துக்கொண்டு ஓடிவந்தனர். அவர்களைக் கண்ட குப்பமுத்துப் பாண்டியர் மோதிரத்தைக் கழற்றிக்கொள்ளு மாறு கண்களால் சௌகை காட்டினார்.

முத்திரை மோதிரம் கழற்றப்பட்டது. சிதறியோடியிருந்த மணிமுடியையும், செங்கோலையும் கொண்டுவந்து பெரிய மருது விடம் நீட்டினால் படைத்தலைவன் நயினப்ப சேர்வை. பெரிய மருதுவும் கண்களங்க அவற்றைப் பெற்றுக்கொண்டார்.

குப்பமுத்தாசாரியின் முகத்தில் தெய்வக்களை தாண்டவ மாடியது. திணைறி நெளிந்து மடியிலிருந்த கடிதத்தை எடுத்து

அரசரிடம் நீட்டினார். அடுத்து இருகரம் கூப்பி வணங்க முயன்றார்; முடியவில்லை. காளீசுவரர் அவரைத் தம்முடன் ஐக்கியமாக்கிக் கொண்டார்.

பெரிய மருது கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு, சுடித்தைதப் பிரித்தார். அதில் குப்பமுத்தாசாரியின் இறுதிக் குரல் ஒலித்தது:

‘அரசே! என்னை மன்னியுங்கள். தங்களிடம் காணிக்கை கேட்கும் எண்ணம் எனக்குக் கொஞ்சம் கூடக் கிடையாது. தங்கள் நலமே, என் நலம்; மக்கள் நலம்!

‘ரதத்தைத் தொடங்கினேன். தொடங்கியதும் முதலில் விணுயகர் சிலை உடைந்தது. அபசகுனம் கண்டு மனமுடைந்துபோனேன். பிறகு நாடி போட்டுப் பார்த்தேன். அது கூறியதோ மிகவும் பயங்கரம்!

‘ரதம் முடிவற்றதும் வெள்ளோட்ட நாளில் இந்நாட்டு அரசனுயிருப்பவன் உயிர்ச்சேதம் காண்பான்; அந்தப்பலியை எந்த விதத்திலும் தடுக்க முடியாது!’—

‘இதுபற்றித் தங்களிடம் கூற அஞ்சினேன். ஆகவே, நச்சத்தேர்வு நடத்தத் தொடங்கினேன் — துணிந்தேன். அதனால் ரதத்தை ஓடாமல் செய்து, பிறகு காணிக்கையின் பேரில் ‘ஒருபொழுது அரசு’ னானேன்; ரதத்தில் ஏற்றேன். காளையார் திருவள்ளும் எப்படி என்றுதான் பார்ப்போமே! காத்துவிட்டால் அவர் கருணைதான்! ஆனால், நாடி?

அது ஒருபொழுதும் பொய்க்காது என்பது என்னுடைய அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை. ஒருவேளை, அப்படி நேருமானால், என்னை மன்னித்து, இறப்பிலே நான் அமைதி பெற என்னை வாழ்த்துங்கள்!

—**குப்பமுத்தாசாரி**

பெரிய மருது குழந்தைபோல் கேவிக் கேவி யழுதார்.

‘மருதுவந் தாலும்தே ரோடாது—அவன் மக்கனன் வந்தாலும் ஓடாது;
தேருக்கு டையவன் குப்பமுத் தாசாரி
தேர்வடம் தொட்டாலே தேரோடும்!..’

12. வெனில் மலர்கள்

ந. பார்த்தசாரி

திருமணத்துக்குப் பின்பு உதவியாசிரியர் சந்திரசேகரனை அப்போதுதான் கவி கமலக்கண்ணன் முதல் தடவையாகச் சந்திக்கிறார்.

“உன் திருமணத்துக்கு வர முடியவில்லை, அப்பா. என்னை மன்னித்துவிடு. வாழ்த்து அனுப்பியிருந்தேனே; வந்ததோ?” என்று விசாரித்தார் கமலக்கண்ணன்.

“அதனால் பரவாயில்லை, சார். உங்கள் அற்புதமான வாழ்த்துப் பாடல் கிடைத்தது. இப்போது நான் வந்த காரியம்...” என்று பேச்சை இழுத்து நிறுத்தினார் உதவியாசிரியர்.

கவி கமலக்கண்ணன் புன்னகை பூத்தார்.

“புரிசிறது சந்துரு. ஆண்டு மலருக்கு ஏதோ கவிதை வேண்டுமென்று எழுதியிருந்தாயே; அதைக் கேட்பதற்குத்தானே வந்திருக்கிறோம். நீ என்னப்பா இன்னும் பழைய மாதிரியே ஆண்டுமலர், சிறப்புமலர் என்று ஊர் சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறோம்? புதிதாக இப்போதுதான் கல்யாணமாகியிருக்கிறது. வீட்டில் துவியாக வீட்டுவீட்டு இப்படி அலைகிறோமே அப்பனே! எங்கே யாவது ஒரு மாதம் ‘ஹவிழுன்’ போய் வரக்கூடாதோ?”

“எங்கே சார், நமக்கு அதற்கெல்லாம் ஓழிசிறது? மலரை நன்றாகக் கொண்டுவந்தாலே பெரிய நிம்மதிதான். இந்தத் தடவை மலருக்கு எப்படியும் உங்கள் கவிதை கிடைத்தாக வேண்டும்.

கவிஞர் பெருமூச்சு விட்டார். சிறிது நேரம் அமைதியாக மோட்டுவளையை வெறித்துப் பார்த்தபடி இருந்தார். உதவியாசிரியருக்கு ஒரு பதிலும் கிடைக்கவில்லை.

கவி கமலக்கண்ணனுக்கு வயசு ஐம்பத்திரண்டுக்குமேலிருக்கும். அவர் நெட்டிகப் பிரம்மச்சாரி. நீல அங்கியும் தாடி வளர்ந்த முகமுமாகத் தாகூர் மறுபிறவி எடுத்து வந்ததுபோல் காட்சி யளித்தார். நாற்புது வயசக்குள் உலக நாடுகளெல்லாம் கற்றிப் புகழ்பெற்று வந்திருந்தார்.

கமலக்கண்ணன் கவிஞர் மட்டுமல்ல; தத்துவ ஞானி; நல்ல அழகர்; கம்பீரமான தோற்றம் உடையவர்.

“சந்துரு, இந்தக் கோடையில் உதகமண்டலம் போய்விட்டு வந்தபின் இரண்டு மூன்று மாதமாக நான் எழுதுகோலையே தொடவில்லை. உதகமண்டலத்தில் இருக்கும்போது கடைசியாக நான் எழுதிய கவிதையை உணக்குத் தரலாம். ஆனால், அது அரைகுறையாக இருக்கிறது. மீண்டும் அதை நிறைவாக்க என்னால் இயலாதே!”

“எப்படியாவது அதை நிறைவு செய்து முடித்துக் கொடுக்களேன்” என்ற சந்துருவின் வேண்டுகோளுக்குக் கவியிடமிருந்து பதில் இல்லை.

கவி கமலக்கண்ணன் விழிகளிலும் முகச்திலும் ஏக்கம் தேங்கி நிற்க மோட்டுவளைய மீண்டும் பார்த்தார். அங்கில்லாததும், எங்கிருப்பதென்று தெரியாததும், ஆனால் எங்கோ நிச்சயமாக இருப்பதுமான ஏதோ ஒன்றைத் தேடித் தழாவுகின்ற பார்வையாக இருந்தது அது. அப்படிப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதே தொடர்ந்து அடுத்துத்து நெட்டுயிர்த்தார் கவிஞர். உதவி யாசிரியர் மறுபடியும் தூண்டிக் கேட்கலானார்: “இரு வாரம் பத்துநாள் ஆனாலும் பரவாயில்லை. நீங்கள் அந்தக் கவிதையை முடித்துக் கொடுப்பதாக இருந்தால் நான் காத்திருந்து வாங்கிக் கொள்கிறேன்.”

“அந்தக் கவிதையை முடிக்க இப்போது என்னால் முடியுமா என்று எனக்கே சந்தேகமாக இருக்கிறது. சந்துரு, அந்தக் கவிதைக்கு முதல் அளித்த சக்தியை — தூண்டுதல் தந்த சூழ நிலையை — நான் மறுபடியும் அடைந்தால் ஒருவேளை என்னால் அதை முடிக்க இயலும். சில அழகான கண்கள், சில ஏழில் வாய்ந்த முகங்கள், சில அற்புதமான புன்னகைகள், சில உள்ளாம் உருக்கும் காட்சிகள் இவற்றைப் பார்த்துத் தூண்டுதல் பிறக்கும்போதுதான் என் மனத்தில் கவிதைக்குரிய சொற்கள் விளைகின்றன. அல்லாத நேரங்களில் என் மனதிலம் தரிசாக வறண்டுவிடுகிறது.

நாடெல்லாம் தெய்வமாகக் கொண்டாடும் கவி, சிறு குழந்தைபோல் வெள்ளைத்தனமாகத் தம் சொந்த ஆற்றுமையை வெளியிடுவதைக் கேட்டு மனம் உருகினார் உதவியாசிரியர். கவிஞரின் அழகிய கணகளில் எதையோ — கண், வாய், சிரிப்பு, மூக்கு, முகம் என்று ஒவ்வொன்றூக் நினைத்து ஒன்றுசேர்த்து யாரையோ — நினைவுபடுத்திக்கொள்ளத் தவிக்கும் துடிப்புத்

தெரிந்தது. ஏக்கம் சுழன்றது. “என்னால் முடியாது சந்துரு. நினைப்புக்குள் அருமானம் பண்ணிக் கொணர முடியாத அழகு அது. பார்க்கும்போதுதான் என்மனம் துள்ளியது. நினைக்கும் போது வரமாட்டேண்கிறது.”

கவிஞரின் கண்களில் நீர் மல்கிற்று, நாத் தழுதமுத்து.

“சந்துரு!”

“உங்கள் மனம் ஏதோ கஷ்டப்படுகிறது.”

“அப்படி ஒன்றும் இல்லை, சந்துரு. ஆனால், உன்னை ஒரு கேள்வி கேட்கிறேன். கூசாமல் பதில் சொல்வாயா?”

“என்ன ? கேளுங்களேன்.”

“இந்த ஐம்பத்திரண்டு வயசக் காலத்தில் எப்போதாவது ஒரு பெண்ணைப் பார்த்ததும் மனம் பித்தாகிக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொண்டுவிடவேண்டுமென்ற துடிப்பு எனக்கு உண்டாகி யிருக்குமா? உண்டாயிற்று என்றால் நம்புவார்களா?”

“நீங்கள் கல்யாணம் பண்ணிக்கொள்ளக் கூடாது என்று மாரும் சட்டம் போடவில்லையே! நீங்களாகத்தானே ஏதோ கொள்கை வகுத்துக்கொண்டு துறவி மாதிரி வாழ்ந்து வருகிறீர்கள்?”

“தவறு, சந்துரு. அன்று உதகமண்டலத்தில் அந்தப் பெண்ணைப் பார்க்கின்றவரைதான் என் மனமும் என்னாங்களும் துறவிபோல் இருந்தன. இப்போது அப்படி இல்லையப்பா. நான் என் மனத்தில் அவளை நினைவுகளாகவும், கனவுகளாகவும் சமந்து ஏங்கிக் கொண்டிருக்கிறேன். வெட்கத்தைவிட்டு இதை உள்ளிட்டு சொல்லத்தான் வேண்டியிருக்கிறது. இதோ இந்த டைரியில் மே மாதம் பதினெந்தாம் தேதியிலிருந்து இருபதாம் தேதிவரையில் உள்ளவற்றைப் படித்துப்பார். சொல்கிறேன், என்று மேசை இழுப்பறையைத் திறந்து ஒரு டைரியைச் சந்திர சேகரணிடம் நீட்டினார், கவி கமலக்கணன்னன். சந்திரசேகரன் இரண்டு கைகளையும் நீட்டி மரியாதையாக அதை வாங்கி விரித்துப் படிக்கத் தொடங்கினார். அவருக்கு வியப்புத் தாங்கவில்லை.

கவி, அங்கில்லாததும், எங்கிருப்பதென்று தெரியாததும், ஆனால் எங்கோ நிச்சயமாக இருப்பதுமான ஏதோ ஒன்றை அங்கம் அங்கமாக நினைத்துக் கூட்டி இனைத்துக் காண முயலும் பார்வையால் மீண்டும் மோட்டுவலையை வெறித்துப் பார்க்கலானார்.

உதகமண்டலம், மே மாதம், 15ஆம் தேதி, இரவு :

இன்று என் மனம் எல்லையற்ற உற்சாகத்தை அடைந்திருக்கிறது. மாலையில் இவ்வூர் ‘பொடானிகல் கார்டனில்’ நடைபெற்ற மலர்க் காட்சிக்குப் போயிருந்தேன். ‘பிளவர் ஷோ’வைப் பற்றி நண்பார்கள் வானளாவப் புகழ்ந்து பெருமைபேசிய அருமை இன்று இங்கு அதைப் பார்த்த பின்பல்லவா தெரிகிறது! அடா! உலகத்தில் இத்தனை விதமான நிறமும். இத்தனை வகை உருவமுள்ள பூக்கள் இருக்கின்றன என்று இன்று மொத்தமாகத் தெரிந்து விட்டது. வர்ணக் களஞ்சியம் என்பதா? இயற்கையின் பலவேறு நிறப் புன்னைகள் என்பதா? என்ன அழகு! என்ன அழகு! இன்றையப் பூக்காட்சியில் என் மனத்தைத் துள்ளச் செய்து பெருமிதழுட்டும் வேறென்று நிகழ்ச்சியும் நடந்ததே!

வகை வகையான பூக்காட்சி முழுவதும் சுற்றிப்பார்த்த வியப்பில் மனம் வரித்து அந்தப் பூங்காவின் புலவெளியில் உட்கார்ந்தேன். சுற்றிலும் நீல மலைகளின் முடிகளில் மேகம் நகரும் அழகு தெரிந்தது, ‘பூக்கள், பசும் புலவெளிகள், ஊசி இலைகளைச் சிவிர்ந்து நிற்கும் நூண் தாணுக யூகவிப்படஸ் மரங்கள், உருளைக் கிழங்கு வயல்கள், இயற்கையின் சௌந்தரிய வெள்ள மாய் எழுதாக் கவிதைகளாய்ப் பாற்று கிடக்கும் இவைகளுக்கு முன் என் கவிதைகள் எம்மாத்திரம்’ என்பதுபோல் ஒரு தாழ்வு மனப்பான்மை எனக்கு உண்டாயிற்று. நிறங்களின் கொள்ளையாய், எழில்களின் வகைகளாய் அந்த மலர்க் காட்சிகளையும், மலைகளையும், மரங்களையும் காணும்போது என்னுடைய கவிதைகள் இவற்றை எல்லாம்விட அப்படி ஒன்றும் பெரியன அல்ல என்பதுபோல் சிறுமைப்பட்டு ஏங்கினேன். மனத்தில் ஒரு வறட்சி, ‘நாம் பெரிதாக எதையுமே செய்துவிடவில்லை’ என்கிற மாதிரி மூளித் தண்மை குடைகிறது.

‘இயற்கை, பொருள்களைப் படைத்து அவற்றுக்கு விதவித மான அழகுகளைத் தந்தது. அந்தப் பொருள்களைக் கொண்டு தான் மொழிக்குச் சொற்கள் கிடைத்தன. அந்தப் பொருள் களின் அழகுகளைக் கொண்டுதான் சொற்களின் அர்த்தங்களுக்கு அழகு ஏற்பட்டது. சொற்களும் அர்த்தங்களும் அவற்றுக்கு அழகு களும் ஏற்பட்டிருக்காவிட்டால் நீ பாடியிருக்க முடியுமா? நீ சொற்களின் தரகன். சொற்கள் இயற்கையின் நாமங்கள். உன்னால் முடிந்தது அவற்றை இணைத்துதான்’ என்று உள்ளதில் ஏதோ குத்திக் காட்டுகிறது. தாங்கிக் கொள்ள முடியாத

ஏக்கத்தினால் தவிக்கிறேன். தாழ்வு மனப்பான்மையினால் சுருங்கிச் சிறுத்து ஒடுங்குகிறேன்.

ஓவ்வொன்றாக நினைத்துப் பார்க்கும்போது அந்தத் தாழ்வு மனப்பான்மை அதிகமாகிறது. மேலும் நினைக்கிறேன்; ‘இந்த மலைகளின் குழலில் இப்போது இங்கே யாரும் என்னுடைய கவிதைகளின் புகழில் ஏங்குவதாகத் தெரியவில்லையே’ அவ்வளவு ஏன்? நினைப்பதாகவோ, பேசுவதாகவோ கூடத் தெரிய வில்லையே. கமலக்கண்ணன் உலகம் போற்றும் கவிதைகளைப் பாடி என்ன பயன்? அப்படி ஒரு கவி இந்தத் தமிழ் நாட்டில் இருப்பதையே மறந்துவிட்டுப் பூக்காட்சியின் விந்தைகளைப் பார்த்து இந்த மலைநகரம் முழுவதும் புகழ்கிறது; மயங்குகிறது; போற்றுகிறது.

இவ்வளவு பெரிய பூங்காவில், இவ்வளவு பெரிய மலர்க் காட்சியில் இத்தனை மனிதர்களுக்கு நடுவே இவ்வளவு தேரம் சுற்றினேனே! ‘கவி கமலக்கண்ணன் தமது ‘வேணில் மலர்கள்’ என்ற பாடல் தொகுதியில் பாடியிருப்பதெல்லாம் இந்தப் பூக்காட்சியைப் பார்த்ததும் நினைவுவருகிறதே!’ என்று எவ்வளவுது ஒருவன்கூட இன்னெருவனிடம் வாய் தவறியும் பேசினதாகக் காதில் விழவில்லை! கடந்த ஒரு வாரமாக இந்த நீலகிரியின் எழில் வாய்ந்த பகுதிகளில் சுற்றித் திடிகின்றேனே! தொட்ட பெட்ட சிகரத்தில் நின்றபோது, குதிரைப் பந்தய மைதானத்தில் கும்பலினிடையே நின்று கொண்டிருந்தபோது, கடை வீதிகளில், பூங்காக்களில் எங்காவது எவ்வளவுது ஒருவன்கூடக் கவி கமலக்கண்ணனைப் பற்றி ஒரு வார்த்தை பேசவில்லையே! கவிகளின் நினைவே வேண்டியிராத இடமா இது? மலைகளைப் பற்றி, மேகங்களைப் பற்றி, பூக்களையும் மரங்களையும் பற்றிக் கவி கமலக்கண்ணன் விதவிதமாகப் பாடியும், புகழ் பெற்றும் என்ன பயன்? மலைகளின் நடுவே, மேகங்களின் கிழே, பூக்காட்சிக் குள்ளே, கமலக்கண்ணன் பாடிய சௌந்தரியத்தைப் பார்த்துக் கொண்டே கமலக்கண்ணனைப் பற்றி ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசிக் கொள்ளாமல் போகிறார்களே! இயற்கையின் அழகு கனுக்கும், வார்த்தைகளின் பொருளுக்கும் நடுவேயுள்ள சொற்களின் தரகண்தானு நான்? எனக்கென்று வேறு தனிப் பெருமையே இல்லையா?

ஒரு வாரமாக இருந்த ஏக்கம் மேலும் இறுகுகிறது. இவ்வாறு எண்ணிப் புண்பட்டுப் போன மனத்துடன் பூக்காட்சி நடக்கிற பூங்காவின் புல்வெளியில் அயர்ந்து சாய்கிறேன். அந்தச் சொர்வான சமயத்தில் பின்புறம் புல்வெளியில் மூலையில் கும்ப-

லாக அமர்ந்திருந்த பெண்களில் யாரோ ஒருத்தியிடமிருந்து என் பெயர் வளை ஒவிக்கிடையே அழுத ஒவியாய்க் கேட்கிறது. பின்னொப்பு பருவத்துச் சிறுபிள்ளைபோல் மிழற்றுகிறார்கள் ஒரு பெண்:

“போடி, நீ என்னவோ கவிதை எழுதுவதாகப் பிரமாத மாகப் பீற்றிக் கொள்கிறோயே! மலைகளையும் மேகங்களையும், பூக்களையும் பற்றிக் கமலக்கண்ணன் தம் ‘வேனில் மலர்கள்’ என்ற கவிதைத் தொகுதியில் பாடியிருப்பதைப்போல் இனி யாருமே பாட முடியாது.”

ஆர்வத்தோடு இவ்வாறு கூறிய இனிய குரலுக்கு உரியவளை நான் திரும்பிப் பார்க்கிறேன். முகம் தாமரையாய்க்—கன் கருவிளையாய் — வாய் செங்குமுதமாய் — நாசி எட்டுவாய்ப் பூக்காட்சியில் மற்றொரு பூக்காட்சியென அந்த இளம் பெண் மண்டியிட்டு உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள். இவ்வளவு அழகுகளுக்கு இருப்பிடமாய் ஒரு பெண் இருக்க முடியும் என்ற உண்மையையே இன்றுதான் முதன் முதலாகப் புரிந்துகொண்டவனுய் அவளைப் பார்க்கிறேன். பச்சைப் புல் தரையில் மஞ்சள் வாயில் புடவை அணிந்து சற்றே நளினமுறச் சாய்ந்து மண்டியிட்ட கோலத்தில் மண்ணில் விளையாட வந்த கந்தர்வப் பெண்போல் வீற்றிருக்கிறார்கள்.

நல்ல உயரம், நல்ல சிவப்பு, அவள் சிரிக்கும்போது முகம் முழுவதும் மூக்கிலுள்ள வைர பேசரி, காதிலுள்ள வைரத் தோடுகள், எல்லாமே சேர்ந்து அழகாய்ச் சிரிப்பதுபோல் ஒரு பிரமை உண்டாகிறது. இதழ்களின் சிரிப்பை வாங்கிப் பிரதி பலித்துக் காட்டுவதுபோல் அந்த மூக்குத்தி மினுக்கும் அழகே அழகு!

‘கவி கமலக்கண்ணனுக்கு இத்தனை அழகான ஒரு ரசிகையா?’ என் மனம் பொங்குகிறது; பூரிக்கிறது. இப்படி ஒரு பெண்ணை மனம் செய்து கொண்டால் என்ன? என் மனத்தில் கவிச் சொற்கள் கணிந்து துடிக்கின்றன. நான் ஜம்பத்திரண்டு வயசி விருந்து இருபத்திரண்டு வயசு இளைஞருகிலிருக்கிறேன்.

கண்பூவாய்க் கைபூவாய்க்
கமலச்செவ் வாய்பூவாய்ச்
செம்பவழ இதழ்நடுவிற்
சிரிக்கின்ற நகைபூவாய்ப்
பெண்பூத்துப் பொலிகின்றன்
பிறழ்மின்போல் நெளிகின்றன்

என்று அங்கேயே அரைகுறையாகத்—தப்போ, சரியோ— தோன்றிய வரிகளைக் குறித்துக் கொள்கிறேன். தத்துவ ஞானியும், அப்பழக்குச் சொல்ல முடியாத துறவியுமான கவி கமலக்கண்ண னுடைய மனம் ஒரு பெண்ணின் அழகில் நெகிழிகிறது. அந்த அழகை வருணித்துப் பித்தன்போல் கவியும் பாடுகிறது. வேடிக்கைதான்!

உதகமண்டலம், மே மாதம், 16 ஆம் தேதி, திரவு:

இது என்ன ஆச்சர்யம்! நேற்று ‘பொடானிகல் கார்டனில்’ பார்த்த பெண் எங்கே இருக்கிறாரோ, யாரோ என்று நான் தவித்த தவிப்பைத் தீர்ப்பவள்போல் எதிர்த்த அறையிலிருந்து வெளிவருகிறாரோ! நான் தங்கியிருக்கும் இதே விடுதியில் எதிர் அறையில்தானு அந்தப் பெண்கள் கூட்டமும் தங்கியிருக்கிறது? ஏதோ கல்லூரி மாணவிகள் சேர்ந்து உல்லாசப் பயணம் வந்திருக்கிறார்கள் போவிருக்கிறது.

எதிர் அறையில் அவனுடைய குரல் ஓலிக்கும் போதெல்லாம் கவி கமலக்கண்ணனுடைய பெருமையைப் பேசுவதாகவே ஒலிக் கிறது. கமலக்கண்ணனுக்கு எத்தனை அழகான ரசிகை!

என் மனம் மலையத்தனை உற்சாக உயரத்தில் ஏறி நிற்கிறது. நேற்றும் இன்றும் உதகமண்டலம் மிக அழகாக மாறிலிட்டது. இங்கே இந்த இயற்கையழகுக்கு நடுவில் கவி கமலக்கண்ணாகிய என்னைப் பற்றியும் நினைப்பவர்கள் இருக்கிறார்கள், நான் சொற் களின் தரகன் அல்ல; கவிகளின் நாயகன். இதோ இந்த இரவின் அமைதியில் எதிர்த்த அறையில் அந்தப் பெண் தன் தோழிகளுக்கு என் ‘வேளில் மலர்களை’ இசை வெள்ளமாய்ப் பாடிக் காட்டிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நான் எத்தனை பாக்கியசாலி! மாதுளை மொட்டுப் போன்ற அவள் உதடுகளில் எழும் இசையின் சொற்கள் என்னுடையவை அல்லவா? அந்தச் சொற்களை அப்படிக் கவிதையாய் இணைத்தவன் நான் அல்லவா? இப்படி ஒரு பெண்ணை மனந்து கொண்டு அவள் பாடிக் காட்ட வேண்டு மென்ற ஒரே நோக்கத்துக்காகவே லட்சோபலட்சம் கவிதைகளை நான் எழுதலாமே! உம்! இந்த வயசுக்கு மேல் அது சாத்திய மாகுமா?

உதகமண்டலம், மே மாதம், 17 ஆம் தேதி, திரவு :

நான் மகா யோகக்காரனாகிவிட்டேன். இன்று அந்தப் பெண் தயங்கித் தயங்கி என் அறைக்குள் நுழைந்து கமலப் பூங் கரங்களைக் கூப்பி வணங்கினான். பேசினான்: ‘‘முதலில் நேற்று

உங்களைப் பார்த்தபோதே நீங்கள்தாம் கவி கமலக்கண்ணாக இருக்க வேண்டுமென்று சந்தேகமுற்றேறன். இன்று விடுதி மானே ஜரிடம் விசாரித்தபோது என் சந்தேகம் தீர்ந்தது. எனக்கு உங்கள் கவிதை மிகவும் பிடிக்கும்.”

“உட்கார் அம்மா. நீ நேற்றிரவு என் ‘வேணில் மலர்களை’ நன்றாகப் பாடினால் நானும் கேட்டேன்.”

நீண்ட நேரம் உட்கார்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்துவிட்டுப் போனால் அந்தப் பெண். என் மனத்தில் உல்லாசத்தை நிரப்பி விட்டுப் போனால் என்பதுதான் பொருத்தமான வாக்கியம். நாளைக்காவது அன்று மலர்க் காட்சியில் கிருக்கின அவளைப் பற்றிய கவிதையை நிறைவேற்றி முடித்துவிட வேண்டும். தத்துவம், தெய்வீகம், இயற்கை இவற்றை நீக்கிப் பெண்ணழகைப் பற்றிக் கமலக்கண்ணன் பாடும் முதற் கவிதை இதுவாகத்தான் இருக்கும்.

உதகமண்டலம், மே மாதம், 18ஆம் தேதி, இரவு :

இன்று பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது அந்தப் பெண் ஒரு கேள்வி கேட்டாள் : “கவிதைகளை ஏழுதும் அலுபவங்கள் உங்களுக்கு எப்படிக் கிடைக்கின்றன?”

நான் வழக்கமாக எல்லோருக்கும் கூறுகிற பதிலைச் சொன்னேன். அவள் குறும்புச் சிரிப்பும், குறும்புப் பார்வையுமாக என்னை நோக்கி, “என்னைப் பற்றி ஒரு பாட்டு எழுதிக் கொடுங்களேன், பார்க்கலாம்” என்று வெள்ளைத்தனமாகக் கேட்டு விட்டாள்.

“உன்னைப் பற்றி நேற்றே பாடியிருக்கிறேன்” என்று பதி வுக்கு நான் சொன்னதும் அவளுக்கு வியப்பாகி விட்டது. அவளைப் பற்றி நான் பாடிய சில வரிகளைச் சொல்லி அந்த வியப்பைப் பின்னும் அதிகமாக்கினேன். அப்போது அவள் முகம் இணையிலா நான் அழுக சரந்து நகைத்தது. என் மனம் பூரித்தது.

உதகமண்டலம், மே மாதம், 19ஆம் தேதி, இரவு :

இன்று காலை அந்தப் பெண்கள் குழு ஊருக்குப் புறப்பட்டு விட்டது.

புறப்படுமுன் அவள் என் அறைக்கு வந்தாள். அவளுடைய கைகளில் என் ‘வேணில் மலர்கள்’ என்ற கவிதைப் புத்தகம் இருந்தது.

“நாங்கள் இன்று ஊர் புறப்படுகிறோம். உங்கள் நினைவுக்கு அறிகுறியாக இந்தப் புத்தகத்தின் முதற் பக்கத்தில் நீங்கள் என்னைப் பற்றிப் பாடிய அந்தப் பாட்டை மட்டும் எழுதிக் கையெழுத்திட்டுத் தருவீர்களா? ”

அவள் விருப்பப்படியே ‘கண்டுவாய்’ என்ற அந்தப் பாட்டை அப்படியே அரைகுறையாக எழுதிக் கையெழுத்திட்டுத் தந்தேன். வணங்கி நன்றி சொல்லிவிட்டுப் போனாள். இது வரை எங்குமே என்றுமே கண்டிராத அந்த ஏழில் முகத்தைக் கூடியவரை மனத்தில் பதித்துக் கொள்ள முயன்றேன். மனம் எதற்கோ எங்குகிறது.

உதகமண்டலம், மே மாதம், 20ஆம் தேதி, இரவு :

போயும் போயும் இது என்ன ஊர்? இங்கே குதிரைப் புந்தயத்தைப் பற்றிக் கவலைப்படுகிற மனிதர்கள் இருக்கிறார்கள். தொட்டபெட்டா சிகரத்தையும், ‘பொடானிகல் கார்ட்டனின்’ பூ வகைகளையும் பார்த்து வாய் அங்காந்து ரசிக்கிறவர்கள் இருக்கிறார்கள்.

ஆனால், கமலக்கண்ணன் எனகிற கவியைப் பற்றி நினைக் கிறவர்கள்கூட இந்த ஊரில் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. மனமே வறண்டு விட்டது. நாளைக் காலையில் இங்கிருந்து ஊருக்குப் புறப்பட்டுவிட வேண்டியதுதான்.

உதவியாசிரியர் சந்திரசேகரன் டைரியின் பக்கங்களை மூடி விட்டு நிமிர்ந்தார். கவிஞரை நோக்கிக் கூறினார்: “சார்! உங்களிடம் பாட்டு எழுதிக் கையெழுத்து வாங்கிக்கொண்டு போன இந்தப் பெண்ணை எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். அவள் இப்போது இந்த ஊரில்தான் இருக்கிறார். அவளைப் பார்த்து நீங்கள் அந்த அரைகுறைப் பாடலை நிறைவு செய்ய முடியுமானால் இன்று மாலையே அவளிடம் உங்களை அழைத்துப் போகிறேன்.”

இதைக் கேட்டு கவிஞரின் முகம் மலர்கிறது. கணகளில் ஒளி பாய்கிறது.

“நிஜமாகவா சந்துரு?”

“சத்தியமாக. நீங்கள் சாயங்காலம் பாருங்களேன்!”

“அந்தக் கந்தர்வசந்தரி எனக்குக் கவிதை தந்தவள். அவளை நான் மறுபடி காண முடிந்தால் ஒரு கவிதை என்ன? உன் ஆண்டு மலருக்கு ஒரு காணியமே எழுதித் தருகிறேன் அப்பா.”

“மாலையில் தயாராக இருங்கள். வந்து அழைத்துப் போகிறேன்” என்று சூறி சந்திரசேகரன் போய்விட்டார்.

கவிஞர் மகிழ்ச்சி பொங்கும் மனதிலையோடு காத்திருந்தார். ஆறு மணிக்குச் சந்திரசேகரன் வந்து அழைத்துப் போனார். அந்த வீட்டுக் கூடத்தில் கவிஞரை உட்கார்த்திவிட்டு உள்ளே போய் அவனை அழைத்து வந்தார் உதவியாசிரியர். அதே மஞ்சள் வாயில் புடவை. வைர பேசரியும் தோடுகளும் சேர்ந்து சிரிப்பதுபோல் இதழ்களில் சுரந்த நகை, மெட்டியும் கொலுசும் தாளமிட அன்னதடை நடந்து கவிஞருக்கு முன் வந்து கைகூப்பி வணங்கினான் அந்தப் பெண். வணங்குமுன் கையில் இருந்த ‘வேணில் மலர்கள்’ புத்தகத்தைக் கவிஞருக்கு முன்பிருந்த மேஜையில் வைத்தாள்.

வியப்போடு கவிஞர் அதன் முதல் பக்கத்தைப் பிரித்தார். அவருடைய கையெழுத்து அன்று எழுதிக் கொடுத்தபடியே முத்து முத்தாக இருந்தது. அவள் இனிய குரலில் அவரை நலம் விசாரித்தாள்.

‘பேசிக் கொண்டிருங்கள். காபி கலந்து கொண்டு வருகி நேன்’ என்று சூறி அவரையும், உதவியாசிரியரையும் விட்டு விட்டு உள்ளே மறைந்தாள். கையில் ‘வேணில் மலர்களை’ப் புரட்டிக்கொண்டே சந்திருவிடம் கேள்விகள் கேட்கலானார் கவிஞர். அவர் குரலில் உல்லாச வெள்ளம்.

‘சந்திரு, இந்தப் பெண் கல்லூரியில் படிக்கிறாரா?

‘படித்து முடித்துவிட்டாள்.’

‘இவள் மாதிரி அழகியை நீ எங்காவது பார்த்திருக்கிறாரா சந்திரு?’

‘இல்லை.’

‘இந்தப் பெண் உனக்கு உறவோ?’

‘உறவுதான்.’

‘நெருங்கிய உறவோ?’

‘மிகவும் நெருங்கிய உறவு.’

சிறிது நேரம் இருவரிடையே மௌனம் நிலவுகிறது. கவிஞர் கண்களில் ஒரே தாகம். அழகின் வெள்ளத்தையே கண்டுவிட்டது போல் முகம் மலர்ந்திருக்கிறது அவருக்கு. சந்திரு அவரிடம் மீண்டும் கேட்கிறார்: “பாட்டடை நாளைக்கே முடித்துக் கொடுத்து விடுவீர்களா சார்?”

“ஆகா! கட்டாயமாக. அதிருக்கட்டும். இந்தப் பெண் உனக்கு நெருங்கிய உறவு என்றாலே; என்ன உறவு?”

சந்துரு அவருடைய இந்தக் கேள்விக்குப் பதில் கூறுமல்ல அவர் முகத்தையே பார்த்தார்.

“என்ன அப்படிப் பார்க்கிறோய் சந்துரு? உறவைச் சொல்வது சாத்தியமில்லையானால் வேண்டாம்.”

“சொல்வது சாத்தியந்தான், சார்.”

“பின் ஏன் தயங்குகிறோய்?”

“இவள் என்னுடைய மனைவி!”

கவிஞரின் முகம் பேயறை வாங்கியதுபோல் வெளிறுகிறது. அவர் கையில் இருந்த ‘வேளில் மலர்கள்’ நமுவிக் கீழே விழுகிறது. உடம்பே கூசிக் கூனிக்குருகி அணுவாய்த் தேய்ந்து விட்டதுபோல் சிறுத்துக் குன்றிவிடுகிறது. நிமிர்ந்து சந்துருவைப் பார்க்கிறார். ஒரு புகழும் இல்லாத அந்தச் சாதாரண உதவியாசிரியர் நின்களங்கமாகச் சிரிக்கிறார்!

13. வடு

கோயக்கள்

‘திக்’கெட்டும் சிலர்ப்பு நிறைந்திருந்தது. தத்தமக்கு உரிய வற்றின் வரவிற்காக ஏங்கும் வேலோ எழுந்தது. தூரத்தே கணகள் துழாவின. நீண்டுகிடந்த சாலையை அடுத்துப் புதிய அசைவைக் கணகள் தேடின. மனம் மட்டும்... இதோ அவளே வருகிறான்... மேகப் பட்டாடையிலிருந்து முகம் விலக்கி வரும் திங்கள் நடை பயில்கிறது. என்ன இலக்காக நகர்ந்து வருகிறது.

உணர்வு ஏடுகள் தடம் புரள்கின்றன. உரிமையாக வேண்டி யவள்தான் அவள். உயிருக்குயிராக ஒன்றி வாழ்ந்து, எங்களுக்கே புரியக்கூடிய சைகைகளில் மட்டும், இனம் புரியாக் கவர்ச்சி தெறிக்க வேண்டிய ஒன்று, கூடிவந்த மேகம் போல் பிரிகின்றது. அவைக் காற்று வீசிவீசிச் சிதறிவிட்டன மேகங்கள். மணவறையில் ஒன்றவேண்டிய தருணத்தில், கற்பனைகளில் நான் மிதந்தபோது, அவள் எங்கோ பறந்து விட்டாள் ... அதிர்ச்சி, ஆத்திரம் எல்லாம் மறைந்து நிதானமானபின் ஏக்கமே நிலைத்து விட்டது. அவள் செய்த உதானிமே பிரிவுத் துயரின் வித்தாகிவிட்டது. என்ன பிரிவுத் துயரா? ஆம்! என்றே அவளுடன் காலம், காலமாய் வாழ்ந்த நீணவின் பிரிவுத் துயர்.

ஆனால், இன்று ஓடிப்போன எழில் நாடி வந்துள்ளது. அது உண்மையேயெனில் அவள் உள்ளம் மூடு மந்திரம்தானே? ஆறு மாதத்திற்குமுன் மண மாலை ஏற்க விரும்பாத ஒருவனுடன், இன்று நட்புறவு கொண்டாடும் பெண்ணைப் பற்றி எந்த முடிவுக்குத்தான் வருவது? அன்று தூர ஓடி, இன்று அருகே வந்து சிரிப்பதன் பொருள் என்னவாக இருக்க முடியும்?

அவள் நெருங்கி விட்டாள். நான் நிமிர்ந்தேன். முதன் முதலில் அன்று கண்ட விஜயாவின் தோற்றுத்தில் ஒரு தனி மெருகு இருந்தது. இன்று காலூம் இவளிலும் ஒரு தெய்வீகக் கவர்ச்சி! பெண்ணை மொட்டில் ஒரு மதுரம், பூவில் ஒரு புதுமை, காயில் ஒரு கனிவு, கனியில் ஒரு இனிமை என்று நீண்டு நீண்டு போகும் ஒன்றுதான் போலிருக்கிறது! அந்தி நேரத்தில் தொடு வானத்தின் வண்ணச் சேர்க்கைதான் யெனவனம். அது சோபித மானது, சுத்தமானது, சொர்க்கமய்யானதும்கூட. பிறரைச் சொக்க வைத்து, தானும் சமூன்றுவிடும் யெனவனம். அவள்

வரையில் பொய்த்துவிட்டது. எந்த நியதியாலோ, அவள் அழகில் பணிவில்லை. அந்தக் கம்பீரம் யாரையும் அசைத்து மண்டியிடச் செய்யும்.

மண மேடையில் என் மாலையை ஏற்றுக் கொள்ளாமல் அவள் மறைந்த பின், எப்படி இந்தச் சந்திப்பு அழுர்வமாக ஏற்பட்டது? எந்த நிகழ்வின் உந்தலால் அவமானம் ஏந்தி, தெரிந்தவர் முன்பு இகழ்வுற்று அதை மறந்து வாழ இந்தத் தூரா தூரமானஇடத்திற்கு வந்தேனே, அங்கும் அவள் எதிர்ப்பட்டால், எப்படி இருக்கும்? கண்டதும் எனக்கேற்பட்ட கோபத்தைக் கணே தொடுக்க எண்ணி நிமிர்ந்தபோது, அவள் எண்ணைப் பார்த்தாள். எண்ணையே உற்றுப் பார்த்தாள். அவள் விழிகளில் மருட்சி ஏற்படவில்லை யென்றாலும், நினைவினாடே தெறித்த பழைய எண்ணைக் கலவையாலோ எண்ணவோ, பேதை மயங்கிக் கீழே விழி, நான் கணையெய்வதை விட்டு, கணிவு எய்தினேன். அவளைத் தூக்கிச் சாலை ஓரம் கிடத்தினேன்.

சிறிது நேரத்திலேயே அவள் முகம் விழித்தாள். மலை மடியில் சுகந்த காற்று வீசியது. அது சுமந்து வந்த செண்பக மலரின் நறுமணமும், நாசியைத் தழுவியது. நான் அவள் முகத்தை விரக்கியோடு நோக்கினேன். எண்ணுள்ளே அலைபாய்ந்த கணிவைக் கலைக்க முயன்றேன். அவளும் எழுந்து எண்ணை நோக்கினேன்.

ஆகா! அந்தக் கணம்! ஆத்மாவின் புத்துணர்வு மலர்ச்சி யால் தோன்றிய சிலிர்ப்பு எனக்கே. எனக்குக் கேடு செய்து விட்டவள், வாழ்க்கையில் மாபெரும் ஊறு விளைவித்து விட்டவள் என் முன்னே நின்று தவிக்கிறோன். அவள் குற்றத்தை நான் மன்னிக்கத் தயார்! ஆனால், அவள் உண்மைக் காரணத்தை ஒனியாது கூறிவிட வேண்டும். ஆம்! அவள் யாரைக் காதலிக் கிறான்? ஏன் மண மேடையை உதற்றுவான்? ‘அது மட்டுமா?’ என்று என் உள்மனம் கொக்கி போட்டது. ‘இன்னும் உண்டு இன்னும் உண்டு.’ என் இதயக்கடவின் ஆரவாரங்களின் உள்ளே தூய வெண்முத்து ஒன்று கூடர் வீசியது. ‘அவள் என் மனைவி யாவானா?’

வெளியுலகில் ஆண்களுக்கென்று ஏற்பட்ட சூழ்நிலைப் பேச்சு எண்ணையும் மீறி மிடுக்குற வெளிப்பட்டது. “உம்! எண்ணை மன்னித்து விடுங்கள்! தவறு செய்து விட்டேன். ஆபத்து என்ற பரபரபில் ஒன்றும் தோன்றுமல் என் பாபக் கரங்களால் உங்களைத் தீண்டிக் களங்கப்படுத்திவிட்டேன்...”

ஜூயோ! சாட்டையடி கொடுப்பதாக என்னைக் கண் விழைகளைப் பிளக்கிறேனே!

விம்மல்கள் வெடித்து, வெடித்து மலைப் பிராந்தியம் முழுவ நையும் வசப்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. எங்கோ பாடும் குயிலின் கீதம், அவருக்குப் பின்னணி கூட்டும் தோற்றும் எழுப்பியது.

நான் எழுந்தேன்.

அவள் விசும்பலுடன் கூறினாள்! “தயவு செய்து உட்காருங்கள்... உட்காருங்கள்...”

“ஏன்? நீ மறைந்த பின்பு, என் வீட்டில் நடந்த கோலா கலங்களைப் பற்றிய செய்தியை உட்கார்ந்து சொல்ல வேண்டுமா?”

“ஜூயோ! தயவு செய்து என்னைக் கொல்ல வேண்டாம். நான் நல்லவள்தான்! சந்தர்ப்பம்... இல்லையில்லை... சந்தர்ப்பம் என்பதை விட, விதி என்னை வஞ்சித்து விட்டதென்னலாம்...”

“நல்லவளா? பேஷ! அப்பறம்...? நீ நல்லவள் என்பதை இப்படி ஒரு நிகழ்ச்சியால்தான் காட்டவேண்டுமா? உனக்கு ஒரு காதலன் உண்டு என்பதை முன்பே கூறியிருக்கக் கூடாதா?”

“எனக்குக் காதலன் என்று ஒருவருமில்லை. என் விதி என்னைச் சதி செய்துவிட்டது.”

என் உள்ளத்தின் கொந்தளிப்பு ஒரு சிறிது அடங்கிவிட்டது.

“அப்படியானால்... விஜயா! நீ இப்படி வஞ்சிக்க நான் உனக்கு என்ன கொடுமை செய்தேன்?”

விஜயா பதில் கூறுமல் வான்த்தைப் பார்த்தாள்.

“விஜயா! உனக்கு விருப்பமானால், நீ என்னை அப்படி அவமானப்படுத்திய காரணத்தைச் சொல்வாயா?”

“உங்களீடம் முதலில் மன்னிப்புக் கோருகிறேன். எனது விதி என்ற ஒன்றைத் தவிர வேறு எந்தக் காரணத்தின்மேல் நான் பழி போடமுடியும்! நீங்கள் என்னை மன்னிக்கவேண்டும்...”

நான் விட்டுக் கொடுத்து உட்கார்ந்திருந்தேன். மலை வாயிலில் ஆதவன் உலக பந்தத்தினின்றும் அவிழ்ந்து விழும்

காட்சி தெரிந்தது. அவள் அந்தக் காட்சியைக் கண் கொட்டாமல் பார்த்திருந்தாள். எனக்கே இந்தச் சூழ்நிலை வேடிக்கையாகப் பட்டது. ஆறு மாதத்திற்குமுன் நடக்கவிருந்த திருமணத்தின் போது விஜயா மட்டும் காணுமற் போகாமலிருந்தால், இப்போதிருக்கும் நிலை வேறுதானே?... இந்த மலைமகளின் மடியில் அவள் வீற்றிருக்க, அவள் மடியில் நான் சாய்ந்து படுத்திருப்பேன்! அவள் என் கேசங்களை வருடி இன்பச் சிரிப்பு மூட்டுவாள். யாருமற்ற இந்தப் பிராந்தியத்தில், எங்களின் இணைந்த சிரிப் பொலி எதிரொலித்துக் கிடக்கும். ஒருவருக்காக ஒருவர் படைக்கப்பட்ட ஒருமை உணர்வில் கண்மூடி வயித்துக் காலத்தை மறந்திருப்போம். அப்படியானால் நாங்கள் பிரிந்தது ஏன்? விதி என்கிறுளே விஜயா! ஆனால் நாங்கள் ஒருவருக்காக ஒருவர் படைக்கப்படவில்லையா?

“உங்களுக்கு என்மீது மிகுந்த கோபம். இல்லையா?”

வினா வந்தது. அந்த வினா, விடையை எதிர்பார்ப்பதுதான் விந்தையாகப்பட்டது.

நான் அவளை நோக்கினேன்.

மண்ணியிட்டவாறே ஒரு கையைத் தரையில் ஊன்றிக் கொண்டு, மற்றெருந கையால் மார்பில் விழுந்திருந்த பின்னிலை வருடிக் கொண்டிருந்தாள். மலைகளின் பசுமைச் சூழ்நிலையில், மறைந்து விட்ட ஓளியற்ற பகவின் மெல்லிய இருளில், மங்கிய ஓவியம்போல் தூரத்தேபார்வையையிலைக்கவிட்டு, என் பதிலுக்குக் காத்திருந்தாள் அவள். எவ்விதப் பதிலும் இல்லாமல் போகவே என்னைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். என் முகத்தை நோக்குந் தோறும், கண்கள் இடப்பக்க நெற்றிப் பொட்டருகே நிலைத்து மீள்வது நன்றாகப் புலப்பட்டது. நான் சிறிது நகர்ந்து வலது புறமாக அவளை நோக்கி உட்கார்ந்தேன்.

“உங்களுக்குக் கோபம் இருக்கும்தான். ஆனால் அவமதித்து விட்டேன் என்று மாத்திரம் நினைக்க வேண்டாம்...”

நான் இதற்குப் பதில் பேசவில்லை. பேச ஆரம்பித்ததிலிருந்து, அவனும் அதையேதான் திருப்பித் திருப்பி வெவ்வேறு விதமாகச் சொல்லுகிறார். ஞாயிறு பணியை முடித்ததும், இருள் கரகரவென்று உலகத்தை மூடிவிட்டது. அந்த இருளில், அவரோடு உட்கார்ந்து, மேலும் மேலும் இதே போன்ற வார்த்தைகளைக் கேட்பதைப் போன்ற கசப்பு வேறு எதுவுமில்லை.

“நடந்துகொண்டே பேசலாம்” என்றேன்.

சட்டென்று என்னை நோக்கிய அவள், “உங்களுக்கு முடியு மானால் நானை நாம் மீண்டும் இங்கு வரலாம்” என்றார்.

என் உள்ளத்திலிருந்த இசையை அவள் சொற்களால் மீட்டவும், நான் ஒப்புக் கொண்டதுபோல் பாவனை செய்தேன். சாலை ஓரத்தில் நடந்த பேச்சு அதிகமில்லை. ஊரருகே வந்ததும் நான் பின் தங்கிக் கொண்டேன். அவள் முன்னேறினார்.

இதோ இன்று என்னைச் சந்திக்க ஓடிவருகிறார்கள்!... உள்ளத் தில் ஒரு புதிய மலர்ச்சி பரவியிருந்தது. திருமணம் நின்றதும், ஊரில் ஏதேதோ பேசியதுமான கடந்த காலத் தோற்றங்கள் பொய்யாகப் புலப்பட்டன. மீண்டும் மீண்டும் நினைவில் கிளர்ந்த பொருள் நிறைந்த பார்வையின் கம்பிரமே நிலைத்தது. இன்பச் செறிவில் மிதக்கும் கண்கள், கூனியும், நிமிர்ந்தும் துவங்கும் இடையின் பொன் சிவப்பு நிறம், குழின் சிரிப்பிலும் குழிவிழும் கதுப்புக் கண்ணங்கள், சிறிது நீண்டு மலர்க் கொத்துப்போல் தோன்றும் முகவாய், இடைவெளி விட்டுக் கோத்த முத்தென்னும் பற்கள்... இவை தந்த நினைவுச் சுவைகள்தாம் என்கி நின்றன. எந்த அவமதிப்பைத் தாளாது துடித்தேனே, அதிலே இதயமும் இன்பமும் கலக்கக் கண்டேன்.

மாலையின் சோபிதம் புது விதத்தில் மனதில் தெறிக்க, மலையடிவாரம் உதவியது. இதோ விஜயா அருகில் வந்துவிட்டாள். என்னைக் கண்டு அவள் அழகாகச் சிரிக்கிறாரே, அதற்கு என்மீது அன்பில்லை என்று பொருள்? அந்தப் புன்னகை வற்றுத் ஜீவநதி போல்லவா அதரங்களில் பெருக்கெடுக்கிறது. என் முன் அவள் இங்குற்றதின் மர்மம், பின் வேரூக இருக்க முடியுமா? பேதைப் பெண்! கதைகளில் வருவதுபோல் காதவிக்காமல் திருமணம் புரிந்து கொள்ளலாகாது என்று திருமணத்திற்கு மறுத்திருப்பாள்! ஆனால், என்னுடன் பழகி, காதலாகிக் கண்ணீர் மல்கிக் கசிந்துருக்கத் துடிக்கிறார்கள்!

“உட்கார், விஜயா!”

அவள் ஓயிலாக அமர்ந்தாள். அவள் உடுத்தியிருந்த வெண்ணிறப் புடவை, வானில் இவர்ந்த தேவதையின் தெளிவைக் காட்டியது.

“என்ன அப்படிப் பார்க்கிறீர்கள். என் மனேநிலையைப் படமெடுக்கிறீர்களா?”

விஜயா சிரித்தாள்!

“இல்லை விஜயா! அப்படிப் பொய் சொல்ல மனம் வர வில்லை. புற எழிலின் காந்தத்தில் கட்டுப்பட்டு விட்டேன். அதுவுங்கூட மனங்கள் பிணைந்த கூட்டுறவு தந்த உரிமையில்தான். இன்றேல் புறம் தவறுடையதுதான்!”

அவள் நகைத்தாள். அந்த ஒலியலைகள் தூரத்தே கேட்ட குயில் குரலுக்குப் பின்னணியாகியது.

நான் விழித்தேன்.

“நமது இந்தச் சந்திப்பு வியப்பாக இல்லை? ” விஜயாவின் குரவில், தான் வினவும் நயம் தெரிந்தது.

“வியப்புதான்! உலகில் என்னவோ நடந்து நமது சந்திப்பைச் சின்ன விஷயமாக்கி விடுகிறதே. ஏதோ பூர்வ ஜென்ம விட்ட குறை, தொட்ட குறை என்பார்களே, அதுதான் இது!”

விஜயா பதில் பேசவில்லை. அவள் பார்த்திருந்த மேற்குத் திசையில், மலைமுகடு, பனியில் உறைந்திருந்தது. விண்ணைத் தமுவிய மேகங்கள் மலையோரம் நழுவி விழுவதைப்போல் நகர்ந்து கொண்டிருந்தன. காதில் மோதிய குளிர்காற்று, கேசங்களை ஊடுருவிப் பரந்தது.

“விஜயா!”

‘சட்டென்று அவள் திரும்பினால்.

“இப்போது என்ன குடிமுழுகிவிட்டது? நீ சரி என்றால்...”

தெள்ளிய விழிகளில் குழப்பம் சேர விஜயா நியிர்ந்தாள்.

“உண்மையில் நான் மிகவும் வருந்துகிறேன். உங்களுக்கு நான் தெரிந்தோ தெரியாமலோ செய்துவிட்ட அவமானத்தைப் பற்றிய உண்மையைத் தெரிவிக்க எனக்கு அவகாசம் வேண்டியிருந்தது. அதைக் கூறவே நான் வந்தேன்...”

எனக்குச் சினம் முண்டது.

“நான் யாரோ, நீ யாரோ? பின் ஏன் எனக்கு நீ சமாதானம் சொல்ல வேண்டும்?”

“தயவுசெய்து கோபிக்காதீர்கள். நான் சொல்ல வந்ததைச் சொல்லிவிடுகிறேன்...திருமணத்திற்கு நான் இசைவு தந்தது உண்மை. நீங்கள் என்னை முன்பே பார்த்திருப்பதாகச் சொன்னார்

கள். நானும் உங்கள் புகைப்படத்தைத்தான் பார்த்தேன். உங்களைத் திருமணத்திற்கு முதல் நாளிரவுதான் பார்த்தேன். அப்போது இந்த வடுவை...’ அவள் கை என் இடது பக்க நெற்றிப் பொட்டருகே நீண்டது.

என் தலையில், நேர் எதிரே நின்ற மலை இடிந்து விழுந்தது போலிருந்தது. உடம்பெல்லாம் அவமானத்தால் கூனிக் குறு கியது. வடு... வடு... அந்தோ! அதுவே என் வாழ்வின் எமனுய் வந்ததா? மனையில் அமரப் போகிறவனுக்கு, கணவனுக்ப் போகிறவனின் இந்த வடு ஒரு பயங்கரமாகத் திகழுந்திருந்தால்... ஜயோ! பயங்கரம் பயங்கரம்தான்...!

என் கைகள் விஜயாவைத் தொழுதன்.

‘‘விஜயா! விஜயா! தயவு செய்து என்னை மன்னித்து விடுங்கள். முடவன் எங்கே...? கொம்புத் தேன் எங்கே? நான் தவறான ஆசை கொண்டேன். அதுவுமன்றி, உங்களிடம், உங்கள் அநுமதியின்றி ஏதோ பேசிவிட்டேன். தயவு செய்து இன்னெரு முறை மட்டும் என் வடுவைச் சுட்டிக் காட்டி என்னை அவமதிக்காதீர்கள்... வேண்டாம்... நான் போய்விடுகிறேன்.’’

என் கண்கள் நீரைக் கொட்டின.

‘‘நில்லுங்கள், நில்லுங்கள்’’ என்ற விஜயாவின் குரலோசை பின் தங்க, என் கால்கள் தறிகெட்டு ஓடின. மஞைவேகம் என்னை, என் முகத்தை, விஜயாவிடமிருந்து, இல்லை உலகத்திட மிருந்தே மறைத்துக் கொள்ளும்படி அழுதது.

கதவைத் தாளிட்டு விட்டுப் ‘பொது’ தென்று கட்டிலில் வீழ்ந்தேன். விஜயாவின் வார்த்தைகள் உள்ளத்தில் நெருஞ்சி முட்கள்போல் ஓட்டிக் கொண்டன. அது புரண்டு புரண்டு குத்தும்போது எடுக்க வகையற்ற நான் நொந்து சாகவேண்டியது தானே? என்னுள் மூண்டெழுந்த வெறி எழுந்தோடி கண்ணே டியைத் தேடியது. உலகத்தினர் தமது அழகைக் காணவும், கொஞ்சம் குறை இருந்தால், களைந்து மறைக்கவும் உபயோகப் படுத்தும் கண்ணேடியை, நானும் பைத்தியம்போல் வாங்கி வைத் திருந்தேன்.

முகம் தெரிகிறது. இடம், வலம் மாற்றமாக. ஆனால் நெற்றிப் பொட்டருகே, கேசத்தால் நான் மறைக்க முயன்று தோல்வி கண்ட வடு கோரமான தோற்றுத்துடன் தெரிந்தது. மூக்கும் விழியுமாகவும், சிவப்பாய், ஆணழகுடனும் இருந்தால்

போதுமா? இந்த வடு...? எது என்னை அல்லும் பகலுமாய் சித்ரவதை செய்ததோடு எதனால் நான் என்னைக் கண்டு பூரிக்கும் போதும் மனத்துயர் மிகுந்தேனே, அந்த வடுவே என் மனதிற் கிணியவளையும் பிரித்து விட்டதென்றால்...? இந்த வடுவைக் கத்தியினால் கீறிக் கீறி ரணமாக்கினால் என்ன? செங்குருதி வடியச் செய்தால் என்ன?

‘‘படபட’’வெனக் கதவைத் தட்டியது கேட்டது. ஒன்றும் புரியாமல் கதவைத் திறந்தேன்.

‘‘யார் விஜயாவா?’’ என் குரலில்தான் எத்தனை அமைதி, புயல் அடித்து ஒய்ந்த சோகம்!

‘‘ஆம்’’. அவள் என் அநுமதியின்றி உள்ளே வந்து நாற்காலியில் அமர்ந்தாள்.

‘‘விஜயா, நான் இருப்பது தனி அறை. உங்கள் பெயர் என்னால் களங்கழுவுவதை நான் விரும்பவில்லை. நீங்கள் எழுந்து சென்றுவிடுங்கள்.’’

அவள் என்னையே பார்த்தாள்; ‘‘கோபம்தானே?’’ வினாப் பிறந்தது.

‘‘இதென்ன விஜயா? நான் கோபித்தால் உங்களுக்கு என்ன? இத்தனைக்குப் பிறகும் உங்கள் பேச்சில் தொனிக்கும் உரிமையை நான் விரும்பவில்லை. இனிமேலும் என்ன இருக்கிறது? நீங்கள் போய்விடுங்கள்.’’

‘‘நான் போகமாட்டேன். என்னால் புண்படுத்தப்பட்ட உங்கள் நெஞ்சுக்கு ஆறுதலளித்து விட்டுத்தான் போவேன்...’’

‘‘ஆறுதல்...மணமேடையில் ஓரு பெண் என்னை உதறி விட்டு ஓடிய அவமானத்திற்கு ஆறுதல் ஏது?... இந்த வடுவைச் சமந்து நான் உங்களை மறக்கத் தீர்மானித்து விட்டேன். நீங்கள் எந்தச் சமாதானமும் இனிச் சொல்லத் தேவையில்லை....’’

‘‘உங்கள் வடுவைக் கண்டு நான் வெறுக்கவில்லை. அது கிளறிய என் எண்ணங்களின் சுழலில் நான் அகப்பட்டு விட்டேன். தயவுசெய்து குறுக்கே பேசாதீர்கள். என் அண்ணு உங்கள் வயதுதான். சென்ற வருடம் இதே வடுவோடு ராணுவத்தி விருந்து திரும்பி வந்தார். சின்ன வயதில் கோபித்துச் சென்ற வரை எண்ணி ஏங்கி உருகிய நாட்கள் மறைய, அவரை ஆவலோடு வரவேற்றேரும். அவரோ பிறந்த மன்னுக்காகவே காத்திருந்து வந்ததைப் போல், எங்கள் அங்பில் லெ தினங்கள் திக்கு முக்காடி

விட்டு, வந்த சிறிது நாட்களிலேயே இறந்துவிட்டார். உங்களை முதன் முதல் கண்டதும், அவர் நினைவுதான் கிளர்ந்தது. அந்த எண்ண ஓட்டம் உங்கள் மீதே சரிய, நீங்களே என் மாண்டு விட்ட அண்ணுவாகத் தோன்றினீர்கள். அந்தக் கடைசி நிமிடத் தில், நான் கூறும் இந்த மறுப்பை என் பெற்றேர்களே ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டார்கள். மற்றவர்கள் என்னைப் பைத்தியம் என்பார்கள். அந்த நிலையில் நான் மணமேடையை உதறிவிட்டு வெளியேறுவது ஒன்றுதான் என்னால் செய்ய முடிந்த ஒன்று. இப்போது சொல்லுங்கள், நான் தவறு செய்யவில்லை. என் மன ஆழத்தில் புதைந்து கிடந்த சகோதர உணர்ச்சி உங்களிடம் சிறிப் பாய்கிறது. ஒரு வகையில் நான் உங்களுக்கு உபகாரம் செய்திருக்கிறேன். உங்களுக்கு வளமான எதிர்காலம் காத்திருக்கிறது. நமக்கு மட்டும் திருமணமாகி இருந்தால்... அதை எண்ணவே கூசுகிறது... நான் வருகிறேன்... என்னை மன்னித்து விடுங்கள்...”

நான் திகைத்தேன். மஞ்ச கவிந்திருந்த மலையுச்சி, ஞாயிற்றின் கதிரொளியால் உருசி வடிந்தது.

“விஜயா! இது நான் சற்றும் எதிர்பாராத விநோத மான மனோதத்துவம். உன் மனதிலையை நான் ஒருவாறு உணருகிறேன். உள்ளெழுச்சிகளுக்கு நாம் ஒரு விதத்தில் கடமைப்பட டிருக்கிறோம். அவற்றிற்கு மதிப்புத் தராவிட்டால் பல தவிப்புகளுக்கு உள்ளாக நேரிடும். நீ செய்தது சரிதான்...”

விஜயா எழுந்து நடந்தாள். பலகணி வழியாகத் தெரிந்த அவள் உருவம் மறைந்தபோது மன மையத்தில் இதுவரை நெருடிய தாழ்வுணர்ச்சி மடிந்துவிட்டது!

14. பொங்கல் வாழ்த்து போன் சௌரிராசன்

‘பொங்கலோ பொங்கல்,’ ‘பொங்கலோ பொங்கல்’ என்று குழந்தைகள் எழுப்பிய கூட்டெடாலி, வீடெல்லாம் நிறைறந்து வீதியையும் எட்டி, தெருவில் உருமிக் கொண்டும், ஊளையிட்டுக் கொண்டும் சென்ற ஊர்திகளின் ஒசைகளிடையே மூழ்கி, இன்பத்திலும் துன்பத்திலும் ஊரெல்லாம் கலந்து கொள்ளும் பண்டைய வாழ்க்கை முறையின் கடைசி முச்சுப்போல மறைந்து கொண்டிருந்தது.

என் பெரிய பெண் செம்மலர், அடுக்களையில் அம்மாவுக்கு உதவிக் கொண்டிருந்தாள். சிறிய பையன் கண்ணப்பன், ‘பசி பசி’ என்று வெல்லம், வாழைப்பழம், கரும்பு முதலியன் இருந்த சாமி அறைப்பக்கம் கண் வைத்தபடியே சின்னுங்கிக் கொண்டிருந்தான். நடுப்பையன் நல்லையன், நண்பர்களோடு காலைக் காட்சிக்குப் போய்விட்டதாக மனைவி கூறியது நினைவுக்கு வந்தது. வானேனியில் தயிழுர் திருநாள் நிகழ்ச்சிகள் நடந்து கொண்டிருந்தன. நான் ‘பொங்கல் மலர்’ ஓன்றைப் புரட்டிக் கொண்டிருந்தேன். ‘சார் தபால்’ என்ற ஒசை கேட்டு எழுந்து தெருப்பக்கம் போனேன். அங்கே தபால்காரர் ஒரு கட்டுத் தபால்களை வைத்துக் கொண்டு காத்துக் கொண்டிருந்தார். எனக்குமுன் ஓடிய சின்னப் பையன் அவற்றை வாங்கிக் கொண்டான். தபாலைக் கொடுத்து விட்டுப் போகாமல் நின்ற தபால்காரருக்கு, பொங்கல் மாழுலான இரண்டு ரூபாயைக் கொடுத்தேன். ‘ஹிஹி’ என்ற பெரிய சிரிப்போடு வாங்கிக் கொண்டு தெருவில் இருந்த இரும்புக் கேட்டையும் சார் த்திவிட்டுப் போனார். சின்னப் பையன் சுமந்து கொண்டிருந்த தபால் கட்டை வாங்கிக் கொண்டு கட்டில் அறைக்குப் போய்ப் படுத்தேன். கடிதங்களை மேம்போக்காகப் பார்த்துவிட்டு வாழ்த்துகளை ஒவ்வொன்றுக்கப் படித்தேன்.

முதலில் இருந்த வாழ்த்து மிகச் சிறியதாக, ஆனால் விகை உயர்ந்ததாகக் காணப்பட்டது. பளபளத்த வண்ண அட்டையில் அருவி விழும் குன்றிற்குப் பின் கதிரவன் எழுந்து வானமெல்லாம் செம்மையாக்கும் காட்சி அதில் தீட்டப் பெற்றிருந்தது. அது வில்சனிடமிருந்து வந்திருந்தது. வில்சன், ஐந்தாறு ஆண்டு களுக்குமுன் என்னிடம் படித்தவன். சொல்பேச்சு கேளாதவன்,

ஒழுங்காகக் கல்லூரிக்கு வராதவன். ஆனால் கல்லூரியை விட்ட பிறகு இங்கு வரும்போதெல்லாம் என்னைத் தவறாது கண்டு போவான். பெங்களூரில் எங்கேயோ பெரிய பதவியில் இருக்கிறான். ஆண்டான்டும் யார் வாழ்த்து அனுப்பத் தவறினாலும் அவன் மட்டும் தவறமாட்டான்.

அதேத்து கண்ணகி அனுப்பியிருந்தாள். அது என் மனைவிக்கு என்பது எனக்குத் தெரியும். கண்ணகி இப்போது தன் கணவ ஹேடு ஐதராபாத்தில் இருக்கிறார்கள். அவள் இங்கு விடுதியில் தங்கிப் படித்தபோது என் மனைவியை வந்து கண்டு போவாள். அந்த நினைவு மறவாமல் சில ஆண்டுகளாக அவளும் வாழ்த்து அனுப்பி வருகிறார்கள்.

இப்படிப் பல வாழ்த்துகளைப் புரட்டினேன். என் வாழ்வு நினைவுகளையும் புரட்டிக் கொண்டிருந்தேன். “என்ன படிக்கி ரீங்க. சாமி கும்பிட வாங்க” என்ற என் மனைவியின் அழைப்ப பொலி கேட்டது. “அப்பா அப்பா, சாமி கும்புட வா. பொங்கல் ஆச்சி. சாப்புட வா. அம்மா கூப்புடுது” — என்று சொல்லிக் கொண்டே என் சிறிய பையன் வந்தான். பார்த்த வாழ்த்துகளை ஒரு புறமும், பார்க்க வேண்டிய வாழ்த்துகளை மற்றொரு புறமும் ஒழுங்காக அடுக்கி வைத்துவிட்டுப் படையல் இட்டிருந்த முற்றத் திற்கு வந்தேன்.

என் மனைவி ஆண்டாள் எல்லாம் தயாராக வைத்து விட்டு, “தேங்காய் உடைத்துக் கொண்டு வாங்க, சூடம் காட்டுங்க” என்று எனக்குக் கட்டளை இட்டாள். “அங்கா கும்பிடரூ பாரு. நீயும் விழுந்து குரியனைக் கும்பிடுடா கண்ணப்பா” என்றார்கள். கண்ணப்பனும் அக்காவைப் பார்த்துக் கண்ணை மூடிக்கொண்டு பெண்கள் கும்பிடுவதுபோல முழுங்காலை மடக்கிக் கொண்டு விழுந்து கும்பிட்டாள். நான் சிரித்துக் கொண்டே என் மனைவி இட்ட கட்டளைகளை முடித்துவிட்டு, இட்டிருந்த இலையில் போய் உட்கார்ந்தேன்.

சாப்பிட்டுக் கொண்டே, “ஆண்டாள்! கண்ணகி உனக்கு வாழ்த்து அனுப்பியிருக்கு” என்றேன்.

“அவ நல்ல பொண்ணு! எனக்குப் போன வருசம்கூட அனுப்பினே. அவளுக்கு முன்னே படிச்சாளே, ‘சுதா சுதா’ம்பிங் களே; ‘கெட்டிக்காரப் பொண்ணு’ன்னு பாராட்டுவிங்களே; அவ நம்மை மறந்தே போயிட்டா பார்த்திங்களா. அப்போ அடிக்கடி வந்து ‘மாமி! அது வேணும், இது வேணும்’னு சொந்த வீடு மாதிரி இங்கே வந்து பழுகுவா” என்று வாழ்த்து அனுப்பாதவர்

களைப் பற்றிக் குறைகூற ஆசப்பது விட்டாள். ஒருவாறு பொங்கலைச் சுவைத்து விட்டு மீண்டும் படுத்துக்கொண்டே வாழ்த்துக்களைப் புரட்டினேன்.

சேகரிடமிருந்தும் ஒரு வாழ்த்து வந்திருந்தது. குன்றுகளுக்கு இடையே நிற்கின்ற ஒரு கோபுரம். சுற்றிலும் பச்சைம் மண்ணி விருந்து விண்ணளாவ அமைந்த பச்சைப் பாலம்போல அழகாக இருந்தது. அவற்றுக்கு மேலே நீல வானம். சிறிது நேரம் அந்தக் காட்சியில் என்னை மறந்து போனேன். பிறகு அதன் பின்புறத்தைப் புரட்டினேன். வாழ்த்துக்குக் கிழே ஏதோ எழுதி யிருந்தான்:

“அன்புள்ள ஐயா! ஏன் படித்தோம், பட்டம் பெற்றேம் என்று வருந்துகிறேன். வேலை கிடைக்கவில்லை. வேறு தொழில் செய்யப் பணம் இல்லை. உதவ வேண்டுகிறேன்” என்று குறித் திருந்தான்.

சேகர் இரண்டு ஆண்டுகட்குமுன் படித்து எம். ஏ. பட்டம் பெற்றவன். அவன் குடும்பம் மிகவும் ஏழைக் குடும்பம். பல தொல்லைகளுக்கு இடையே எப்படியோ படித்து முதல் வகுப்பிலும் தேறிவிட்டான். அவனுக்கு உதவ வேண்டும் என்றுதான் எனக்கும் ஆசை. சென்ற ஆண்டுகூட ஒரு கல்லூரி முதல்வருக்குச் சேகரின் திறமையையும், பண்பையும், முயற்சியையும், விளக்கி அவன் வறிய நிலையையும் குறித்து, காலியாயிருக்கும் விரிவுரையாளர் வேலை அவனுக்குத் தந்தருளுமாறு வேண்டி எழுதியிருந்தேன்.

அந்த முதல்வர் என்னேடு ஓன்றுக்கக் கற்றவர். ஒரே விடுதி அறையில் மூன்றுண்டு பிரியாது என்னேடு வாழ்ந்தவர். அந்த நம்பிக்கையில் எழுதியிருந்தேன்.

ஆனால் அவரோ ‘அன்புள்ள ‘சு’! உன் சிபாரிசுக் கடிதம் கிடைத்தது. அந்தக் காலத்தை நினைத்துக் கொண்டேன். நீயும் நானும் பயின்ற அந்தக் காலத்தில் ‘ஒருவரிடம் ஓன்று கேட்டுப் பெறக் கூடாது. நாமே முயன்று உழைத்துப் பெற வேண்டும். இல்லாவிட்டால் அந்தப் பொருள் இல்லாமலே வாழக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும்’ என்ற கொள்கையில் நீ வெறியனுக வாழ்ந்த அந்தக் காலத்தை நினைத்துக் கொண்டேன். அப்படிப்பட்ட நீ என்னிடம் முதன் முறை வேண்டிய இந்த உதவியைச் செய்ய முடிவு செய்துகொண்டேன். யார் எப்படித் தடுத்தாலும் நீ சிபாரிசு செய்த மாணவருக்கே கொடுத்துவிட முடிவு செய்தேன். கல்லூரி அறக்குமுலினருள் எனக்குத் தெரிந்த சிலருக்கும் அறக்

குழுத் தலைவருக்கும் முன்னரே கூறி வேண்டிக் கொண்டேன். ஒருவாறு நேர்முகத் தேர்வு நிகழ்ந்து முடிந்துவிட்டது. நீ அனுப்பிய மாணவன் இயல்பாகவே எல்லாரையும்விட நன்றாகவும் வினயமாகவும் நடந்து கொண்டான். எனவே ஒருமன்தாக எல்லோரும் தேர்ந்தெடுக்கும் நிலையிலிருந்தோம். அப்போது கல்லூரித் தலைவரை யாரோ தொலைபேசியில் அழைப்பதாக இடையில் ஆள் ஒருவன் வந்து சொன்னான். போய்க் கேட்டு விட்டு வந்த தலைவர், குழுவில் தனக்கு வேண்டிய பலரைத் தனியே அழைத்துச் சென்று சில நிமிடம் பேசினார். திரும்பி வந்து நாங்கள் யாரும் எதிர்பாராத வகையில் இரண்டாம் வகுப்பில் தேறிய யாரோ ஒருத்தன் பெயரைக் குறிப்பிட்டு அவனையே தேர்ந்தெடுக்கும்படி கேட்டுக் கொண்டார். எனக்குக் கோபம் ஒரு பக்கம்; வருத்தம் ஒரு பக்கம். எல்லாவற்றையும் அடக்கிக் கொண்டு “அந்தப் பையன் இரண்டாம் வகுப்பில் தேறியவன். அவன் சரியாகவும் விடை கூறவில்லை. ஒழுங்காகவும் நடந்துகொள்ளவில்லை. இப்படிப்பட்டவனை விரிவுரையாளரைப் போட்டால் ‘‘கல்லூரி ஒழுக்கம் உருப்பட்ட மாதிரிதான்’’ என்று எல்லோர் காதிலும் விழும்படி முன்முனுத்தேன். என் முனு முனுப்பைக் கேட்ட தலைவரும் ‘‘மிஸ்டர் நரசிம்மம்! நீங்கள் கல்லூரி ஒழுக்கம் போய்விடும் என்று பயப்படுகிறீர்கள். நாங்களோ கல்லூரியே போய்விடுமோ என்று பயப்படுகிறோம். நான் சொல்பவருக்கு வேலை கொடுத்தால் கல்லூரி வளர்ச்சிக்குப் பல நன்மைகள் ஏற்படும். மேலும் அவரின் பெற்றேர் கல்லூரிக்கு நன்கொடை வேறு தருவதாக என்னைப் பார்த்து முன்னமேயே சொல்லியிருக்கிறோர்’’ என்றார். எனவே நீ உன் வாழ்நாளில் முதன்முதலாக கைநீட்டிக் கேட்ட ஒன்றே ஒன்றையுங்கூட நிறை வேற்ற முடியாது வருந்துகிறேன். நரசிம்மம்’’ என்ற அந்தக் கடிதம் அப்படியே மீண்டும் என் மனக்கண்முன் தோன்றிற்று. சேகருக்கு என்ன எழுதுவது, எப்படி உதவுவது என்ற நினைவிலேயே மற்ற வாழ்த்துகளையும் ஒருவாறு புரட்டிக் கொண்டே தூங்கிவிட்டேன்.

எழுந்தபோது மணி பிற்பகல் நான்காகியிருந்தது. முகம் கழுவிக் கொண்டு கடற்கரைக் கூட்டத்துக்குப் புறப்பட ஆயத்த மானேன். அப்போது நம்மாழ்வார், என் பெரிய பையனின் நண்பன் ஏதோ புகைப்படங்களைக் கொண்டுவந்து காட்டிக் கொண்டிருந்தான்.

“அப்பா, இதோ பாருங்கள் நாங்கள் காஷ்மீரில் எடுத்துக் கொண்ட புகைப்படம்” என்று தன் கையில் வைத்துக் கொண்டே

காட்டினேன். அதில் அவனும் அவன் நண்பனும் ஆசிரியர் ஒருவரும் படகு ஒன்றில் அமர்ந்திருந்தனர். ஏரியின் அழகான பின்னணியில் அந்தப் புகைப்படம் எடுக்கப்பட்டிருந்தது. அந்தக் காட்சி கன்னியாகுமரியில் நானும் நரசிம்மனும் எங்கள் பேராசிரி யரோடு புகைப்படம் எடுத்துக்கொண்ட காட்சியை நினைவுடையது. நரசிம்மன் புகைப்படத்திற்கென அழகாக ‘போல்’ கொடுத்து நின்றது, நான் சட்டைப் பித்தான்களையெல்லாம் சரியாக இருக்கின்றனவா என்று கவனித்துப் பார்த்துக் கொண்டது, எங்கள் இருவர் நிலைகளையும் பார்த்துப் பேராசிரியர் செய்த புன்னகை—இவை யாவும் மறக்க முடியாதவாறு நிலைபெற்று விட்ட அந்தப் புகைப்பட நிகழ்ச்சி என் நினைவுக்கு வந்தது. உடனே ஏதோ தவறு செய்துவிட்டவன்போல் பதற்றத்தோடு போய் கட்டில்மேல் இருந்த வாழ்த்துகளை எல்லாம் ஒன்று திரட்டி அனுப்பியவர்கள் பெயர்களை எல்லாம் ஒன்றுவிடாமல் கவனமாகப் பார்த்தேன். கல்லூரியை விட்ட அந்த நாளிலிருந்து சென்ற ஆண்டுக்கட, பொங்கல்ஸ்ரு தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருந்த ஒருவருடைய வாழ்த்து மட்டும் காணப்படவில்லை. மீண்டும் புரட்டினேன். கையெழுத்தை எல்லாம் துருவித் துருவிப் பார்த்தேன். அவர் கையெழுத்து அடித்தல் திருத்தல் இல்லாமல் மணிமணியாக அமைந்த—அவர் கையெழுத்து—என் அறிவில், ஆருயிருள், ஆன்மாவில் ஊறியது ஆயிற்றே; அந்தக் கையெழுத்து எந்த வாழ்த்திலும் இல்லை. ஒருக்கால் ஒன்றேடு ஒன்று ஒட்டிக் கொண்டிருக்குமோ என்று என் மனம் ஜயற்றது. ஏன்னில் அந்த வாழ்த்து வரவில்லை என் என் அறிவு தெளிவாகச் சொன்னாலும் அதை மனம் கேட்க விரும்பவில்லை. மீண்டும் ஒவ்வொரு வாழ்த்தையும் தனி தத்தனியாகத் தடவித் தடவிப் பார்த்தேன். ஓரிரு வாழ்த்துகள் ஒன்றானுள் ஒன்றாய்ச் சிக்கிக் கொண்டு இருந்தன. அவற்றை ஆர்வத்தோடு பிரித்துப் பார்த்தேன். அவையும் ஏமாற்றமே அளித்தன. நேரே என்னுடைய புத்தக அறைக்குச் சென்று கல்லூரி நாளில் நான் எழுதிய நாட்குறிப்பை எடுத்துப் புரட்டினேன். அதில் ஒரு பக்கத்தில் என் கண்கள் நிலைகுத்தி நின்றுவிட்டன:

சென்னை
7—4—48

இன்று என் பேராசிரியரைச் சந்தித்தேன். அவர் என் ஆசிரியர் மட்டும் அல்லர். என்னை ஆளாக்கிய அப்பனும் அவரே; அம்மையும் அவரே. பல வகையில் பிற்போக்காகக் கல்லூரியில் நுழைந்த நான் எல்லா வகையிலும் உயர்ந்தோ

ஞக வெளியேறக் காரணமாக இருந்தவரே அவர்தான். பால் நினைந்து ஊட்டும் தாய்போல் என்னைப் பாதுகாத்து வளர்த்து உருவாக்கிய என் ஆசிரியர்பால் இன்று கண்கலங்க விடை பெற்றுக் கொண்டேன்.

“ஐயா! என்னை மறந்து விடாதீங்க. உங்கள் பசுமையான நினைவுகளால் வாழ்பவன் நான்...” என்று கண் கீலங்கியவாறு ஏதேதோ சொல்லி வேண்டிக் கொண்டேன். அவர் ஆறுதலாக என் தோள்மேல் கை வைத்தபடியே “தம்பி சுந்தரம்! ஒவ்வொரு ஆண்டும் ஓரிரு மாணவர் உன்னைப் போல் எனக்கு வாய்க்கிண்றனர். அவர்களை மறக்க முடிய வில்லை. என் உயிரோடு அவர்களும் ஒன்றிவிடுகின்றனர். ஆனால் பிரிந்தபின் அவர்களுள் பலரைச் சந்திக்க இயலாமலேயே போய்விடுகிறது. அதற்காக ஆண்டாண்டு பொங்கலன்று தவறுது என் வாழ்த்துக்களை அனுப்பி வருகிறேன். உனக்கும் அவ்வாறே அனுப்புவேன். என் உயிரோடு ஒன்றி விளங்கும் உங்களுக்கு ஏதேனும் ஒரு பொங்கலுக்கு வாழ்த்து வரவில்லை என்றால்—நான் இல்லை. அதாவது என் உயிர் இல்லை என்று நினைத்துக்கொள்”

அதற்கு மேல் என்னால் படிக்க முடியவில்லை. கண்ணீர் கீழிழைகளில் நிறைந்து எழுத்துக்களை மறைத்துவிட்டது!

15. வாழுவைத்தவன்

சோம. யாதேவன்

தகரக் கொட்டகையின் கீழ், காரைத் திண்டின்மீது ஒருக்களித்துச் சாய்ந்து படுத்திருந்தான் கிழவன் சுடலைமாடன். முதுமை யடைந்துவிட்ட போதிலும், பகல் பொழுதில் அவன் இப்படிப் படுத்ததேயில்லை. கோட்டான்களும் நரிகளும் ஓலமிடும் பொழுதில்கூட, தனித்து நின்று, எத்தனை எத்தனையோ பினங்களைச் சாம்பலாக்கியவன் அவன்.

எரியூட்டும் முன்பாக, பிரிந்து சென்றவர்களை நினைத்து அழுது புலம்பும் சோகத்தைப் பார்த்து இறுகிப்போன நெஞ்சு அவனுக்கு. இந்த இடுகாட்டுக்கு உரிமைக் காவலாளி அவன்.

இரண்டு நாட்களாகவே, சுடலைமாடன் இப்படித்தான் சோர்ந்து படுத்துவிடுகிறான். எதையோ நினைத்து, இடையிடையே அழுவதாகவும்படுகிறது.

தன் மகளைப் பார்க்கச் சென்று, அங்கே சில தினங்கள் தங்கிவிட்டு வந்த பிறகுதான் சுடலைமாடன் போக்கிலே மாறுதலைக் கண்டார்கள், அவனை அறிந்தவர்கள். ஒரு சமயம் அவனே, “‘செல்லம்மானுக்குக் கல்யாணம் நடந்துவிட்டது’” என்பான். சிறிது நேரம் கழித்து, “‘கல்யாணம் ஸ்னு அப்படியெதுவும் நடக்கலையே!’” என்று சொல்லிவிட்டுத் தனியாகப்போய் உட்கார்ந்து கொள்வான். “‘நடந்ததையாவது சொல்வேன்’” என்று உற்ற வர்கள் கேட்கும்போது, அவனிடமிருந்து பதிலே வராது. ‘உறவு’ என்று சொல்லிக் கொள்வதற்கும், அவன் மகள் செல்லம்மாளைத் தவிர வேறு ஒருவருமே இல்லை. கடந்த பத்து வருடங்களாகவே, கூலிக்கு வேலை செய்யும் பெரிய கருப்பன்தான் கிழவனுக்குத் துணை.

‘இளவட்டம் மாதிரி ஓடியாடுத் திரிந்த கிழவனுக்கு, திடீரென்று என்ன வந்துவிட்டது?’ என்பது புரியாமல் திகைத் தான் பெரிய கருப்பன். என்றைக்குமே — எதையும், யாரிடமும் மனம் விட்டுச் சொல்லாத, இறுகிப் போன கட்டை. இதுவரையிலும், கூடவே வேலை செய்யும் பெரிய கருப்பனிடம்கூட, எங்கோ வளர்ந்து வரும் மகளைப் பற்றி எந்த விபரமும் சொன்னதே இல்லை.

ஊருக்குச் சென்றிருந்த பெரியகருப்பன் திரும்பி வருவதைக் கண்டு, போர்வை நழுவியதையும் கவனியாது, பரபரப்புடன் எழுந்து உட்கார்ந்தான் சுடலைமாடன்.

‘இன்றைக்கு எப்படியும் கடுதாசி வந்திருக்கும்’ என்ற நம்பிக்கை தலைதுக்கியது. உடலிலிருந்த நடுக்கம் தனிந்து சிறிது தெம்பு ஏற்பட்டது.

பெரிய கருப்பன் நெருங்கி வந்தான்.

“தபால்காரரைப் பார்த்தியா ?” என்று தினமும்தான் கேட்கிறான் இந்தக் கிழவன்.

“காத்திருந்து பார்த்திட்டு வந்ததினாலேதான் இம்புட்டு நேரமாகிப் போச்சு” என்று சொல்லிக் கொண்டே சோற்றுப் பொட்டனத்தைத் திண்ணையின் மீது வைத்தான் பெரியகருப்பன்.

“கடுதாசி வந்திருக்கா ?” என்று கேட்பதிலேதான் இந்தக் கிழவனுக்கு எவ்வளவு ஆவல்.

பெரிய கருப்பனுக்குச் சிரிப்புத்தான் வந்தது.

“கடைசியிலே ஒன்னும் வரலையின்னு தபால்காரர் சொல்லிட்டாரு” என்றார்.

விளக்கு அணைந்ததுபோல, சுடலைமாடனின் முகத்திலே இருள் சூழ்ந்தது. “நல்லாப் பாக்கச் சொன்னியா ?” என்று திரும்பவும் கேட்ட குரலிலே நடுக்கம் நிறைந்திருந்தது.

“என்னத்தை நினைச்சுத்தான் உனக்குப் பித்துப் பிடிச் சிருக்கோ அதுவும் தெரியலே. எழுதினாத்தானே கடுதாசி வரும்!” என்று அனுதாபத்தோடு சொன்னான் பெரிய கருப்பன்.

சுடலைமாடன் எதையோ முணகியவாறு, முழங்கால்களைக் கட்டிக் கொண்டு, முகத்தைக் கவிழ்த்துக் கொண்டான்.

“சோறு வாங்கியாந்திருக்கேன்” என்று பெரிய கருப்பன் சொன்னது, அவன் மெளனத்தைக் கலைக்கவில்லை. இப்படியே இன்னும் எவ்வளவு நேரமோ!

இருபது வருடங்களுக்கு முன்பாக, அதோ, மேற்கு மூலையில் நுழைவாசலுக்குச் சற்று தள்ளி, இன்றைக்கு இடிந்தும் சரிந்தும் கிடக்கும் அந்த வீட்டிலேதான் சுடலைமாடன் இல்லறம் நடத்தியது. மனைவி மாரியம்மாளின்மீது அவன் உயிரையே வைத்திருந்தான். அவளும் அப்படித்தான்.

உலர்ந்து சருகாகிப் போவதை கொண்டிருப்பார்கள். அவனும் அவனும் நேரம் போவது தெரியாமலே பேசிக் கொண்டிருப்பார்கள். அவனுக்காக அவனும், அவனுக்காக அவனும் பிறவியெடுத்து, ஒன்று கூடியிருப்பதாக ஒரு களிப்பு அவர்களுக்குள்ளே நிறைந்திருக்கும்.

மறுவருடம் மாரியம்மாள் ஓர் பெண் மகவைப் பெற் றெடுத்தாள்.

உலகத்தையே மறந்த நிலையில் மேலும் பல வருடங்கள் உருண்டன.

சுடலைமாடனின் வாழ்வில் முதல் திருப்பம் ஏற்பட்டது.

தூதுக் குலுங்கும் மலர்க்கொடியை வெட்டி வீழ்த்தியது போல, மாரியம்மாள் நோயுற்றார்கள். அவள் மரணப்படுக்கையில் இருந்தபோது, அவளது தலையை மடியில் தாங்கியவாறு அழுது புலம்பினான் சுடலைமாடன்.

“மாரி... என்னைத் தனியே விட்டுட்டுப் போறியா ?” என்று சொல்லி முட்டிக்கொண்டாள்.

“அழாதிங்க.. செல்லி இருக்கா.. அவளைக் கண்கலங்காமக் காப்பாத்துங்க்” என்று சொல்லிக் குளிர்ந்துவிட்டாள் மாரியம் மாள்.

அவளைச் சாம்பலாக்கிய இடத்திலேயே பித்தனைப்போல உட்கார்ந்துவிட்டான் சுடலைமாடன்.

தொழில் முறையிலே அவனுக்கு நல்ல வருமானம் இருந்தது. அவனுக்கு மறுமணம் செய்துவைக்க உறவுமுறையார்கள் சூழ்ந்து வந்தார்கள். சுடலைமாடன் மட்டும் பட்டும் படாமலும் தட்டிக் கழித்துவந்தான். இசைந்துவிடுவான் என்ற நம்பிக்கையும் — மற்றவர்களுக்கு இருந்தது. நாலு நாளில் திருமணம் நிச்சயம் செய்யப் போவதாகப் பேசிக் கொண்டார்கள்.

அன்றிரவு பூராவும் சுடலைமாடன் கண்ணுறங்கவேயில்லை. அந்த வீட்டிலே, அதுதான் அவனுக்கு கடைசி இரவு.

வெகு நேரம் வரையிலும் மாரியம்மாளை நினைத்து அழுது கொண்டே இருந்தான். அவளது அன்புக்கும் ஆதரவுக்கும் வேறொரு பெண் இளையாக முடியுமா?

பக்கத்திலே சிம்னி விளக்குப் புகைந்து கொண்டிருந்தது. அவன் மகள் செல்லி—மாரியம்மாள் விட்டுச் சென்ற செல்வம்— சருண்டு படுத்திருந்தாள்.

சிறுமியாக இருக்கும்போது, மாரியம்மாளும் செல்லியைப் போலவேதான் இருந்திருப்பாள், அதே முத்திரை.

சடலைமாடன், மகளைப் பார்த்தபடியே உட்கார்ந்திருந்தான்.

மாரியம்மாள் சாகவில்லை. மகள் உருவிலே அவனுடனே தான் இருக்கிறான்.

புதியவளாக இங்கே நுழைகிறவள் செல்லியை அன்போடு பாதுகாப்பாள் என்பது என்ன நிச்சயம்? அந்த நினைவே வேண்டியதில்லை. பின்ம் காப்பவன் பெற்ற பிள்ளை என்ற சொல்லே இல்லாதவாறு செல்லியை வளர்த்து ஆளாக்க வேண்டும். இனி மேல் — சடலைமாடன் உயிர் வாழ்வதும், உழைப்பதும் அவளுக்காகவேதான்.

விடியும் வரையிலும் தலைசாய்க்காது, இந்த உறுதிப்பாட்டை மனத்திலே நிலையாக இருந்திக் கொண்டான் சடலைமாடன்.

விடுந்ததும்—கதவை இழுத்துப் பூட்டிவிட்டு, மகளைக் கையிலே பிடித்துக் கொண்டு எங்கோ கிளம்பிவிட்டான். செல்லி—இந்தச் சுடுகாட்டிலே குடியிருந்தால் செல்லம்மாளாக மாற முடியுமா?

நான்கு தினங்களுக்குப் பிறகு சடலைமாடன் மட்டும் திரும்பி வந்தான். மகளைப் பற்றிக் கேட்டபோது ‘படிக்கப் போட்டிருக்கேன்’ என்ற சருக்கமான பதிலே கிடைத்தது.

மாதம் தவறாமல் மடியில் பண்ததையும் கட்டிக்கொண்டு, மகளைப் பார்க்கப் போய்வருவான் சடலை.

செல்லி அல்ல, செல்லம்மாளை அவன் பெற்ற பிள்ளை என்று சொல்லக் கூட கூச்சமாக இருக்கிறதாம். செல்லம்மாள் அப்படி இருக்கிறான். பெருமையாகச் சொல்லிக் கொள்வான்.

இப்படியே வருடங்கள் உருண்டன.

“ஒருவாட்டியாவது மகளை இங்கே கூட்டியாந்தா என்ன? நாங்கல்லாம் பாக்கவேண்மா?” என்று பெரியகருப்பன் அடிக்கடி கேட்பான்.

“இங்கே என்ன இருக்கு? சுடுகாட்டுச் சாம்பலையும் — ஏருவாட்டி மூட்டத்தையும் பார்த்தா எம்புள்ளே நெஞ்சொடிஞ்சு

போகும்” என்று சொல்லிவிடுவான், அதற்குமேல் மகளைப் பற்றி எதுவும் சொல்லமாட்டான்.

மகளைப் பார்த்துவிட்டுத் திரும்பும் போதெல்லாம் பூரித்துப் போனவனுக்கே வருவான்.

“இப்ப, செல்லம்மா நெடுநெடுன்னு வளர்ந்திருக்கு. மூக்கும் முழியுமா அவ ஆத்தாளைப் போலவே இருக்கு. புத்தி சாலிப் பொன்னுன்னு வாத்தியாரம்மாளே சொல்லிட்டாங்க” என்று சொல்லி அவனுக்கே சிரித்துக்கொள்வான்.

கிழவன், வாத்தியாரம்மாள் என்று குறிப்பிடும் ஆரோக்கிய மேரிதான் செல்லம்மானுக்கு உற்ற துணை, தாயைப்போல. மாதம் தவறாமல் சுடலைமாடன் போய் வருவான்; கேட்கும் பண்ததைக் கொடுத்துவிட்டு வருவான். அவன் உயிர் வாழ்வதே இந்தப் பெண்ணுக்காகத்தானே!

செல்லம்மாள் — இந்த உலகத்தில் இந்தத் தகப்பனை மட்டுமே அறிந்தவளாக, கருத்துடனே படித்துப் பள்ளி இறுதி வகுப்புத் தேறினான். ஆரோக்கிய மேரியின் யோசனைப்படி ஆசிரியர் பயிற்சிப் பள்ளியில் சேர்ந்தாள்.

அந்தப் படிப்பும் முடிந்துவிடப் போவதாகச் சொன்னாள் மேரி.

மகனுக்கு மணம் முடித்துப் பார்க்க வேண்டுமென்ற நினைவு வந்தது கிழவனுக்கு.

மகனுக்கேற்ற மருமகன், அவனது வகையிலேயே இருப்ப தாகப் படவில்லை கிழவனுக்கு. செல்லம்மாளை மிகமிக உயரத்தில் தூக்கி வைத்துவிட்டான் கிழவன். மகனுக்குப் பக்கத்திலே, கிருதா மீசையோடு, பரட்டைத் தலையோடு, முடிச்சு விழுந்த வேர்க்கட்டையாக நின்று பேசுவதற்கு அவனுக்கே நடுக்கம் ஏற்படுமே.

மாப்பிள்ளையைப் பலவிடங்களிலும் தேடிய பிறகு, மகனுடைய திருமணப் பிரச்சினை அவனுக்குப் பெரும் குழப்பத்தையே கொடுத்தது. பிறந்த இடத்துக்கு மகளை அழைத்து வந்து, பின்மீண்டும் கூட்டத்தோடு சேர்த்துவிடவும் அவனது மனம் கூசியது.

மேரியம்மாளையும் கலந்து பார்க்கலாம் என்ற எண்ணத் துடனேதான் கடந்த முறை ஊருக்குச் சென்றுன்.

கிழவன் பேச்சை ஆரம்பிக்கும் முன்னதாகவே, மேரியே அந்தப் பேச்சை ஆரம்பித்தாள்.

“அடுத்ததாக மகனுக்குக் கல்யாணத்தைச் செய்து வைத்து விட்டால் உன் கடமை தீர்ந்து போகும் இல்லையா கூடலை ?” என்று கேட்டாள் மேரியம்மாள்.

கிழவனுக்கு மெய் சிலிர்த்தது.

“அதைத்தாங்க — நானும் இந்த ஒரு மாச காலமாக நினைச்சுக்கிட்டே இருக்கேன்” என்றான் கிழவன்.

இதைப் பற்றியே வெகு நேரம் வரையிலும் மேரியம்மா ளோடு பேசிக் கொண்டிருந்தான் கிழவன். அந்த அம்மாள், புரட்சி சமுதாய அமைப்பைப் பற்றிக் கூறினாள். அது, அவனுக்குப் புரியவில்லை. கல்யாணப் பேச்சிலே ஆரம்பித்து, இதையெல்லாம் ஏன் பேச வேண்டும் ?

உள்ளே ஏதோ இருக்கிறது.

மேரியம்மாள் வெளிப்படையாகக் கொல்லவில்லை.

அன்றிரவே மகளிடம் கேட்டான் கிழவன். ஆரம்பத்தில் மெளனமாக நின்றாள். கிழவன், மேலும் அழுத்தமாகக் கேட்ட போது அழுதுவிட்டாள். தலை கவிழ்ந்தவள் நிமிரவேயில்லை.

இருதயத்திலே அம்மியை ஏற்றி வைத்தது போலிருந்தது கிழவனுக்கு. ஒன்றும் புரியாமலே அங்கேயே தங்கிவிட்டான். இரண்டு நாட்களுக்குள்ளாகவே, அந்தப் பேச்சு, மெல்ல மெல்ல அவனது காதுகளில் விழுந்தது.

மேலும் விசாரித்தான். செல்லம்மாள் மனத்திலே — நினைத்திருப்பவன், உள்ளுரிலேயே வாத்தியாராக இருக்கிறானும். ‘அவன் உயர்ந்த சாதிக்காரன்’ என்பதையும் குறிப்பாகக் கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டான் கிழவன்.

மகளிடமே கேட்டான்.

அவனும் தெளிவடைந்திருந்தாள். குறிப்பாகத் தலையைச் சுதாள். வாய் திறந்தும் சொன்னாள், அவனைத்தான் மணப்பதாக.

கிழவனுக்கும் மகள்மீது முதல் தடவையாகக் கோபம் வந்தது.

“உண்ணேட நிலையையும் நல்லாப் புரிஞ்சுக்கணும். நீ கூடலை காப்பவன் பெத்த பின்னை” என்று, தடுமாற்றத்தோடு சொன்னான் கிழவன்.

“அவருக்குச் சாதி மதம் உயர்வு தாழ்வு என்ற பேதமே இல்லையப்பா!” என்று உறுதியாகச் சொன்னாள் செல்லம்மாள்.

கிழவன் ஊருக்குத் திரும்பவில்லை. மகளிடமே உட்கார்ந்து விட்டான். அவனது மனத்திலே பெரும் போராட்டம் எழுந்தது. புதுமையில் பற்றிருந்தாலும், அவனது நினைவெல்லாம் தாழ்ந்திருந்தது. மேல்மாடிக்குப் போவதற்கு, ஒவ்வொரு படியாகத் தானே கடந்து செல்ல வேண்டும். இவ்வளவு காலமாக, வேறு எதைப் பற்றியும் நினைவற்றவனுகே, அரும்பாடுபட்டு வளர்த்த மகள், இன்றைக்கு, பெற்றவனிடமே, எவ்வெப் பற்றியோ சொல்லுகிறோ!

கிழவனுக்கு நெஞ்சு வலித்தது.

இளவயதின் வேகத்தில், ஆழம் தெரியாமல் இறங்கிவிட்டு, பின்னால் மகள் கண்கலங்கி நிற்கக்கூடாதே என்ற கவலையும் ஏற்பட்டது. அவனது குணத்தை யெல்லாம் — இந்த அறியாப் பெண் எப்படி எடை போட்டிருக்க முடியும்? இன்றைக்கு இனிக்கப் பேசுகிறவன்—கடைசிவரை காப்பாற்றுவான் என்பது என்ன நிச்சயம்? ‘நீ சுடலையான் பெத்த பின்னோதானே’ என்ற சொல் இடையிலே வந்துவிட்டால், எல்லாமே சீரழிந்து போகுமே!

கிழவன் தனியாகவே யோசித்துக் கொண்டேதான் இருந்தான்.

பிறகு மனத்தில் இருப்பதை யெல்லாம் மேரியம்மாளிடம் சொல்லவும் செய்தான்.

மேரியம்மாள் — காலம் மாறிக் கொண்டு வருவதைப் பற்றிச் சொல்ல ஆரம்பித்துவிட்டாள்.

இடையிலே கண்கலங்கி நிற்கும் மகள்

கிழவன் தலையசைக்க வேண்டிய நிலையே ஏற்பட்டது.

செல்லம்மாளின் காதலன் கிழவனை வந்து பார்த்தான்.

மகளுக்குப் பொருத்தமான மாப்பின்னோதான். ஆனால் அவன் உயர்ந்த சாதிக்காரன் என்ற திகிலும் கிழவனுக்குக் கூடவே ஏற்பட்டது. அவன் தன்னையே பார்த்துக் கொண்டான். அதன் பிறகுதான், வாழ்க்கையிலே முதன் முதலாகத் தன் உடம்பிற்கும் ஒரு சட்டை தைத்துப் போட்டுக் கொண்டான்.

ஒரே வாரத்திற்குள் செல்லம்மாளின் திருமணம் அங்கேயே நடந்தது.

பகள் வாழ்வு நிலைகுலையாமல் இருக்க வேண்டும் என்பதை நினைத்து, தனது உடைமை என்றிருந்தவற்றை யெல்லாம் மகனுக்குக் கொடுத்துவிட்டான் கிழவன்.

மேலும் சில தினங்கள் தன் மகனோடு தங்கியிருந்தபோது, கிழவனுக்கு மனநிறைவு ஏற்படவில்லை. தன்னையே தாழ்த்திக் கொண்டதொரு நடுக்கம் இருந்துகொண்டே இருந்தது.

மருமகனின் போக்கை ஆராய்ந்தான். எதுவுமே அவனுக்குப் பிடிப்படவில்லை. அவன் தன்னை ஒரு பொருட்டாகவே மதிக்க வில்லை என்றே பட்டது அவனுக்கு.

ஆனால் செல்லம்மாள் மகிழ்வு ததும்ப நின்றான்.

எதிலுமே ஆரம்பம் இப்படித்தானே இருக்கும் என்ற பயமே ஏற்பட்டது கிழவனுக்கு.

இன்றைக்கே, கிழவனைப் பார்க்கும்போது மாப்பிளையின் பார்வையில் அருவெருப்பு நிறைந்துவிடுகிறது. இது அவன் மீது திரும்ப எவ்வளவு காலமாகப் போகிறது.

வாழ்வின் உயிர்த் தளத்தையே இழந்துவிட்டது போன்ற உணர்வில் கிழவன் ஊர் திரும்பினான். ‘எங்களோடுதான் நீங்களும் இருக்க வேண்டும்’ என்று மருமகன் வற்புறுத்திச் செர்ல்லவில்லையே.

மீண்டும் அந்தச் சுடலையிலே வந்து உட்கார்ந்தான்.

நெற்றுவரை தெழுப்படிய இந்தச் சூழ்நிலை இப்போது — சோர்வைக் கொடுத்தது. அவனது மனதி இறந்தபோது ஏற்பட்ட பிரிவுணர்ச்சி மீண்டும் தலைதூக்கியது.

மனவி இறந்த பிறகு — அவள் நினைவோடு — மகனுக்காக உயிர் வாழ்ந்தான். உழைத்தான். இன்றைக்கு மகனோடு உறவு கொள்ளப் புதிய பங்காளி நுழைந்து விட்டான். மீண்டும் தனிமை.

இனி என்ன பாக்கி நிற்கிறது. இப்படியே செத்துப் போகலாம். ஆனால் சாவதிலும் நிம்மதி இருக்க வேண்டாமா?

இவ்வளவு காலமும் ஊன் உறக்கமின்றியே மகனுக்காகக் கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான் கிழவன். அந்தக் கவலை தீர்ந்துவிட்டதா?—செல்லம்மாள்—என்றும் கவலையற்று வாழப் போகிறாளா? இதில்தான் கிழவனுக்கு நம்பிக்கை ஏற்பட வில்லையே.

ஒரு மாதம் கடந்துவிட்டது.

அறிந்தவரிடம் போய் உட்கார்ந்து, தனது மனக்கவலையைச் சொல்லி, சேமலாபம் விசாரித்துக் கடிதம் எழுதிப் போட்டான் கிழவன்.

மகளிடமிருந்து வரும் பதிலுக்காகக் காத்திருந்து ஏமாற்ற மடைந்தபோது, கிழவனது உடலும் உள்ளமும் சோர்ந்தன. மாரியம்மாளிடம் போய்ச் சேரவேண்டிய நேரம்தான் நெருங்கி வருகிறதோ?

“சோறு திங்கலையா?” என்ற பெரிய கருப்பனின் குரல் கிழவனின் மோன நிலையைக் கலைத்தது. நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து, போர்வையை இழுத்துப் போர்த்திக் கொண்டான்.

இடது பக்கத்திலே, சற்றுத் தள்ளி, சாம்பல் மேட்டின் மீது, எருவாட்டிகள் நீளவசமாக அடுக்கப்பட்டிருந்தன.

கிழவனது பார்வை இந்தச் சிறையின் மீது தங்கியது.

காலையிலே வந்த பதிவு அதிகாரி வீட்டு இழுவு. இளவயதுப் பெண்ணும்!

“நல்லா முட்டுக் கொடுத்து வச்சிருக்கியா? மேடு உசந் திருக்கு. சரிஞ்சிடப் போகுது. பெரிய இடத்துப் பொல்லாப்பு,” என்று எச்சரிக்கை செய்தான் கிழவன்.

பெரிய கருப்பன் மண் குழைக்கப் போய்விட்டான்.

கிழவனுக்குச் சாப்பாட்டின் மீது கவனம் செல்லவில்லை. ஊர்ப் பாதையின் பக்கமாகத் திரும்பி உட்கார்ந்து கொண்டான்.

இதயத்திலிருந்து கனம் இறங்கவில்லை. உடம்பிலே சூடு பரவி இருந்தது. ஒரு முறை பலமாக இருமி ஓய்ந்தான்.

டயர் மிதியடி கட்டியங்கூற, நகர சபை மேலதிகாரி, சந்தியாவு வந்து கொண்டிருந்தான்.

“வாங்க” என்று வரவேற்புக் கொடுத்துவிட்டு, தனது இருக்கையைக் கீழே மாற்றிக்கொண்டான் கிழவன்.

“என்ன சுடலை — சோவியெல்லாம் தீர்ந்திடுக்கா?!” என்று கேட்டுக் கொண்டே திண்ணையில் அமர்ந்தான் சந்தியாவு.

“ஐயா வீட்டிலே — இந்தப் பெண்ணுக்குக் கொஞ்ச வய சண்ணு சொன்னாங்களே. எப்படிங்க திடீரின்னு நேரந்துபோக்கு!” என்று கேட்டான் கிழவன்.

“அதெல்லாம் பெரிய இடத்துச் சங்கதி. எத்தனையோ நடக்குது! ”

“நல்லா படிச்ச பெண்ணையில்லே”.

“ஆமா— படிச்ச பொன்னுதான். வெராக்கியமா இப்படிச் செய்து போடுச்சி!” என்றான் சந்தியாவு.

“எப்படிந்க ?”

“இது தன் சாவு இல்லை சுடலீ. வேறே இடம்ன இந் நேரம் பினம் அறுவைக் கொட்டகைக்குப் போயிருக்கணும்.”

கிழவனுக்கு நெஞ்சு திக்கென்றது.

சங்கு சேகண்டியின் முழுக்கம் கேட்டது

“எதுக்காக இப்படி அநியாயமா செத்துப் போச்சு இந்தப் பொன்னு” என்று குழந்தைக் குரவில் கேட்டான் கிழவன்.

சந்தியாவு — திண்ணையிலிருந்து இறங்கிச் செருப்பை மாட்டிக் கொண்டான்.

“போன வாரத்திலேதான் இந்தப் பெண்ணுக்குக் கல்யாணம் நிச்சயம் செய்தாங்க; இதுக்குப் பிடித்தமில்லே. இப்படி நடந்து போச்சு” என்று அவசரத்தை முன்னிட்டுச் சுருக்கமாகவே முடித்தான் சந்தியாவு.

கிழவன் எழுந்து நின்றான்.

ஹர்வலம் நெருங்கி வந்தது.

நாகர்ப்படம் பாடைதான்.

கிழவன் பரபரப்புடன் பார்த்தான்.

அங்கே செந்தாமரை மொக்கைப் போன்றவள் — மீளாத நித்திரையிலிருந்தாள்.

கிழவனது விழிகள் நீரில் மூழ்கின. அவன் ஒதுங்கி நின்றான்.

அவளைக் கட்டவிழ்த்துக் கீழே இறக்கிச் சிதையின்மீது கிடத்தி விட்டார்கள். அரும்பிய மொட்டு, மலரும் முன்னால் மன் கொண்டு மூடப் போகிறார்கள். அவளது நெஞ்சின் மீது பின்னி இருந்த உயிரற்ற தளிர்க்கரங்கள் — உள்ளிருந்து பொங்கிவரும் உணர்ச்சி வெள்ளத்தை அடக்க முயலுவது போலிருந்தது. இந்தப் பூவுடலும், இன்னும் சற்று நேரத்தில் புதைந்துவிடும்.

பின்னாலிருந்து பேச்சுக் குறல் கேட்டது.

“பாருங்களேன்! பச்சைக் கொடியைக் கருக்கின மாதிரி — படிச்சிருந்தாலும் விவேகமில்லையே பெண்ணைப் பெற்றவ னுக்கு” என்று குழுறினர் பக்கத்திலிருந்தவர்.

கிழவன் திரும்பினான்.

பெற்ற மகளைச் சாகக் கொடுத்தவர் — தலையிலே அடித்துக் கொண்டு அழுது புலம்பினார்.

கிழவன் குனிந்து கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டான்.

அவனது மனத் திரையில் செல்லம்மாள் நின்று சிரித்தான். ‘கலகல்’க்கும் இந்த ஓலியிடையே, மகளை வாழ வைத்துவிட்ட பெருமை அந்தச் சுடலைமாடனின் உள்ளமெங்கும் நிறைந்து இருந்தது!

15. அத்திப்பு

புவர் தாமரக்கண்ணன்

“மிகுந்த அன்புடனும் வணக்கத்துடனும் கேட்டுக்கொள்கிறோம். தாங்கள் தடை சொல்லாமல் அவசியம் இதற்கு ஒப்புக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். இது எங்கள் நான்கு பேருடைய எண்ணமும் ஆவலும் மட்டும் அல்ல, இந்த நர்ட்டு மக்களின் இதய ஆர்வமும் கூட.....”

நக்கீரர் கழகத்தின் செயலாளரும், அவருடைய நண்பர்களும் பெரும்புவர் பரிமேலழகரிடம் பாகாக உருகி, தேனுகக் குழுமந்தனர்.

“சரி.....இவ்வளவு சொல்லியும் நீங்கள் கேட்கவில்லை. வைத்துக் கொள்ளுங்கள்.”

பரிமேலழகருக்கு அறுபது ஆண்டுகள் நிறைவெய்தின. அதனை யொட்டி மனி விழா நடத்தவும், அவருக்குத் ‘தத்துவமேதை’ என்ற பட்டம் தருவதற்கும் ‘நக்கீரர் கழகம்’ ஏற்பாடு செய்ய முன் வந்தது. அவற்றை ஏற்றுக் கொள்வதற்குத்தான் அவர் அரை மனசுடன் ஒப்புதல் அளித்தார்.

விழாக் குழுவினரின் உச்சி குளிர்ந்தது.

செயலாளர் இரு கரம் கூப்பிப் பணிவுடன், “விழாவன்று தங்கள் வாழ்க்கைக் குறிப்பாக நூல் ஒன்று வெளியிட முடிவு செய்துள்ளோம். சிறிய வயதில் தங்களுக்கு ஏற்பட்ட மறக்க முடியாத அநுபவம் ஏதாவது ஒன்றைச் சொல்ல முடியுமா?” என்று கேட்டார்.

சிறிய வயதிலா.....? பரிமேலழகர் சிந்தித்தார்.

ஏழெட்டு வயது வரை அவர் வாழ்க்கையில் அவ்வளவு முக்கியமான நிகழ்ச்சிகள் எதுவும் நடந்ததாக அவருக்குக் கவனம் இல்லை. அதன் பிறகு...

குனும்பேடு என்ற கிராமத்தில் ஆறு, ஏழு, எட்டு, வகுப்புக் கள் படித்துக் கொண்டிருந்தபோது, ஐந்தடி விட்டம் உள்ள பாதாளக் கிணறுகளில் கரை மீதிருந்து தலை கீழாகக் குதித்து ஆடின நாள்களும், ஆடு மாடு மேய்க்கும் நாகரிகமற்ற சிறுவர் களுடன் சேர்ந்துகொண்டு கோவியும் புள்ளும் பந்தும் ஆடிய

நாள்களும், இராக் காலங்களில் பாம்புகள் நிறைந்த புதர்களின் உள்ளே நுழைந்து பனம் பழம் பொறுக்கிய சம்பவங்களும், நிலவு காடும்போது நடு ஜாமம் வரை ‘சடுகு’ ஆடிவிட்டுத் திருடணப் போலப் பதுங்கிப் பதுங்கி வந்து திண்ணையிலே படுத்த நிகழ்ச்சிகளும்.....பரிமேலழகருக்குத் தூமது இளவயது நினைவுகள் அடுக்குக்காக அணியணியாக வந்தன. சிறிது நேர மெளனத் திற்குப் பிறகு அவர் பேசலானார்.

“அந்த நிகழ்ச்சி எனக்கு நன்றாக நினைவு இருக்கிறது. அப்போது எனக்கு வயது பதினேன்று. ஏழாவது வகுப்பு படித்துக் கொண்டிருந்தேன்.....”

பரிமேலழகரின் ஆழந்த சிந்தனையையும், அவருடைய நுண்ணிய பேச்சினையும் கண்ட கலைப்பித்தன், தன் குறிப்பேட்டை எடுத்துக் கொண்டு அவர் சொல்வதைக் குறித்துக் கொள்ளத் தயாரானார். பரிமேலழகர் சொல்லிக் கொண்டே சென்றார்.

“பள்ளிக்கும் நாங்கள் குடியிருந்த ஊருக்கும் இடையில் ஒரு மைல் தூரம். ஒரு நாள் நான் பள்ளியிலிருந்து வீடு திரும்பிய போது, விளக்கு வைக்கும் நேரமாகி விட்டது. அப்பா வேலையின் மேல் வெளியூருக்குச் சென்றிருந்தார். அவருக்கு ஆசிரியர் யனி. நான் முகத்தையும் கை காலகளையும் அலம்பிக் கொண்டு வீட்டின் உள்ளே சென்றேன். அங்கு நான் கண்ட காட்சி என்னை அதிர்ச்சி கொள்ளச் செய்தது. ஆறு வயது நிரம்பிய என் அன்புத் தங்கை பாயின் மீது கிடத்தப்பட்டிருந்தாள். அவருடைய முகத்திற்கு நேராக, சற்றுத் தள்ளிக் கைவிளக்கு — காமாட்சி யம்மன் விளக்கு ஏற்றி வைக்கப்பட்டிருந்தது. அம்மா, கண்களில் நீர் மல்க, தங்கையின் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டே அருகில் அமர்ந்திருந்தார்கள். நான் அமைதியுடன், புத்தகப் பையைச் சுவரிலிருந்த ஆணியில் மாட்டிவிட்டுத் தங்கையின் அருகில் சென்று அமர்ந்தேன். வெய்யிலில் வதங்கிய கொடிபோலத் துவண்டு போயிருந்த அவருடைய பிஞ்சக் கையைத் தொட்டுப் பார்த்தேன். நெருப்பாகக் கொதித்தது.

“‘குழந்தைக்கு வாயைத் திறந்துகூடப் பேசமுடியவில்லையே; காய்ச்சல் நெருப்பாகக் கொதிக்கிறது; உங்கள் அப்பாவும் வீட்டில் இல்லையே... நான் என்னடா கண்ணு செய்வேன்’ என்று வாயில் சேலையின் தலைப்பை அடைத்துக் கொண்டு அம்மா குழுறி ஞாகள். ஒவி கேட்டு, தொட்டிலில் இருந்த என் ஒரு வயதுத் தங்கை அழுதாள். அம்மா கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டே எழுந்து சென்று தொட்டிலை ஆட்டிஞர்கள்.

“மெல்லிய காற்றில் அசைந்த கைவிளக்கின் பிழும்பையும், என் தங்கையின் முகத்தையும் நான் தீவிரமான சிந்தனையுடன் மாறி மாறிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். என்னுடைய சிந்தனை கட்டுக் கடங்காத வெறியுடன் தாறுமாருக ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

“இந்த விளக்கு அணைந்துவிட்டால்? அதைப் போலவே, இதோ காய்ச்சலால் துவண்டு கிடக்கும் நம் தங்கையும் இறந்து விட்டால்.....? என் தங்கைமீது நான் அளவு கடந்த அன்பும் உயிரும் வைத்திருந்தேன். அப்படியிருந்தும், அது ஏனோ, ‘அவள் இறந்து விட்டால்.....’ என்ற ஓர் தீய எண்ணம். அதை நினைக்கும்போது என் நெஞ்சம் நடுங்கியது. உடல் பதறியது.

“‘தங்கை இறந்துவிட்டால்...?’ — என் தலை சுற்றியது. அவள் இறந்துவிட்டதைப் போலவே ஒரு பிரேரணை.....வேதனை..... இனந் தெரியாத வேதனை.....! திடமிரண்று எனக்கு ஒரு எண்ணம். ‘அவள் இறந்தால் என்ன? நான் ஏன் அதற்காக அழு வேண்டும்? சரி. நாம்தான் அழுவேண்டாம் என்று தெரிகிறதே, அதை நினைக்கும்போதே ஏன் இப்போது அழுது கொண்டிருக்கிறோம்? நம் கண்களில் ஏன் கண்ணீர் வழிந்து கொண்டிருக்கிறது?’

“பிடிப்பாத எண்ணங்கள், கொந்தளித்துக் கொண்டிருந்த என் மூளையில் மேலும் பல புரியாத குழப்பங்கள் உருவாகிக் கலங்கிக் கொண்டிருந்தன ; ஏதோ ஒரு ஆவல் என்னை உந்திற்று. விளக்கு சூடும் என்பதை உணர்ந்திருந்தும் என் ஆள்காட்டி விரலை விளக்கின் நெருப்பில் நீட்டினேன். அடுத்த கணம்.....மூளையில் தாக்கியதைப் போல ‘சரீர்’ என்று நெருப்பின் கடர் உறைக்கவே, விரலை இழுத்துக் கொண்டேன். ‘ஜிவ் ஜிவ்’ என்று வலித்த வலது கை விரலை இடுது கையால் அழுத்திப் பிடித்துக் கொண்டு தங்கையின் மலர் முகத்தைப் பார்த்தேன். அவள் அமைதியாக உறங்கிக் கொண்டிருந்தாள். என்னுடைய வலியின் வேதனையை யும், வேதனையற்ற அமைதியான என் தங்கையின் உறக்கத்தை யும் ஓப்பிட்டுப் பார்த்தவுடனே, குழம்பிக் கொண்டிருந்த என் சிந்தனைக்கு விடை கிடைத்துவிட்டது.

“என் மூளை தீவிரமாக வேலை செய்தது. புரியாத தத்துவங்கள் எல்லாம் ஓரளவு புரியஆரம்பித்தன. ஆம்.....நான் நெருப்பில் விரலைச் சுட்டுக்கொண்டு வேதனை தாளாது துடித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். என் உடலாதவும் உயிராகவும் மதிக்கும் என் தங்கையை அந்த என் வேதனை சென்று தாக்கவில்லை. அவள் அமைதியாக உறங்கிக் கொண்டிருக்கிறான். காரணம்.....?

அந்த உடல் வேறு — என் உடல் வேறு! அந்த உடலின் உணர்ச்சிகள் வேறு — என் உடலின் உணர்ச்சிகள் வேறு! இதோ, நாம் நெருப்புக் கொப்புளங்களின் வேதனை தாளாது துடிக்கும் போது அம்மாவுக்கு ஒன்றும் தெரியாமல், அவர்களும் அதை உணராமல் தொட்டிலை ஆட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நாம் கூப்பிட்டுக் காட்டினால் ‘ஆ.....ஊ’ என்று சத்தம் போடுவார்கள். ‘ஐயோ.....மகனே’ என்று அலறுவார்கள். ஆனால் நான் அவர்களிடம் காட்டாமல் இருக்கும்வரை அவர்கள் ஒன்றையும் உணர மாட்டார்கள். இதிலிருந்து பார்த்தால் ஒரு உடலுக்கும் இன் வெளு உடலுக்கும் தொடர்பு இல்லை யென்று தெரிகிறது. தங்கைக்குக் காய்ச்சல் வந்திருக்கிறது. காய்ச்சலால் அவள் இறந்து போனால் போகட்டுமே! இயற்கையாகத் தொடர்பு இருந்தால் அவள் உயிர் போகும் அதே நேரத்தில், நம் உயிரும் போக வேண்டும். அல்லது நாம் வேதனை அநுபவிக்கும் போது அவளுக்கும் வேதனை தெரிய வேண்டும். இது வரை அப்படி ஒன்றும் நடப்பதாகக் காணேயும். அவள் ஒரு உயிர். நாம் ஒரு உயிர்! அவ்வளவுதான். அந்த உயிருக்கும் நம் உயிருக்கும் ஒரு சம்பந்தமும் இல்லை. அந்த உயிர் நம் தாய் வயிற்றில் பிறந்ததால்தான் நாம் ‘தங்கை’ என்கிறோம். வேறு எங்கே யாவது நூறு மைல் தூரம் தள்ளிச் சென்று பிறந்திருந்தால் நாம் அங்கு தேடிச் சென்று ‘நம் தங்கை’ என்று சொல்லி யிருப்போம்? தங்கை வேறு உயிர் — வேறு உடல்! புரிந்தும் புரிப்பாமல், புரிபட்டும் புரியாமல் உண்டான சிந்தனைகளால் — என் அறிவு, வயது, அநுபவம் எல்லாவற்றையும் கடந்த குழப்பமான சிந்தனைகளால் — நான் அன்றிரவு முழுவதும் தூங்காமல் இருந்தேன். என் சிறிய வயதில் அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் உண்டான உள் அநுபவம்தான், சமீபத்தில் நான் உயிரியல் தத்துவங்களை விளக்கி நூல்கள் எழுதுவதற்குக் கருவாக அமைந்தது.”

பரிமேலழகர் தமது இளவயது அநுபவத்தைக் கூறி முடித்தார். அதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த நண்பர்கள் கனவு உலகத்திலிருந்து விடுபட்டதைப்போல மயக்கம் தெளிந்தார்கள். அதிகமாகத் தெரிந்த ஒரு இடத்திலிருந்து ஒன்றுமே முன்பின் தெரியாத ஒரு உலகத்திற்குச் சென்று திரும்பியதைப் போன்ற புதுமையான அநுபவம் அவர்களுக்கு உண்டாயிற்று. தமது பதினேராவது வயதிலேயே இத்தகைய சிரிய சிந்தனைகளும் கற்பணைகளும் உண்டானதால்தான் அவர் பிற்காலத்தில் ஒரு தத்துவ ஞானியாக விளங்க முடிந்தது என்று அவர்கள் எண்ணினர்கள்.

“அப்பா” என்று அழைத்துக் கொண்டே, அழகே உருவாய் அமைந்த ஐந்து வயதுச் சிறுமி ஒருத்தி ஒடி வந்தாள். தன் தந்தையுடன் யாரோ வேற்றுமலிந்தர்கள் அமர்ந்திருப்பதைக் கண்ட அவள் கண்களில் ஒரு கணதேரம் மாணின் மிரட்சி தோன்றியது. ஆனால், உடனே அவள் கம்பீரத்துடன் நிமிர்ந்து அவர்களைப் பார்த்துக் கொண்டே, தந்தையின் அருகில் சென்று அவர் காதில் தன் கையை மறைத்து வைத்து ஏதோ இரகசியம் கூறுவதைப் போலச் சொன்னார். நண்பர்கள் அந்தப் பெண்ணையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

பரிமேலமூகர், தம் மகளை அன்புடன் இழுத்துத் தம் அருகில் உட்கார வைத்துக் கொண்டு, “ஓன்றுமில்லை. உனவு நேரம் ஆகிவிடவே, உங்களை இங்கேயே சாப்பிடுவதற்குக் கேட்டுக் கொள்ளச் சொல்லி என் மனைவி சொல்லியனுப்பியுள்ளார்கள்” என்றார் சிரித்துக்கொண்டே.

“குழந்தை.....” கலைப்பித்தன் இழுத்தார்.

“எங்கள் குழந்தைதான். ஓரே பெண். வயது ஐந்து ஆகிறது. பெயர் கண்ணகி. வீட்டிலேயே இரண்டாவது வகுப்புப் புத்தகம் படித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். எங்களுக்குச் காலம் கடந்து பிறந்தவள்” என்றார் பரிமேலமூகர்.

கண்ணகி சற்று நேரம் பேசாமல் இருந்தாள். பிறகு தன் தந்தையிடம், “என்னப்பா! என்னைப் பற்றி மட்டும் அவங்களிடம் சொன்னீங்க. அவங்க யாருனு எனக்குச் சொல்லலையே” என்றார்.

“ஓகோ! மறந்து விட்டேன். அவர்கள் ‘நக்கீரர் கழகம்’னு ஒரு சங்கம் இருக்கு. அதைச் சேர்ந்தவங்க. என்னைப் பார்த்து விட்டுப் போக வந்திருக்காங்க!”

கண்ணகி, சட்டென்று எழுந்து நின்று தன்னுடைய மலர்க்கரங்களைக் குவித்து “எல்லாருக்கும் வணக்கங்க” என்றாள், குழுத இதழ் திறந்து.

பாவாடை, சட்டை அணிந்த ஐந்து வயதுச் சிறுமி அவள் என்பதை மறந்த நண்பர்கள், கோயிலில் உள்ள சவாமிக்கு வணக்கம் செய்வதைப்போல அடக்க ஒடுக்கத்துடன் கைகூப்பி ஞர்கள்!

மறுநாள் மணிவிழா!

பரிமேலழகர் மனைவிஅஞ்சகம் தரையில்நடக்காமல் ஆலாகப் பறந்து கொண்டிருந்தார்கள். ஏற்கெனவே இரட்டைநாடி உடல். கணவனுக்குக் கிடைக்கும் சிறும் சிறப்பும் அந்த அம்மாளைப் பூரிக்கச் செய்து, அவர்களை மேலும் பருமனுக்கியது. பரிமே லழகரைத் திருமணம் செய்து கொண்டபோது அவர்களுக்கு வயது பத்து. அதன் பிறகு அவருடன் ‘கணவனே கடவுள்’ என்ற ஒரே குருட்டு மனப்பான்மையுடன் வாழ்ந்து வந்த இந்த முப்பத்தைந்து ஆண்டுகளில் ஒரு நாளாவது அவர் ஒரு சிறந்த அறிவாளி என்பதை அவர்கள் ஒப்புக் கொண்டதில்லை.

‘கடைக்குச் சென்று விலையை விசாரித்து ஒரு அணு உப்பும், கால் வீசை மிளகாயும், அரையணுவுக்கு மிளகும், அஞ்ச பலம் தக்காளியும், அதற்குக் கொசிருகக் கொஞ்சம் இஞ்சியும் வாங்கி வரத் துப்பு இல்லாதவரைப்போய்...’ இதுதான் அந்த அம்மாளின் வாதம்.

‘பக்கம் பக்கமாக எத்தனையோ புத்தகங்களை எழுதியிருக்கிறார் என்றால், அது ஒன்றும் பிரமாதமான காரியம் இல்லை. எழுதத் தெரிந்தால் நான்கூட்டத்தான் எவ்வளவோ எழுதி எழுதிக்குவிப்பேன். புத்தகம் போட்டார் என்றால், இவரா போட்டார்? இவர் ஏதோ பேப்பரில் கிறுக்கிக்கொடுத்ததை, ஆர்டிஸ்டு அழகாகப் படம் போட்டுக் கொடுக்க பிரஸ்காரன் அச்சுக்குக் கொடுத்தான். அத்தனை புத்தகத்தையும் ‘மடமட்’ வென்று மிளின் அடித்துத் தள்ளியது’ என்பார்கள்.

அப்படிப்பட்டவர்கள், சில நாள்களாக தின இதழ்களைப் பிரித்ததும் முதல் பக்கத்திலேயே தமது புகைப் படத்தையும் தமது கணவருடைய புகைப் படத்தையும் மணிவிழா நிகழ்ச்சிக் குறிப்பையும் பார்க்கும்போதெல்லாம் ‘கணவர் சிறந்த மேதையே..... இல்லாவிட்டால் இவ்வளவு கோலாகலமாக எல்லாம் செய்வார்களா?’ என்று எண்ணினார்கள்.

‘நம் ஜயஞரப்பன் அருள்தான் இவ்வளவு சிறப்புக்கும் காரணம்’ என்று மூச்சுக்கு முப்பது தடவை தங்கள் குலதெய் வத்தை நன்றியுணர்ச்சியுடன் நினைத்துக் கொண்டார்கள்.

பரிமேலழகருக்குத் தமிழ்ப் பற்றுதல் அதிகம். ஜயஞரப்பன் என்ற தமது பெயரை, ‘பரிமேலழகராக’ மாற்றிக் கொண்டார். அதைப் போலவே, தம் மனைவியின் பெயரையும், ‘பூங்குழலி...

பொன்னார்மேனி... நச்செள்ளோ... வெள்ளிலிதி' போன்ற இலக்கிய மணம் கமழும் பெயராக மாற்றிக்கொள்ள வேண்டும் என்று விரும்பினார். அஞ்சகமோ 'ஸ்ச' சென்று ஒரே பேச்சில் அதை அடக்கிவிட்டார்கள்.

பரிமேலழகருடைய வீட்டிற்குப் பின்புறம்தான் பக்கத்து வீதியில் ஆயிரக் கணக்கான ரூபாய் செலவு செய்து பெரிய பந்தல் போட்டு விழாவுக்கு ஏற்பாடு செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

சற்று நேரம் சன்னல் வழியாக நின்று அதைக் கவனித்த அஞ்சகம், முகத்தில் களிப்புப் பொங்கத் தம் கணவர் அறைக்குள் நுழைந்தார்கள்.

'உலகில் பிறந்த எல்லா மனித ஜென்மங்களும் ஒன்றுதான். ஆனால் ஒரே ஒரு மனித உருவத்தைப் போற்ற இத்தனை மனித உடல்கள் இரவு பகலாகப் பந்தல் போட்டுப் பணம் செலவழித்து வீண் அலைச்சல் படுவது ஏன்? என்று சிந்தித்துக் கொண்டிருந்த பரிமேலழகர் தம் மனைவியை ஏறிட்டுப் பார்த்தார்.

"ஆமாம். இன்று நீ கிராமத்திற்குச் செல்லவேண்டும் என்றாலே?" என்றார்.

அப்போதுதான் கவனம் வந்தவர்களாய், "ஆமாம்,ஆமாம்! மறந்தே போய்விட்டேன். நீங்கள் சீக்கிரம் தயாராகுங்கள். முதலில் நம் குலதெய்வத்திற்கு அபிஷேகம் செய்துவிட்டுத்தான் பிறகு நாம் நாளைக்கு விழாவுக்கே போகவேண்டும். எல்லாம் அவன் அருளால்தான் வந்தது! கண்ணகி எங்கே? கண்ணகி, கண்ணகி! காரை சீக்கிரம் எடுக்கச் சொல்லுங்க!" என்று சொல்லிக் கொண்டே பரபரப்புடன் வெளியே வந்தார்கள், அஞ்சகம்.

அடுத்த அரைமணி நேரத்தில் கார் கிராமத்தை நோக்கி விரைந்து கொண்டிருந்தது.

மாலை ஆறு மணிக்கு செம்மேற்கு ஐயனூரப்பன் கோயிலில் பூசை ஆரம்பமாயிற்று.

ஏரிக்கரையின் கோடியில் பனைமரங்களும் ஆத்தி மரங்களும் அடர்ந்து வளர்ந்திருந்த தோப்பின் இடையில் அமைந்திருந்த அந்தக் கோயிலின் சுற்றுச் சூழ்நிலை, பரிமேலழகருக்கு அதிகமாகப் பிடித்திருந்தது.

அபிஷேகம் முடிந்தபோது மணி எட்டு. ஒருவர் முகம் ஒருவருக்குத் தெரியாதபடி எங்கும் காரிருள் கவிந்து கொண்

மிருந்தது. அஞ்சகம் பயபக்தியுடன் கரம் கூப்பி, தலை தாழ்த்தி, இறைவனை வண்ணிகிக் கொண்டிருந்தார்கள். இடுப்பில் துண்ணைக் கட்டிக் கொண்டு, இரண்டு கைகளையும், ஒன்று சேர்த்து முன் பக்கம் தொங்க விட்டபடி பரிமேலழகர் நின்றிருந்தார். அவர்கள் இருவருக்கும் இடையில் நின்றிருந்த சிறுமி கண்ணகி தன் தந்தையின் கையை மெதுவாகச் சீஸ்டினான்.

பரிமேலழகர் திரும்பி, “என்னம்மா...” என்றார்.

“அதோ பார், அப்பா” என்று அருகில் இருந்த ஆத்தி மரங்களைச் சுட்டிக் காட்டினான், கண்ணகி. அவற்றைப் பார்த்த பரிமேலழகரின் கண்கள், வியப்பாலும் மகிழ்ச்சியாலும் மலர்ந்தன.

அந்தக் கரிய இருளில் இருண்ட குன்றுகளைப் போன்று காட்சியளித்தன, ஆத்தி மரங்கள். ஓளி மிகுந்த நடசத்திரங்களைப் பறித்து வந்து கொட்டினாற்போல அந்த மரங்களைச் சூழ்ந்திருந்தன யின்மினிப் பூச்சிகள். ஓளியே சிறிதும் இல்லாமல் இருள் கவிந்திருந்த அந்த நேரத்தில் மரங்களில் இலைக்கு ஓரு பூச்சியாக இலட்சக் கணக்கான யின்மினிப் பூச்சிகள் சூழ்ந்து, அடிக்கடி ஓளிச் சிதறல் உண்டாக்கிக் கொண்டிருந்தன. கரங்கள் முழுதும் ஓளிர்ந்த ஓளிப்புள்ளிகள், அந்த மரங்கள் தாம் ஏராளமான நடசத்திரப் பூச்சிலைப் பூத்திருப்பதைப்போல இருந்தன. இருட்டறையில் பட்டை தீட்டிய வெரக்கற்களைக் கொட்டினாற்போலக் கண்ணைப் பறித்த அந்த இயற்கைக் காட்சி, பரிமேலழகரையும், கண்ணகியையும் மெய்ம்மறக்கச் செய்தது.

வீட்டிற்கு வந்ததும் இலேசான, இரவு உணவை முடித்துக் கொண்டு, அஞ்சகம் தம் அறைக்குச் சென்று படுத்துக்கொண்டார்கள். கண்ணகிக்கு உறக்கம் வரவில்லை. மெல்லத் தன் அப்பா யின் அறைக்குள் சென்றார். அவள் சென்ற சமயத்தில், தாம் கோயிலில் கண்ட அந்த யின்மினிப்பூச்சிகளின் அழகிய காட்சியை வர்ணித்து ஏதோ கட்டுரை எழுதிக் கொண்டிருந்தார், பரிமேலழகர்.

“அப்பா.....!”

“வாம்மா, கண்ணகி.....!” பேனுவை மேசைமீது வைத்து விட்டு, மகளை அணைத்து அருகில் உட்காரச் செய்தார்.

“அப்பா.....அந்த யின்மினும்பூச்சிங்க வெளிச்சம் போட்டுப் பறந்தது கண் சிமிட்டி நம்மைக் கூப்பிடுவதைப்போல இல்லேப்பா ?”

“அமாம்மா.....!”

“அது சரிப்பா, பகலில் அந்தப் பூச்சிங்க எங்கே இருக்கும்?”

“எங்கே வேணுமானாலும் பறந்து சுற்றிக் கொண்டிருக்கும். பகலில் குரிய வெளிச்சம் அதிகம் இருப்பதால், அந்தப் பூச்சிகளின் வெளிச்சம் நமக்குத் தெரியாது. இரவில்தான் நன்றாகப் பளிச் சென்று தெரியும்! இன்றைக்கு அமாவாசை இருட்டாக இருந்த தால் அதிக இருளில் அந்தப் பூச்சிகளின் வெளிச்சம் நன்றாகத் தெரிந்தது!!”

“அமாவாசைன்னு என்னப்பா?”

“.....ம..... நிலவு வராத நாளை அமாவாசைன்னு சொல்வாங்க.”

“அது போவட்டும். இருட்டு எப்படி வருது?”

“குரியன் காயங்காலம் மேற்குப் பக்கம் போய் மறைஞ் சுடருன் இல்லையா? அதனாலே இருட்டு வருது.”

“வெளிச்சம் இல்லாம் போன இருட்டா இருக்கும். இது தெரியாதா எனக்கு? அது இல்லேப்பா... குரியன் காலையிலே கிழக்குப் பக்கம் வருது. ஆன அது அங்கேயே இருக்காம மேற்குப் பக்கம் போய் மறையுதே, அது ஏன்?...”

“ஓ.....அதுவா.....பூமி குரியனைச்சுற்றுது.....ஆகவே.....”

“போப்பா! நீ பொய் சொல்லே. பூமி எப்படிச் குரியனை போய்ச் சுற்றும். குரியன்தான் தூரத்தில் இருக்கே.”

“இல்லை, கண்ணகி! பூமி உருண்டையா இருக்கிறதாலே...”

“பூமி ஒன்னும் உருண்டையாய் இல்லை. தட்டையாகத் தான் இருக்கு. தட்டையாக இல்லாம் உருண்டையாக இருந்தா, வீடெல்லாம் விழுந்துதாம அப்படியே எப்படி யிருக்கும்?..”

“அடடே..... நான் சொல்றதைக் கேளேன்!”

“நான் கேக்க மாட்டேன். இருட்டு எப்படிப்பா வருதுன்னு கேட்டா நீ என்னென்னவோ பொய்யெல்லாம் சொல்லே. எனக்குப் புரியாததையெல்லாம் சொல்லே.....” என்று தன் தந்தையிடம் பினங்கிக் கொண்டு தாயின் அறை நோக்கி எழுந்து சென்றால் கண்ணகி.

‘கண்ணகி சொல்வது உண்மைதானு? அவளுக்குப் புரியும் படி இந்த சர்வசாதாரணமான விஷயத்தை எளிமையாக விளக்கிக்

சொல்லத் திறமையில்லையா நமக்கு?'' திகைத்துப் போன பரிமேலழகர் நாற்காலியில் அப்படியே சாய்ந்துவிட்டார்.

பக்கத்து அறையில் கண்ணகி, உறங்கிக் கொண்டிருந்த தன் தாயை, 'அம்மா... அம்மா' என்று தட்டியெழுப்பியது அவருக்குக் கேட்டது. தாயிடம் அவள் என்ன சொல்கிறார்கள் என்பதைக் கவனித்தார்.

“அம்மா, இருட்டு எப்படி வருதுன்னு அப்பாவைக் கேட்டேட்மா. அவருக்குச் சொல்லத் தெரியாம பூமி.....குரியன்.....ருண்டை.....தட்டைன்னு என்னென்னவோ சொல்லிரும்மா. அப்பா பெரிய பெரிய புஸ்தகங்களைப் படிச்சிருந்தும் இதுகூட அவருக்குச் சொல்லத் தெரியலேயே. அவருக்கு ஏம்மா நாளைக்கு ‘பெரிய அறிவாளி’ன்னு பட்டம் கொடுக்கப் போருங்க?'' தாயிடம் பொரிந்து தள்ளினால் கண்ணகி.

பரிமேலழகர் நெஞ்சில் ஈட்டியைப் பாய்ச்சியதைப்போல் இருந்தது.

“அம்மா, நீ சொல்லும்மா — இராத்திரி எப்படி வருது? என் எப்பவும் பகலா இருக்கக்கூடாது?'' என்று கண்ணகி கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

‘நம்மாலேயே குழந்தைக்குப் புரியும்படி, அவள் நம்பும்படி விளக்கிச் சொல்ல முடியவில்லையே — அஞ்சுகம் எப்படி அவள் கேள்விகளைச் சமாளிப்பாள்?'' என்று அவர்கள் உரையாடலை உண்ணிப்பாகக் கவனித்தார், பரிமேலழகர்.

“இருட்டு எப்படி வருதுன்னு நான் சொல்லேன். நான் கேக்கறதுக்கு நீ பதில் சொல்லறயா கண்ணகி?''

“ம..... கேளும்மா, சொல்லேன்’'

“பகல் எப்படி வருது? அதைச் சொல்லு முதலில்.....?'' என்று கேட்டார்கள் அஞ்சுகம்.

“வந்து... வந்து... பகல்?...'' கண்ணகி தினாறினால். சற்றுப் பொறுத்து, ‘வந்து பகல் சூரியன் வர்றதால் வந்தது’ என்றால் :

“அது சரி, சூரியன் ஏன் வருகிறது?''

“ம.... கிழக்கேயிருந்து வருது!''

“எங்கே உதிக்குதுன்னு கேக்கலை. அது ஏன் உதிக்குதுன்னு கேட்கிறேன்” — கேள்விக் கண்ணயைக் கூர்மையாக்கினார்கள் அஞ்சகம்.

“ஓ.....அதுவா? வந்து.....வந்து.....!” கண்ணகிக்குப் பதில் சொல்லத் தெரியவில்லை. அதன் பிஞ்சு மூளை குழம்பியது.

“சொல்லு கண்ணகி! பகல் எப்படி வந்தது!” அஞ்சகம் மீண்டும் கேட்டார்கள், என்ன சொல்லது என்பது புரியாமல் கண்ணகி திக்குமுக்காட்டி திணறினான்.

“போம்மா... எனக்குத் தூக்கம் வர்றது. நான் தூங்கப் போகிறேன்” என்று தன் தோல்வியை ஓப்புக்கொள்ள மனம் இல்லாமல் சாக்குச் சொல்லிவிட்டு, எழுந்தோடிச் சென்று தகட்டிலில் படுத்துக்கொண்டு போர்வையால் உடலையும் “நடத்தையும் மூடிக்கொண்டாள் கண்ணகி. குழந்தையை அடக்கி விட்டோம் என்ற எக்களிப்பில் சிரித்துக்கொண்டே! அஞ்சகம் படுத்தார்கள்.

அந்தச் சிரிப்பு, பரிமேலழகரைக் கேலி செய்வதுபோல் இருந்தது.

“குழந்தைக்குப் பதில் சொல்லத் தெரியாமல் நாம் திணறி னேம். ஆனால் படிக்கத் தெரியாதவளாக இருந்தும் ஒரு சிறிய எதிர்க்கேள்வி போட்டு அஞ்சகம் எவ்வளவு சாமர்த்தியமாகக் குழந்தையை அடக்கி விட்டாள். குழந்தையின் ஆர்வ எழுச்சியை அவள் நல்ல முறையில் ழர்த்தி செய்யாதது தவறுதான். ஆனால், அதுகூடச் செய்யத் தெரியாமல் குழந்தைக்கு விளக்கவும் முடியாமல் அதன் கேள்விகளை அடக்கவும் தெரியாமல் நாம் திகைத்துக் கொண்டிருந்தோமே.... கண்ணகி சொன்னதைப்போல நாம் நாளைக்குப் பட்டம் பெறத் தகுதியுடையவராக இல்லையா?”

பரிமேலழகர் இரவு முழுவதும் தூங்காமல் படுச்கையில் புரண்டுகொண்டிருந்தார்.

*

*

*

பொழுது விடிந்தது. விழாக் குழுவினர் வந்து அன்புடன் பரிமேலழகரையும் அஞ்சகத்தையும் கண்ணகியையும் அழைத்துச் சென்றனர்.

மூவரையும் பிரமாதமாக அலங்கரிக்கப்பட்ட ழந்தேரில் அமர வைத்து முக்கிய வீதிகளில் ஊர்வலமாக அழைத்துச் சென்

றனர். அருகில் அமர்ந்திருந்த கண்ணகியைப் பார்க்கும் போதெல்லாம், ‘இவ்வளவு சிறப்புக்கும் நீர் பொருத்தமானவர் இல்லை’ என்று அவள் நினைத்துக்கொண்டு அவரைப் பார்ப்பதைப் போல அவருக்குப் பட்டது. ஊர்வலம் முடிந்து அனைவரும் பந்தலுக்கு வந்தனர்.

மேடைமீது உயரிய ஆசனங்களில் மூலரும் அமர்த்தப் பட்டனர். எதிரில் ஆயிரக் கணக்கான மக்கள் — நூற்றுக் கணக்கான புலவர்கள், கவிஞர்கள், கலைஞர்கள்..... ஆகியோர்.

பரிமேலழகரின் சிறந்த தமிழ்த்தொண்டைப்பற்றியும், மன வியல் உயிரியல் ஆராய்ச்சிநூல்களின் சிறப்பைப்பற்றியும் மணிக் கணக்கில் பேசி, தங்கள் தங்கள் பாராட்டுதல்களைப் பலரும் தெரி வித்துக்கொண்டனர். தலைவர், பரிமேலழகரின் தனித்திறமை யையும் தகை சான்ற அறிவையும் புகழ்ந்து பாராட்டி, “இதே மணிவிழாவில் அத்தகைய சான்றேருக்கு, ‘தத்துவமேதை’ என்ற பட்டத்தை உங்கள் அனைவரின் சார்பாக அளித்து, இந்தப் பொன்னுடையைப் போர்த்துகிறேன்” என்று விண்ணதிரும் கையொலியுடன் முடித்தார்.

அந்தச் சிறப்புப்பட்டத்தையும் பொன்னுடையையும் ஏற்றுக் கொள்வதற்கு எழுந்து நின்ற பரிமேலழகர், திடீரென்று என்ன நினைத்துக் கொண்டாரோ, ஒவிபெருக்கியின் முன் வந்து நின்று, “நீங்கள் அனைவரும் என்னை மன்னிக்க வேண்டும். நீங்கள் என்னைப் போற்றிப் புகழ்ந்து பொன்னுடை போர்த்துவதையோ, சிறப்புப் பட்டம் கொடுப்பதையோ ஏற்றுக்கொள்ள என் மனம் இடம் தரவில்லை. நான் எல்லாம் தெரிந்தவன் அல்லன். எனக்குத் தெரியாதவையும் இந்த உலகில் எவ்வளவோ இருக்கின்றன. இன்று பிறந்த குழந்தை முதல் வயது முதிர்ந்த பெரியோர்கள் வரை—படிக்கத்தெரிந்தவர்கள் முதல் படிக்கத்தெரியாதவர்கள் வரை உள்ள எல்லோருமே ஞானமுள்ளவர்கள்தாம். அனைவரும் ஞானிகள்தாம். ஞானத்தின் கட்டர் உலகிலுள்ள எல்லா யிரகளின் உள்ளத்திலும் எரிந்துகொண்டிருக்கிறது. அப்படியிருக்கும்போது, அழியப்போகும் பல உடல்கள் ஒன்று சேர்ந்து ஒடி ஆடி வேலை செய்து, அழியப்போகும் என்னுடைய உடலுக்குத் தனிப்பட்ட மரியாதை கொடுத்துச் சிறப்பளித்து ஊர்வலமாக அழைத்து வந்ததும் — இப்போது என்னை மட்டும் உயர்த்தி வைத்துப் பேசு வதும் — மணிவிழா நடத்துவதும் வெறும் நாடகமே. நாட்டு தினமும் உண்பது உறங்குவது போன்ற சாதாரண நிகழ்ச்சிதான் இந்த மணிவிழா ஏற்பாடு என்றுதான் எனக்குச் சொல்லத்

தோன்றுகிறது’’ என்று கூறிவிட்டு, ‘விர்’ரென்று மேடையை விட்டு இறங்கிச் சென்று காரில் ஏறினார்.

அடுத்த கணமே கார் அவரது இல்லத்தை நோக்கிப் பறந்தது.

அவருடைய பேச்சின் உட்பொருளைப் புரிந்துகொண்ட சிந்தனையாளர்களும், புரிந்துகொள்ளாத பொதுமக்களும் விழாப் பந்தவில் கல்லாய்ச் சமைந்துவிட்டார்கள்.